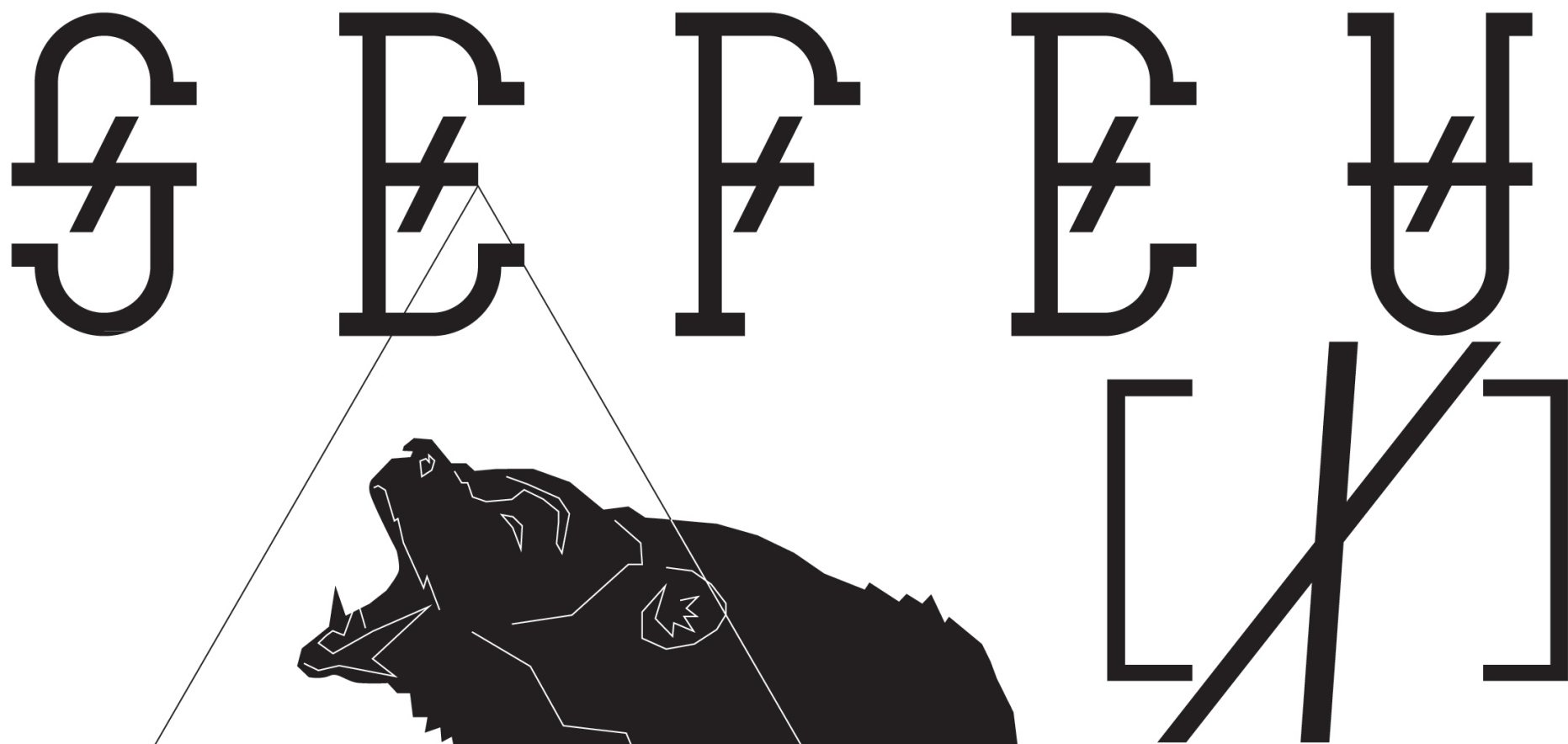

// BULETIN DE FICTSIUNE NORMATIVA
// DISTRIBUTSIE VITALA SI REGIONALA
// COST REDUS LA PLACERE
// REALISM GARANTAT SERVIT PE TAVA
// SUSPANS SI DRAMA DE MINIMA ADANCIME

// AUTORI TINERI SI CONSACRATI
// APARE LA DISCRETSIE
// © 2013 SEFEUCORPS

ATENTIE!!! CONTINUT MELODRAMATIC!

IN ACEST NUMAR

STUDENTE REVOLUTIONARE PLUS
CAI PURSANGE † CUBOMANIE? †
DRAME IN FAMILIE - BARONI LOCALI
VS LORZI AI GUNOAIELOR † ADO-
LESCENTE INDRAGOSTITE SI DUSE
CU CAPUL † GENII ALE INGINERIEI
ROMANESTI † CEL MAI TARE PILOT
INTERGALACTIC TRANSEXUAL S-A
NASCUT LA NOI †

† COSMETIZAREA MUTAGENICA A TINERILOR † KARATE VS PANTERE MONTANE DRESATE †
GESTATIE PEER-TO-PEER † CUM SA PARIEZI PE TINE SI SA PIERZI † COPOI ALCOOLICI DAU
IN LACRIMI † FOTOMANIPULARI REVELATOARE † CUM SA FII UN MARE ARTIST † AVENTURI
CU AROMA DE LITORAL † ARGUMENTE PENTRU O DEZBRACARE SISTEMATICA † DOCTORI SI
ASISTENTE ARUNCA IN AER AMBULANTE † TRAFICANTI DE ORGANE CARE IUBESC CU ADE-
VARAT UMANITATEA †

† IMPACTUL
DOZATOARELOR
ASUPRA COM-
PORTAMENTU-
LUI UMAN †
SCI-FI PROCARI-
OTIC - GENIUL
NU INVINDE
MEREU † PO-
ETICA PERVER-
SITATII INVER-
SATE † JUSTI-
TIA SPIRITUALA
A DONATORILOR
DE ORGANE †
EPOPEEA
SCLAVILOR
SPATIALI †
GASTRONOMIE
VIZIONARA †

Cuvânt către cititorii noștri

din partea Marelui Sef de Cenaclu, **EDUARD URAGANOV**

Din fericire pentru noi toți, comicsul a expirat în mod oficial. Nu are rost să vă faceți griji în privința sa. În calitate de operă de artă are și el meritele sale - însă nu este nevoie să exagerăm peste măsură în ce privește adevărata sa importanță socială. Care este zero. Mai low decât zero, dacă acest lucru este posibil în cultura noastră atât de naturală.

În prezent situația stă în felul următor: Zeii, Paraleii și Forțele Naturii au decis în cadrul unei ședințe speciale că cel mai bun mod grafic de exprimare de la om la om nu este desenul, ci este scrierea. Adică un desen mult mai specializat și mai puternic. Și nu orice fel de scriere - ci scrierea tipărită.

Scrierea de mână este *lame*, este infantilă ca un bebe.

Cei care încă o practică pot să și-o bage în cur și să pună mâna pe niște ștanțe sau pe niște tastaturi. *Tastaturi mecanice* desigur, pe care putem simți ca tot omul și ca tot animalul cum se imprimă litera pe ecran prin propria noastră forță creatoare, boiler.

.....

În urma unei scurte și cuprinzătoare evaluări de ansamblu asupra activității din jurul revistei de mare impact subteran "SEFEU", *Cenaclul Stăpânitor și SadoMarxist Dătător de Sefeuri și Confiscator de Sefeuri* a decis să remanieze Colectivul Editorial, o grupare sectant-alcoolică care se concentra cu exagerare și într-un mod maniacal-periculos asupra unui conținut ultra-saturat de bandă desenată.

După cum numeroase studii, atât de la noi cât și din străinătate, au dovedit de atâtea ori și în repetate rânduri și cu argumente solide dovedite la maximum, banda desenată este una dintre cele mai periculoase și dăunătoare manifestări artistice corupte, de natură pestilential-vocațional-non-monetizabilă. Nenumărați tineri ai Națiunii, dar și câțiva moși sau babe au fost expuși cu efecte catastrofale acestui flagel al morții cerebrale - administrată subtil prin intermediul semnelor grafice para-mentale și prin mijlocirea ocultă a unor diagrame de paginatie elaborate în cheie constructivist-capitalistă.

Și atunci când unii membri mai golănoși au început să înjure și să se scâlbâiască cu faze de tipul "*ce pula mea-n pula mea-n pula mea ce pula mea etc.*" (am încheiat citatul) Cenaclul în ansamblul său a *nerfuit* tot ce se putea *nerf-ui* în materie de comics. Comicsul (zis și bandă desenată) a fost aruncat pe fereastră, într-un containăr de gunoi cu patru compartimente destinate reciclării

selective a deșeurilor: Metal, Hârtie, Sticlă și Bandă (desenată). Nu neapărat în această ordine. A fost o zi dură pentru mobilierul Sălii de Cenaclu. A suferit, dar a devenit mai înțelept și mai puternic - un nou mobilier gata să reziste la membrii mult mai grași și mai infecți care urmează să ocupe posturile de *Mari Arbitri Ai Sefeului Care Nu Are Legătură cu Science-Fictionul Pentru Că Nu Se Merită*.

După o perioadă atât de îndelungată în care "Revista Sefeu" s-a axat asupra producerii de bandă desenată în cantități lejer superioare oricărei alte publicații de science-fiction fals, iată că a apărut inevitabil problema despre natura noului său conținut - care trebuie să se dovedească net superior, îndestulător, plin de idei noi și surprinzător. Per ansamblu dar și în detaliu, mă rog.

Dumneavoastră, cititorii noștri, veți înțelege. E ușor de înțeles. Ne aflăm într-o eră marcată de transformări extreme - grasele se transformă în slabe, curvele se transformă în mirese, fraierii se transformă în oameni notorii, proștii învață că nu trebuie să învețe, mamele se transformă în doici, amanții se transformă în actori porno, rudele se transformă în dușmani, peștii se transformă în șerpi, carnea se transformă în plastic, betonul se transformă în sticlă, iubirea se transformă în relație, relația se transformă în felație și maică-ta a sunat să mă ceară în căsătorie pentru că îmi iubește organele dar mă iubește și per ansamblu.

Comicsul și textul au rămas la fel.

Comicsul este text și textul bandă desenată. Așa că de ce să ne mai obosim să desenăm și de ce să ne mai muncim nervii și tendoanele când tot ce vrem de la viață este să spunem o poveste, mai bună sau mai rea? Mă rog, mai mult rea. Dar în orice caz, povestea este poveste - iar ficțiunea este altceva. Iar SEFEU este o publicație de ficțiune. Așa că țea - nu prea ne pasă de povești, fiindcă unele sînt adevărate. Și nu ne permitem a risca să ne distrugem reputația stînd pe aceeași parte cu adevărul.

Nesiguranța noastră, marcă a vieții de artist cu idei originale dar prea bou ca să facă ceva folositor cu ele, sau prea bou ca să scoată ceva mai mult decât un joc video on-line din ele - ne călăuzește încă. Și tot ea ne dă *coisânză* ca să scriem nenumărate pagini pline de povești și învățăminte esențiale pentru încheierea glorioasă a aventurii nefericite numită

**"viață-de-om-
într-o-țară-slab-
industrializată".**

**Recomandarea
Specialistului
Sefeu**

IOAN KASTRAVETES

Am trăit și am iubit extraterestri cu toată inima. Am avut de-a face cu toate mutațiile genetice posibile și am ieșit la final învingător, prin iubire. Aș fi vrut să ies învingătoare, dar nu am avut niciodată destul curaj pentru operație.

Trebuie să fiți pe deplin conștienți de această specială conexiune în care ne aflăm cu toții față de atomii iubirii. Și nu spun asta doar pentru că nu mai am putere să lupt, ci pentru că încă am destul curaj să mărturisesc. Am totul la îndemână dar mă dor tendoanele. În viață nu se poate fără un pic de science-fiction, chiar dacă neglijăm într-o oarecare măsură literatura pentru oameni mari. Science-fictionul trebuie iubit precum iubim o fată grasă, altfel nu are nici o șansă. Am stat lângă Giurgiu pe malul Dunării și am plîns când a murit Horia Aramă. Era tare chiar și în Japonia, deci acest geniu veritabil al nostru a avut ceva de dovedit în viață - și a făcut-o. Acum a venit vremea să continuăm noi calea, prin iubire și sefeu.

POVESTEA

unui Pas-
tilat din
Craiova.
care a ieșit
sa isi Cum-
pere Govri-
gi de Buzau
si s-a in-
tors Acasa
cu Placinte
Dobrogene
luate dintr-
o Brutarie
Brasoveana
care avea si
Govrigi de
Buzau, dar
erau pusi
in spatele
Govrigilor
Brasoveni
din Motive
de
Marketing.

Așa că după cum spuneam mai devreme despre tipul ăsta, el era un pastilat notoriu. Băga tot felul de pastile. Pastile Ariel pentru pete persistente, pastile de răs, și chiar pastile anticoncepționale - dacă erau îndeajuns de eficiente încât să îi bulească mental de tot echilibrul hormonal primit la naștere. Băga și supozitoare cu Adria Cola când nu avea de ales cu adevărat. Numai că de fapt el avea întotdeauna de ales - dar era un tip autodistructiv și la urma urmei complet insuficient pentru construirea ultimă a societății. El iubea societatea - o iubea ca pe o idee, dar nu din toată inima. Din această cauză, era atât de sărac încât trebuia să se hrănească cu covrigi și cu carne de câine. Mureau mulți câini vagabonzi în zona în care își ducea el veacul, așa că avea destulă friptură și se scălda în grătare glam în loc să își facă baie ca un om normal. Mai omora și el, dar numai dacă era atacat primul sau dacă avea halucinații că e atacat (din cauza pastilelor). Iar dragostea sa pentru covrigi i-a venit de hac, într-o zi fetidă, într-un oraș penal de munte, plin de brutari tâlhari și pepenari transhumanți. Pe marginea unei borduri de bazalt umed.

C O N T R I B U I T O R I :

Suzanion Petrini
PAG02

Valeria Metropolis
PAG04

Bazil Ungerea
PAG08

Mimoza Plauzibila
PAG17

Boznia Vladimirescu
PAG21

Maria Simionescu
PAG23

Rodica Lucioasă
PAG25

Sânziana Xerxes
PAG32

Petre Cremuso
PAG33

Maxima Pieleudă
PAG34

Valonia Gurăngură
PAG36

Mihai Modesto
PAG36,56

Gina Flatata
PAG37

Constantin Muilax
PAG37

Hortensia Grosomodo
PAG38

Claudia Cosmos
PAG39

Mirabela Gino
PAG41

Cleopatra Copiloata
PAG44

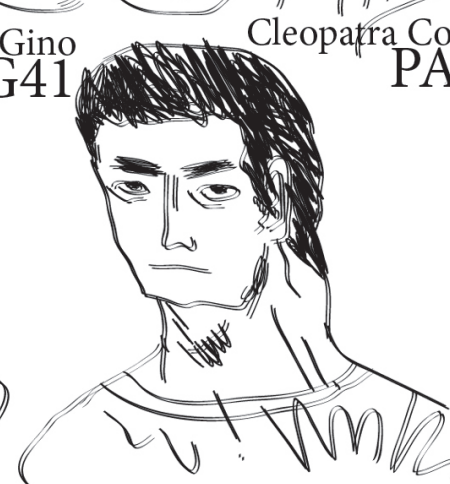
Mădălin Mădălinescu
PAG46

Alecu Nimbus
PAG50

Plauzibila Popescu
PAG53

Coizmin Limbălată
PAG55

Luciana Blănescu
PAG59

SHI ILUSTRATSII
DE :

Vasile Prutean

Mihai Radu Coman

Sergiu Pop

Silvestru Munteanu

Ada Frunzăverde

Această istorie este menită să arunce un pic de lumină asupra dramelor care sînt ascunse privirii cetățeanului mediu - obișnuit cu viața anostă a muncii și a grijilor familiale de zi cu zi. Drame ca drama acestei tinere aspirante - o fată de gașcă ca oricare alta.

Vă voi povesti despre o mică fetiță, extrem de delicată și de drăguță. O ființă minionă dar matură, studioasă dar îndrăgostită de dansuri moderne. Atentă la nevoile și dramele personale ale prietenilor săi - dar în același timp foarte concentrată asupra țințelor sale în viață: o carieră de succes, o cantitate acceptabilă de copii dresabili, o familie preferabil hetero-plasată, o biserică bine pictată în apropierea casei - cu un preot paroh bine dotat la sutană, un colectiv de muncă unit și deschis la experimente sexual-politice care implică extrem de multă durere (și totuși între niște limite umane).

Iată cum totul decurgea super-normal pentru *fetița noastră* - studioasă ca orice studentă doritoare de glorie în câmpul muncii.

Pe fată o chema Anca.

Dar nu vă lăsați înșelați - tocmai dorințele sale femeiesc-paranormale aveau să o înșele, să o controleze în mod abuziv-somatic, să îi deturneze luminosul destin cu efecte incalculabil de asupritoare!!

/S P A M

Iar acum fiți pe fază cum, într-o zi blestemată de Mai, destinul său scris în piatră urma să se preschimbe incalculabil și lamentabil, măcinându-i tinerii creieri însetați de cunoaștere universală!!

/S P A M

Într-o dimineață în care se îndrepta către superba sa Universitate de Medicină din Călărași, draga noastră Anca se întâlnește cu niște colege mult mai neserioase decât ea. Eroina noastră le

ISTORIA TRAGICA A UNEI TINERE STUDENTE LA MEDICINA (DIN CALARASHI) CARE A DECLANSHAT ORELATIE SENTIMENTAL - PORNO - EROICA CU UN CAL SALBATIC EVADAT DIN GRADINA BOTANICA PARTICULARA A ABATORULUI DE CARNE DIN TELEORMAN SPECIALIZAT IN SALAMURI SI TOBE PENTRU EXPORT!!!!

VALERIA METROPOLIS

admira în secret pentru că fetele acestea erau nemaipomenit de frumoase și mereu deschise la relații de scurtă durată cu tot felul de tip notorii din Oraș. Anca își dorea, pe lângă gloria științific - academică, și un anumit tip de experiențe de viață care să implice ființe cu organe mutante. Cei mai mulți specialiști în domeniu sînt de părere că obsesia sa pentru organe era și motivul fundamental care a motivat-o să învețe din greu și să fie admisă cu nota maximă la Facultate. Facultate la care continua să obțină note maxime. *Până în acea dimineață de Mai.*

După un dialog formal de aproximativ 20 de minute, Anca și cu noile sale prietene - care o observaseră de departe în trecut dar își făcuseră în realitate o impresie total greșită despre ea - se hotărâră să declanșeze una dintre cele mai memorabile escapade studențești din istoria minunatei cetăți a Călărașilor!

În timp ce alergau aproape dezbrăcate pe bulevarde și prin pasaje pietonale subterane, ca niște nebune fără măsură, tinerele își făceau de fapt nenumărați admiratori care ar fi plătit pentru un spectacol sau pentru un concert (dacă fetele ar fi format o trupă și ar fi cântat de căcat în costumații extravagant-erotice). Însă nimeni nu îndrăznea să formuleze

asemenea pretenții în public. Toată suflarea Călărașilor era în mod public scandalizată la culme. După vreo câteva ore de hoinăreală anarhist-burghezo-alcoolistică, proaspătul grup de tinere progresiste luă o pauză administrativă. Pentru alegerea demoratică a unei lider.

OFATĂ CONDOCĂTOARE.

Anca se dovedi singura propunere și deveni lider prin vot unanim. Aceasta numai datorită capacității sale înnăscute de a lua decizii cruciale în timp record și datorită recordului său de a alerga timp de 3 ore fără oprire prin mijlocul unei intersecții aglomerate fără să poarte decât un tifon pătat cu sânge în jurul capului și fără să fie prinsă de paramedici (evident total nepregătiți pentru o asemenea provocare medical-penală).

Către prânz, grupul migrase deja din punct de vedere conceptual către o abordare *mielocentric-pășunist-maternalistă* a problemelor sociale. În acest nou cadru fresh, ideea unui *picnic între fete glam/green-bio/fashion crossover* trecu brusc în prim planul de activitate și în capul listei de acțiuni revoluționare menite să transforme Mentalitatea și secrețiile encefalice ale Cetățenilor Obișnuiți. Grupul nu adoptase încă

un titlu oficial, dar existau deja nenumărate apelative pe care cetățenii obișnuiți le foloseau pentru a se raporta la notorietatea celor mai revoluționare fete care se născuseră vreodată în Călărași.

Picnicul se desfășura în cel mai armonios și revoluționar mod cu putință:

-fetele se simțeau bune și libere,

-mirosurile vegetațiilor le înțepau nările fără urmă de păr sau puf;

-gustau cu buzele lor roșii pământul și apa cristalină de izvor, iar în concluzie;

-vulpile și ciutele se minunau ca nebunele de câtă sălbăcie emana prin pielea albă a unor studente umane.

La marginea poienii își făcu apariția un cal extrem de negru și de albastru brusc. În același timp negru și albastru, calul se contopea perfect cu întunericul ne-natural caracteristic marginilor de pădure. Din cauza strălucirii sale brute, rănile sale sângerânde pline de puroi bruneleschian erau practic invizibile pentru ochiul uman. Fetele se distrau foarte bio și testau pline de imaginație diverse tipuri de tulpine erecte.

Din cauză că se aventurase să devoreze un cuplu de rădaște aflate în timpul împerecherii, Anca suferi o modificare transcorporală a puterii sale de viziune (aproximez ce s-a

întâmpat cu adevărat). Rotindu-și privirile de tânără antrenată, *Anca îl văzu*. Un cal ca un salam imens și negru, strălucitor și neatent în umbra a nenumărate crengi irelevante. *Totul* se depărta în mintea sa și totul se micșoră în ochii ei : natura moale și dementă antrenată în procesele sale duse fără încetare la același început și capăt, colegile și prietenile sale amestecate într-o orgie monosexuală augmentată cu tuberculi sălbatici și urzici, zgomoțul de robinet fără presiune al râulețului, sunetul strident al insectelor care își tocesc membrele unul de celălalt. În ochii ei nu mai era loc decât pentru acea creatură fermecătoare, proaspăt evadată de la cel mai prestigios Abator al Județului.

Calul își dorea doar apă, o grămadă de apă. Dar era practic îngrozit de atmosfera încinsă a picnicului studentesc. Prea multe fete împărțeau aceeași pătură termoizolantă de doi metri pe un metru jumate, iar parizerul sărea în toate părțile (era tras în membrană 100% organică).

Greierii și șerprii se speriau, făceau salturi exagerat de prevăzătoare, își holbau organele destinate vederii, se camuflau mai profesionist decât în cazul unei invazii de lăcuste mănătoare de carne. Chiar și pentru un spirit cabalin de rasă premium, experiența unui picnic cu studenți revoluționari se dovedi ultra-șocantă. Creierul său de-specializat (după atâta timp pierdut prin grajduri) încetă să mai trimită comenzi către agenții de coagulare. Șiroaie de sânge gros și negru (sau roșu spre negru) luceau în timp ce cădeau din rănile sale, deschise ca un mall duminica. El era doar un cal, nu știa nimic despre faptul că practic arăta ca cu un mall inversat al sângelui de animal pe cale de a deveni salam.

Dar să revenim la Anca,

pentru că mintea unui cal are până la urmă limitările ei nefericite.

Anca se ridică de la locul ei cu destul de mult timp înainte să înceapă calul să sângereze ca o fântână arteziană. Se îndreptă precaută dar încrezătoare către creatura ciudată care în mintea ei hipersaturată de chimicale dubioase părea un fel de

formațiune geologică de origine vulcanic-carnală. Cu toate că mintea unui om normal nu poate explica cu ușurință ce anume o făcea pe Anca să vadă lucrurile în felul în care le vedea, trebuie să aveți în vedere faptul că Anca era o studentă revoluționară, emancipată, și aflată sub influența unui narcotic destul de rar care este secretat în sistemul nervos al unei rădaște în momentul împerecherii hetero.

Calul - șocat de noile sale descoperiri în domeniul gimnasticii de picnic - nu simți imediat atingerea Ancăi, care se apropiase prin spatele său și îi pipăia lăcerățiile cărnii cu atenția unui specialist cu tone de experiență în domeniu. În orice caz, atingerea de studentă silitoare a Ancăi își făcu oarecum efectul, pentru că sistemul nervos se resetă și carnea de cal a calului se regeneră cu rapiditate (relativ). Din cauza setei, calul începu să bea din balta de sânge care se acumulase sub el. Și după cum se știe (toată

lumea știe dar merită să o repetăm pentru că este fascinant), sângele băut de cai este metabolizat direct în inimă și este ușor re-integrat în sistemul circulator. Când seara începu să se aplece peste picnic, peste poiană, peste grupul de fete epuizate care uitaseră complet că există și o Ancă asexuală și visau monștri forestieri, peste Anca și

peste calul său, situația începuse să se arate cu adevărat complicată. Anca nu avea grajd - nu avea nici măcar o curte pentru că stătea la cămin într-o cameră pe care o împărțea (scârbită) cu alte 3 colege.

De cal nu avea cum să se despartă pentru că era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată - cu excepția

unui extraterestru mutant și blănos care o violase într-o dimineață din clasa a douăsprezecea - eveniment în urma căruia devenise mega-genială (înainte de asta era doar genială ca oricare geniu de duzină). Deci Anca profitase de pe urma extraterestrului și putea să trăiască și fără el (după ce trebui să plece într-un război intergalactic). Însă ce avantaje putea să îi aducă un ierbivor supradimensionat, plin de mușchi, nervos și mândru? Era un pariu pe care trebuia să îl accepte, pentru ea și pentru viitorul ei, pentru ea și pentru viitorul Umanității. Probabil că halucinațiile

erau motivul pentru care avea impresia că lumea depinde de deciziile ei stupide, însă halucinațiile erau adevărul său și adevărul său era un cal negru și păstos și plin de cicatrici aproape invizibile.

Așa cum stătea pironită de pulpa calului în peretele camerei de cămin, Anca se gândea la părinții săi, care stăteau la casă și erau *fașciști* (fașciști care neagă originea impecabilă a literei "S").

Colegele sale de cameră o amenințau și își aprindeau țigări lungi de 100 pentru că erau la promoție. Erau toate nervoase, și nu pentru puțin. Calul ocupa în jur de 60% din camera de cămin și nu putea să meargă la toaletă ca tot omul. Pe deasupra suferea de disfuncții erectile. Când ejacula sămânța sa petroliferă, era nevoie de o zi întreagă de curățenie. Fetele de cămin studiau Medicina și erau capabile să asimileze o problemă medicală (fetele acestea erau ceva mai tocilare decât grupul revoluționar din care făcuse parte pentru scurt timp Anca). Puteau să accepte neajunsuri în cazul obiectelor afective umane, dar nu puteau suferi un cal moale.

Anca însă îl iubea.

Putea să citească în ochii lui mari și lacrimoși istoria unui suflet mult mai mare și mai adânc decât *mândria sa neagră* (când funcționa). Dorea să ducă relația mai departe, să îi recomande cărți sau să meargă la Teatru împreună - dar societatea umană nu avea reguli în ce privește accesul cailor la piesele de Teatru. Și Teatrul din Călărași era mic. Probabil că avea să rămână incult și brutal pentru totdeauna. Dar Ancăi nu îi păsa. Destinul său revoluționar se dezvoltase cu mult peste așteptările sale cele mai ambițioase din vremea adolescenței (când citea tone de Gide și kilotone de Bataille și integrala Cezar

Petrescu de mai multe ori la rând, ca să afle sensul vieții).

Se simțea împlinită de tot. Fostele sale acolite, membre ale Grupului Lesbiano-Frișcolatru (titlu provizoriu) - pe care ea l-a abandonat pentru un cal negru - o urau din toată inima.

Simțea că a trădat o cauză, dar nu reușea să își aducă aminte despre ce cauză era vorba.

Ochii negri și goi ai unei jumătăți de tonă de viitor salam de Sibiu puseseră stăpânire pe viața sa.

Recuperatorii angajați de abator făceau progrese considerabile. La urma urmei se aflau pe urmele unui animal mai înalt decât o cameră de cămin, ascuns într-un cămin studentesc. Calul simțea durere și o tensiune nemaipomenită în zona cervicală, după doar câteva zile petrecute în camera Ancăi. Devenise nervos. Începea să se gândească cu regret la grajdul în care stătea afundat în propriul său căcat - dar cu fruntea sus. De fapt, caii au picioare destul de lungi și nu sînt chiar atât de incomodați în niște zeci de centimetri de bălegar.

Și în fond, problema de fond a Ancăi era că fostele sale prietene fuseseră arestate în timpul unei escapade caracteristice Grupului lor Revoluționar (din care ea era excusă). Cetățenii cu Bun Simț se organizaseră în miliții cetățenești și grupuri de vigilență, pentru a surprinde în flagrant activitățile profund subversive ale fetelor anarhiste, printre care dorim să amintim:

- *băutul de benzină direct din pompele proprietate privată a Companiilor Petroliere Iubitoare de Oameni;*
- *neplata taxiurilor pe timp de zi sau de noapte;*
- *nerespectarea regulilor de circulație în spațiul depozitelor acvifere și încălcarea*

dreptului la proprietate privată a imaginii private a Statului și a oamenilor de Stat;

- *statul târziu noaptea și organizarea de petreceri private în spațiul public al domeniului privat al statului, cu tematică profilactic-degeneraționistă sau anti*
- *taxare-pe-cantitatea-de-aer-inhalat;*

- *diverse acte de vandalism împotriva companiilor de publicitate binefăcătoare Oamenilor și Națiunii;*

- *nesupunere necivică, sabotaj industrial și tentativă de evazionism fiscal la scară macroeconomică în calitate de persoană fizică fără a avea autorizația de a funcționa în calitate de persoană;*

- *exercitarea ilegală a unor funcții asociate cu statutul de Întreprindere Individuală de către diverse animale de companie ale membrilor grupului (fetele erau atât de revoluționare încât își înregistraseră partenerii umani de sex masculin la Registrul Comerțului în calitate de animale de companie cu drept de semnătură - persoană fizică); s.a.m.d.-l.c.*

Fetele știau despre escapada amoroasă a eroinei noastre și erau supuse unor presiuni enorme de către nenumărați investigatori malefici și talentați. După lungi minute de tensiune și câteva cafele cadou, fetele o trădară - pentru simplul motiv că Anca era singura persoană despre care știau cât de cât ceva. Investigatorii Statului au crezut în primă fază că sînt luați peste picior, dar după câteva bătaii cu cârpe ude și după câteva îmbăieri în beciuri colcând cu zeci de metri cubi de șobolani psihopați renunțară la investigație. Mărturia Grupului de fete - dizolvat în mod sumar ca urmare a anchetei - urma să fie clasată la rubrica de ciudațenii psihiatrice. Această rubrică era destinată psihiatrilor sau profiler-ilor plictisiți, sau curioși, sau dornici să se pună la curent cu cele mai

proaspete deliruri ale elementelor sociale neadaptate la Democrație. Din cauza notorietății Fetelor Libere, dosarul lor se dovedi extrem de popular, cu numeroși specialiști din diverse Câmpuri de Activitate sau din Domeniul Academic (denumit informal "al lipsei de activitate") foarte interesați să arunce o privire asupra cazului.

.....

Cam în aceeași perioadă în care Anca reuși să obțină un loc la fără taxă, Abatorul din care avea să evadeze peste ani iubirea vieții sale angaja un Psihiatru care urma să aibă sarcina de a identifica și neutraliza comportamentul deviant al animalelor stocate în Grajdurile de Tăiere. Deloc ieftin, un specialist psihiatru era totuși o variantă mult mai avantajoasă decât îmbunătățirea condițiilor în care erau stocate animalele. Grajdurile Abatorului erau optimizate printr-un sistem de supraetajare care permitea stocarea a 3 animale în spațiul în care un grajd tradițional stoca unul/una. Pozițiile animalelor se schimbau prin rotație periodică, pentru a păstra un nivel de stress uniform la nivelul întregii populații de vite. Totuși incidentele nu erau puține, pentru că animalele deveneau invidioase unele pe altele. Mari rivalități transgeneraționale se nășteau și apuneau în acele grajduri - rivalități care implicau, cu tristețe, o mulțime de victime neîntinate. Infecții frecvente devastau stocurile și epidemii dubioase cauzate de bacterii mutante făceau ca pierderile datorate comportamentului deviant al animalelor să fie principala cauză a declinului în Rata de Acumulare.

Psihiatrul Abatorului era în marea parte a timpului plictisit de ciorovăielile telenovelistice ale vitelor pe care le psiho-păstora prin medicație abundentă.

În schimb se simțea atras de psihodrama patologiei omenești, evident împotriva responsabilităților sale contractuale.

Iubea oamenii, iubea speța umană, iar mai presus de orice iubea dereglările. Iar în acea zi însoțită de Mai în care coborî să consulte arhivele mucegăite ale Siguranței Municipale se simțea bine. Ca orice psihiatru de mare clasă, se afla într-o stare permanentă de calm extrem. Nu știa încă de ce, nu era conștient de asta - dar corpul său de medic presimțea inevitabilul dezechilibru chimic al descoperirii.

Recuperatorii Abatorului primiră în scurt timp înștiințarea. Într-un interval de câteva ore localizaseră căminul Ancăi și trasară în linii mari schema intervenției. Calul era condamnat la salam.

În cadrul Abatorului, un memoriu intern înștiință cadrele autorizate că producția de salam va fi revoluționată în viitorul foarte apropiat.

Anca se trezi într-o dimineață normală de miercuri și hrăni calul cu niște resturi de pizza de la un chef irelevant și plictisitor (nu au vrut să se distreze și cu cai). Apoi se pregăti să asiste la câteva autopsii pe cadavre deja autopsiate de câteva ori. La intrarea în Clinică o întâmpină Psihiatrul. Nu se prezentă decât în linii mari și o înștiință de faptul că a fost începută o acțiune în Instanță împotriva ei. Abatorul era profund afectat pentru că Anca răpise una dintre proprietățile lor cele mai lucrative. Și evident că își dorea daune.

Din cauză că Anca era practic falită, în urma unui proces expeditiv primi o condamnare la 5 ani de pușcărie pentru sabotaj industrial de Mare Risc Moral.

**DAR CALUL SAU
PREAȚUBIT?
DAR FETELE ȘI
ȘOBOLANII?
DAR CALUL?**

RĂPIREA

BAZIL UNGEREA

|||||
SUBIECTUL(DE STUDIU):

O melodramă lacrimogenă susținută de situații bizare și un mister criminal semi-ab-surd care dezvoltă în principiu relațiile de pu-tere și încărcătura emoțională din cadrul unei familii complicate, condusă în pragul gloriei(și atât) de către un baron politic maniaco-depre-siv, aflat la începerea acțiunii într-un declin de celebritate.

PREZENTAREA PERSONAJELOR:

O iubire imensă și necondiționată există între toți membrii familiei. Ea este singurul sentiment biunivoc în exercițiu, singurul lu-cru care ține în mod efectiv patriarhatul în exercițiu. Capul familiei este în mod discret de-testat de către toți cei apropiați lui, din cauza compromisurilor pe care a fost forțat să le ac-cepte pentru binele maselor de votanți și pen-tru buna gospodărire a spațiului public peste care a tronat - construind o imagine publică glorioasă a societății prin milioane de răsaduri și amenajări peisagistice de un monumentalism mediocru(executate de Concernul Industrial de Grădinărit Monumental, deținut de personajul principal). Pentru același motiv toți cei care îi sînt străini îl adoră.

NUME: VADIM CLARITATE

PUNCH LINE: „Numai Dumnezeu îmi dă fără dobândă”

Patriarhul familiei. Se află la începerea poveștii în mijlocul unei căderi de formă, din cauza depresiei și unui început de diabet care îl demoralizează și mai tare. Statutul său social și securitatea financiară a familiei sale preai-ubite nu sînt puse în pericol, dar vizibilitatea sa publică a scăzut și claritatea imaginii sale glorioase(la nivel local) în mintea maselor(tot locale) s-a estompat. Banda desenată va ilustra diverse puteri efective ale instituției familiale în societatea românească și rolul familiei în construirea unei vieți de succes în cadrul mai larg al unei comunități semi-ruinate.

NUME: CASTA CLARITATE – VODĂ

(numele de fată, folosit în cazuri rare)

PUNCH LINE: „O stea printre stele, o fiică a luminii”

Nevasta baronială este o casnică care își iubește mai presus de orice tenul și copiii geniali. Fiică de preot(dar tatăl ei a murit). Este dezamăgită de faptul că mitropolitul are o mașină mai scumpă decât soțul său și enervată de îndrăzneala ierarhului - care le-a refuzat un contract-monstru pentru amenajar-ea grădinilor mănăstirești de pe o rază de 150 de kilometri(interjudețeană). A migrat recent înspre cultul penticostal(mai exact s-a înscris într-o aripă ultra-contestatară a cultului care pune accent pe profeții și pe vindecări miracu-loase săptămânale). Nu s-a pocăit neapărat din răzbunare ci din cauza unei atracții înnăscute pentru misticism și lacrimi. În timpul liber compune poezii cu tematică pășunistă sau anti-implementare-cipuri-biometrice. A inițiat un grup ecumenic de rugăciune la scară județeană - grup privit cu suspiciune de către soțul său și ignorat de către toate grupurile religioase - cu excepția unui participant musulman și a unui evanghelist mormon care încearcă să saboteze grupul.

“DACA AI CHEF DE O CAFEA, ESTI UN SCLAV”

NEPOATELOR

Şeful de filială are doi băieţi, o fiică şi doi fini.

NUME: GIANNI CLARITATE

PUNCH LINE: „Un jucător nu câştigă întotdeauna, dar riscă întotdeauna.”

Unul dintre băieţii lui Vadim. Este alcoolic şi un foarte bun jucător de poker. Încearcă să preia afacerile tatălui său, dar acesta din urmă nu are încredere în discernământul fiului. Din cauza sexului neprotejat, Gianni suferă de sifilis şi are crize cu halucinaţii paranoide recurente care se sfârşesc de cele mai multe ori prin accidente de maşină sau de motocicletă. Nu are scrupule şi nu îşi iubeşte nici unul dintre apropiaţi în mod conştient. Însă, ca orice membru al familiei, are prin naştere o grămadă de iubire pentru rude – iubire pe care o reprimă într-o aşa de mare măsură încât nici nu îşi mai poate da seama că este capabil de dragoste. Se simte atras în mod cvasi-sexual-ritualic de sora sa şi ignoră cu încăpăţânare existenţa fratelui său. Crede că mama sa a înnebunit din cauza luxului în exces. Are o pasiune morbidă cu caracter sado-maso pentru o prostituată de 50 de ani, pe care tatăl său a încercat să o asasineze în nenumărate rânduri „pentru a-l întoarce pe calea cea bună”. Mama sa crede că i s-au făcut farmece. El crede că un grup secret format din oameni politici cu intenţii ascunse s-a infiltrat în parlament şi orchestrează o tranziţie non-traumatică înspre un nou model de regim politic bazat de pansexualism animist.

NUME: BEBE CLARITATE

PUNCH LINE: „Când iubirea te aduce pe marginea prăpastiei, calcă pe mine”

Celălalt băiat al lui Vadim Claritate este un tip cu o inteligenţă medie sau un pic peste medie. Este foarte ataşat de tatăl său, pe care îl admiră exagerat de mult pentru bărbăţia de care dă dovadă în orice situaţie de criză (de fapt tatăl său se îmbată ca să pară calm în situaţii de criză). Acest fiu are în faţă o carieră politică asigurată, în ciuda faptului că este incapabil să ia decizii clare sau să fie convins în mod clar

de vreo idee proprie. Poate să îşi controleze orice expresie facială şi este un foarte bun vorbitor în public. Este totuşi uşor impresionabil prin linguşire sau şantaj emoţional. Este un tip foarte sensibil (cu persoanele pe care le crede apropiate), dar în acelaşi timp cinic şi însetat de putere. Din cauza personalităţii sale volatile nu poate avansa în carieră cu atâta rapiditate cu cât speră. Este în secret homosexual. Numai sora sa ştie (în familie). Face parte dintr-un grup parlamentar secret de politicieni gay care controlează o parte destul de importantă a corpului legislativ şi care asigură cariere avansate pentru toţi membrii săi, indiferent de capacitatea reală a acestora. Tatăl său nu are habar de acest grup cu toate că este un veteran al Camerei Inferioare.

NUME: SONORA CLARITATE

PUNCH LINE: „Eşti sărac numai în momentul în care eşti incapabil de acumulare diferenţiată”

Fiica baronială este o tânără specialistă în audit financiar care munceşte din greu pentru a fi luată în vizor pentru un post de consilier pe probleme de finanţe internaţionale în aparatul superior de stat. Este căsătorită cu moştenitorul unei vaste reţele de companii care se ocupă cu managementul deşeurilor. Are un simţ înnăscut al dreptăţii şi suferă cu abnegaţie în cadrul unui mariaj aranjat. Crede că cititul o poate face o persoană mai bună. Îşi doreşte să fie mai apropiată de mama sa, o femeie isterică care s-a distanţat de orice persoană din afara cultului (penticostal) şi care strânge fonduri pentru înfiinţarea unui post local de tele-evangelism ecumenic. Crede că fraţii săi sînt imaturi şi au nevoie de dragostea ei pură pentru a rezista impulsurilor bărbăteşti auto-distructive. Este vizitată în mod repetat de un vis în care este ninja şi îşi asasinează tatăl cu shaken-uri. Îşi respectă mai presus de orice soţul, care reprezintă pentru ea instituţia familială, securitatea şi ordinea socială. Este membrul familiei care îşi afişează deschis şi cu sinceritate emoţiile sau aşteptările, şi nu poate concepe că ceilalţi apropiaţi ai săi ar fi în stare să fie altfel.

NUME: GORGON SINOE
PUNCH LINE: „Norocul și talentul – nu mi le-a dat statul.”

Finul cel mai în vârstă al lui Vadim Claritate, un fost dezvoltator imobiliar în adolescență, în prezent devenit mare antreprenor local și proprietar al unei firme de construcții care nu deține nici măcar un singur utilaj. Divorțat de verișoara Sonorei, își caută norocul în dragoste pe internet, de unde a cumpărat până în prezent cel puțin cinci neveste - care au dispărut în mod misterios. În plus, deține cele mai mari două cluburi de noapte din localitate – prin intermediul cărora orchestrează răpiri *en masse* deosebit de elaborate(și profitabile). Fosta sa nevestă, care i-a fost parteneră în traficul de carne vie și pe care încă o iubește, îl șantajează cu dezvăluirea secretelor sale. El însă o iubește în secret și pe Sonora, chiar dacă își detestă nașul pentru ambivalența sa(pe care în mod straniu ceilalți refuză să o accepte). Suportă presiunea șantajului fără să aibă o soluție.

NUME: BORIS MUȘCHIU SOLVAN
PUNCH LINE: „Cel mai important mușchi din corp este mușchiul iubirii”

Cel mai important prieten din copilărie al lui Gianni. Este un tânăr bolnăvicios dar umflat peste măsură de obsesia sa pentru steroizi cumpărați de pe piața neagră. Este finul mai tânăr al lui Vadim(și preferatul său) – care l-a căsătorit cu o fostă glorie a modelling-ului județean, prietena foarte bună a celei mai bune prietene din copilărie a Sonorei. Nu are aproape nici o urmă de ambiție, trăsătură care l-a transformat în lacheul numărul unu al lui Gianni și într-un puternic apropiat al familiei. Nu suportă să primească ordine așa că nu a avut niciodată în viață un loc de muncă adevărat. Este vanitos și are despre sine o părere exagerat de edulcorată.

A L T E P E R S O N A J E :

SOTUL SONOREI
(idolul Sonorei și un mare șmenar bipolar)

GENIUL ORGANELOR
(cel mai tare gangster al Munteniei, un tip foarte bine clădit, al cărui creier nu produce hormoni corecți din cauza unei anomalii genetice. Din această cauză nu gândește ca un om

normal, dar nici ca un om anormal. Pe scurt, nu gândește ca nici un alt tip de om în viață în același timp cu el).

FIICA GENIULUI
(o adolescentă psihopată în proporție de 90%, foarte ambițioasă și cu o personalitate de fontă. Vrea să nu depindă de tatăl său dar este îndrăgostită de puterea imensă care se scurge prin orice por al monstruosului său părinte).

PRIMA FIICĂ A SONOREI ȘI A SOTULUI SĂU
(o adolescentă).

A DOUA FIICĂ A SONOREI ȘI A SOTULUI SĂU
(o adolescentă).

T A B L O U S I N O P T I C

sau

cum să nu scrii toată povestea fiindcă unele părți sînt doar umplutură

.....
acțiunea emoțională
este structurată
pe tablouri sau scene
(numerotat)

I. Vadim dorește să înceapă construirea unei catedrale de județ și negociază posibile scheme pentru atragerea investitorilor printr-o videoconferință cu câțiva membri ai Consiliului Județean. Mitropolitul nu dorește să binecuvânteze inițiativa lui Vadim până când acesta nu își convinge nevasta să se repocăiască de la pocăința protestatară înapoi la dreapta cale a pocăinței ortodoxe. Începe o dispută asupra sensului exact al termenului „pocăință”, deoarece câțiva dintre consilieri nu pricep cum poate cineva să fie pocăit ortodox. Videoconferința se încheie cu un Vadim descurajat, în pragul lacrimilor.

II. Nevasta lui Vadim, Casta, se întoarce de la bancă și îl înștiințează pe soțul ei că a transferat o sumă consistentă către noii săi salvatori spirituali – evident cu scopul de a spăla toate păcatele familiei. Vadim se

enervează pentru că și el încearcă același lucru, însă nu prin „risipirea muncii sale de o viață”. Aflați în pragul unui scandal monstru, cei doi soți sînt întrerupți de un cuplu de polițiști care, cerându-și scuze pentru deranj, doresc să vorbească cu bărbatul casei între patru ochi. Casta se enervează și aruncă cu geanta într-unul dintre agenții de poliție, pentru ca apoi să îi zgârie cu furie fața. Începe să plângă în hohote și se prăbușește la pământ leșinată. Vadim o așează pe canapea și cheamă asistenta sa personală(din cauza diabetului) să aibă de grijă de nevastă-sa – nu înainte ca împreună cu cei doi polițiști să o mute în altă cameră.(sau e doar un fade out și la următorul tablou e doar el cu cei doi polițiști iar Casta a dispărut pur și simplu din schemă).

III. Cei doi agenți de poliție își cer iertare de mai multe ori pentru deranj și pentru stress, dar Vadim se enervează și îi obligă să spună de ce au venit personal la el acasă. Află că finul său - Boris Mușchiusolvan - a fost reținut pentru posesie de narcotice de mare risc cu intenție de a distribui. Din cauză că a atacat un agent în timpul arestării, Boris a fost pus imediat sub acuzare și închis cu promptitudine la pușcărie. Vadim încearcă să scape de agenți ordonându-le să nu discute cu presa. Însă cei doi insistă să rămână pentru că există o continuare interesantă, din moment ce Boris a mărturisit că face trafic de droguri sub protecția și la comanda lui Gianni – fiul cel mare al baronului. Se presupune că Gianni are datorii masive la diverși valutiști și cămătari din cauză că a părăsit masa de poker și s-a apucat să experimenteze cu ruleta. Vadim se ridică în picioare și se întoarce cu spatele la polițiști, stînd în tăcere cu fața spre peretele său tapetat, până când cei doi înțeleg mesajul și se retrag jenați.

IV. Gianni este prezentat într-o cameră slab luminată, așezat la o masă împreună cu o mână de oameni care nu vorbesc prea mult ci doar își mișcă mâinile și deplasează cărți de joc, mormăind. După încheierea mâinii, încep dispute și conversații în contradictoriu între participanții la joc – care nu par să poată a cădea de acord sub nici o formă în privința unor subiecte puerile(femei, femei grase, femei angajate vs femei șomere, viața la țară, pensuni renumite, afaceri cu statul, dresajul porumbeilor etc). Gianni este violent din punct de vedere verbal și își agresează/tachinează fiecare partener

de discuție(însă fără să exprime nici o opinie asupra subiectului în discuție). Partenerii săi de joc nu par surpiniși sau scandalizați, probabil obișnuiți cu acest comportament abuziv. După ce este împărțită mâna, participanții revin la starea de calm concentrat de dinainte de pauză. Gianni câștigă mâna, destul de consistentă, și se ridică de la masă cu mulți bani. Nimeni nu protestează.

V. Casta se trezește din stupoare și nu îl mai găsește pe Vadim acasă. Asistenta nu știe nimic despre soțul șefei sale. Casta se isterizează și încearcă să afle ceva prin telefonul mobil dar nimeni nu pare să vrea să îi răspundă. Aruncă telefonul care se sparge de perete și răstoarnă o masă, scaune, vase etc. Apoi lasă de pe fix un mesaj dement pe căsuța vocală a soțului său și convoacă un cerc de rugăciune acasă. La ușă sună Gorgon Sinoe, care spune că avea programată o întâlnire cu Vadim. Află spre minima sa surprindere că Vadim este ocupat, și mai stoarce de la Casta(vizibil afectată) niște informații despre polițiști. Îi promite unei Caste care se află iar în pragul isteriei că are legături adânci în poliție și că poate să afle în 30 de secunde ce s-a întâmplat. În realitate își sună una din gărzile sale de corp-un fost membru al echipei de fotbal a Diviziei Anti-Tero – care mai are încă prietenii solide în cadrul poliției. Dar acesta are nevoie de timp(vrea să treacă pe la o șaormerie mai întâi). Gorgon închide telefonul și se preface că a aflat despre ce e vorba. Îi spune Castei că Gianni a primit din nou o amendă pentru depășirea limitei legale de viteză și că s-a certat cu agentul care l-a oprit. Casta este suspicioasă și îl dă afară pe Gorgon, cu țipete ultrasonice.

VI. Bebe Claritate se află la masa unei cofetării fără pretenții, unde negociază detaliile unui șantaj la nivel înalt și posibila sa căsătorie cu o figură publică importantă. Partenerul/a sa de discuție este un bărbat în travesti care se ocupă în timpul liber cu prostituția de mare senzație, de asemenea la cel mai înalt nivel. Cei doi nu se pot hotărî asupra procentului din recompensă care urmează să îi revină prostituatei. După un schimb acid de replici gay și multe oferte zdrobite de contraoferte, cei doi cad de acord că nu mai vor să facă târgul și că nici nu vor să se mai vadă vreodată în viață. Bebe aruncă prăjitura în fața travestitului și sticla de suc prin vitrina din geam simplu(care se sparge) a cofetăriei, iese plin de nervi către mașina sa destul de scumpă pe care

începe să o lovească cu pantofii săi destul de scumpi și înjură în gura mare cu o voce un pic cam pițigăiată(un muncitor la drumuri remarcă asta, fiind în trecere).

VII. Sonora își conduce mașina pe autostradă/drum național/drum european alături de cele două fiice ale sale, în vârstă de 10-12 ani. Discută despre copaci, despre mașini, despre desene animate, despre machiaj, despre cum să ai succes în modelling, despre cum să dansezi bine și să nu te faci de râs etc. Mobilul său sună și Sonora îl pune pe speaker. Este mama sa care țipă despre cum toată lumea o trădează și încearcă să nu înjure ci să își păstreze inima curată, iar Sonorei îi este greu să priceapă de ce este mama sa în această stare. Apoi Casta îi închide brusc telefonul în nas. Una din fetele sale este aproape de lacrimi iar sora sa o tachinează cu cruzime adolescentină. Telefonul sună din nou și de această dată pe linie este soțul său care dorește să știe unde este telecomanda frigiderului - ca să afle de la fiicele sale prompte că frigiderul funcționează pe bază de comandă vocală. Închide. Sună Vadim, tatăl Sonorei, care este foarte discret și dorește să afle unde este fiica lui preferată și cât de repede poate ajunge în centrul orașului(or whatever).

VIII. Gianni se află într-un bar închis pentru renovare. Are în față un teanc de bani și este înconjurat de niște valutiști care se uită plictisiți la el și la bani. Din discuție reiese că Gianni nu a adus toți banii dar partenerii lui de afaceri nu par să fie prea afectați. Apare și Gorgon Sinoe - barul este al lui. Valutiștii se ridică să plece fără să se atingă de bani și Gianni află că trebe să se prezinte cu suma integrală la următoarea întâlnire. Gorgon îi spune că e o problemă în familie și că poliția este implicată în poveste. Gianni se prefacă că nu aude pentru câteva momente, dar îl lovește brusc cu o sticlă peste cap și îi fură cheile de la mașină(din buzunarul hainei sau din buzunarul pantalonilor).

IX. Vadim se află în biroul inspectorului de poliție. Cu el se află și avocatul său. Inspectorul îi aduce la curent cu situația lui Boris. Acesta a reușit să evadeze, împușcând cinci de agenți de poliție(dintre care doi au decedat), a aruncat în aer rezervorul de gaz butan al poliției și a luat trei eleve de liceu ostatice într-o dubă a jandarmeriei cu care a reușit să fugă. Este în

prezent urmărit de către forțele de ordine pe un drum forestier în afara localității. Se pare că Boris se îndreaptă către graniță.

X. Bebe și Gianni se întâlnesc într-un mall, în fața a douăzeci/treizeci de standuri fast-food. Bebe este acompaniat în mod discret de doi tipi destul de duri(sepepiști). Gianni îi spune că sora lor Sonora are probleme cu drogurile din cauza stressului de a fi părinte și că are nevoie urgentă de bani ca să își achite datoriile la dealerii săi de droguri(niște farmaciști punkeri) - dar îi este rușine să apeleze la cei apropiați(în afară de el în care Sonora are încredere). Bebe îi spune lui Gianni că e plin de căcat, că nu suportă să fie mințit cu așa de multă lipsă de talent și îi jură în față că nu îi va împrumuta niciodată bani - pentru că nu l-a iubit niciodată. Gianni încearcă să mimeze niște lacrimi dar nu îi ies. După o discuție frățească care se prelungește deasupra unei cafele instant, cei doi frați cad de acord să viziteze un bordel cu specific bisexual(Bebe face cinste).

XI. Sonora, după ce și-a lăsat fiicele cu doica lor la casa familială, se întâlnește cu tatăl în fața clădirii poliției. Acesta o invită să vorbească la el în mașină. Acolo Vadim o informează că împreună aveau de aranjat ceva pentru Boris, dar că acum și-a luat mâinile de pe el și că îl consideră un dement care merită împușcat de grăniceri. Însă acuzațiile aduse lui Gianni prin declarațiile lui Boris trebuie făcute să dispară. Sonora se lamentează și îi amintește tatălui său că nu mai dorește să fie solicitată pentru asemenea mizerii. Totuși îi promite tatălui său că soțul ei se va ocupa de problemă cu toate că ea îi va interzice, din cauza respectului pe care îl nutrește pentru Vadim și pentru că este prieten cu Ministrul de Interne.

XII. Casta sosește cu o limuzină imensă și roz pe care este aerografiat un porumbel strălucitor la vila Sonorei. Este pregătită să se sfătuiască împreună cu fiica sa despre cum să primească mai multă atenție de la bărbații familiei. Acolo găsește doica însângerată pe covor, afectată grav de multiple răni de cuțit, care cu o ultimă suflare îi povestește că cele două nepoate ale sale au fost răpite de o gașcă de derbedei dependenți de droguri. Doica a înțeles de la aceștia că niște cămătari se așteaptă să primească în cel mai scurt timp o sumă mare

de bani de la Gianni ori de la cineva din familie – altminteri fetițele urmează să o pățească violent. Casta, de nervi, o dă pe doică cu capul de gresie până îi împrăștie creierii convalescenți peste tot. Apoi îl sună pe Vadim și îi spune aproape tot despre ce s-a întâmplat în același stil saturat cu țipete și răcnete maniacale.

XIII. Bebe și Gianni se află într-o mașină condusă de un malac dat cu mascara. Discută despre câtă satisfacție, pe o scară de la unu la zece, poate primi un om important aruncând cu bani în stânga și-n dreapta. Gianni este în mod clar sub influența alcoolului și stupefiantelor, pe când Bebe dorește în mod sincer să poarte o discuție constructivă cu fratele său mai mare și mai experimentat, care este foarte aproape de a se pișa pe el. Mașina este oprită de trei tinere care par rănite, mânjite cu sânge și în stare de șoc. Acestea țipă că au scăpat dintr-un accident și că un om care era cu ele în mașină este prins între fiare și că ar trebui salvat. Bebe îl trimite pe malacul șofer să vadă despre ce e vorba, în timp ce Gianni începe să se dea la una dintre tinere trecându-și mâna prin părul ei încleiat cu sânge. Malacul se întoarce ținându-l în brațe pe Boris Mușchiusolvan, care pare foarte rănit și este de fapt inconștient sau în comă. Cele trei fete se grăbesc către Boris să se asigure că își revine și încep să plângă ca niște isterice. Malacul pare contrariat de comportamentul fetelor, Bebe le ignoră iar Gianni nu se miră prea tare pentru că își dă seama că sînt pe acid și speed. Bebe se gândește să cheme o salvare, dar Gianni îl oprește și îi spune că mai mult ca sigur Boris nu este „curat”. Se decide să se urce cu toții în mașină și să plece la palatul de vacanță al tatălui lor.

XIV. La casa de vacanță, Bebe cheamă un medic discret – recomandat de Gianni. Acesta se află sub ordinul lui Gianni și îl minte pe Bebe că Boris își va reveni dar că trebuie să iasă singur din comă. În realitate medicul i-a administrat un sedativ foarte puternic ca să nu poată vorbi și dezvălui legătura sa cu Gianni. După ce medicul este plătit de Bebe și pleacă, Gianni dorește de asemenea să plece, spundând că vrea să ducă liceencele ostatice acasă sau la un spital. Șoferul nu crede că este o idee prea bună, dar pe Bebe nu îl interesează decât să scape de ele. Pe lângă asta, se simte cumva bine că fratele său mai mare se oferă să contribuie cu o faptă bună la problemele familiei.

XV. Mai târziu, Gianni vinde cămătarilor mașina cu tot cu cele trei fete dinăuntru, în schimbul unei părți din datoria sa. Valutiștii acceptă acest târg parțial și îi spun că poate să ia înapoi una dintre fiicele surorii sale, Sonora. Gianni, un pic surprins de această veste, devine nervos în momentul în care realizează că probabil toată lumea din familie știe deja de problema sa - pentru ascunderea căreia a făcut atâtea sacrificii și scheme inutile.

XVI. Sonora ajunge la acasă la vila sa, unde o găsește pe maică-sa într-o stare mult mai rea decât își imagina. Casta a distrus mobila, perdelele, a sfărâmat orice obiect casant pe care a pus mâna și stă plângând în mijlocul sufrageriei culcată pe masa de duminică. Sonora se despărțise de Vadim înainte ca acesta să primească telefonul crizat al Castei(din care oricum nu s-a înțeles nimic). Casta nu este în stare să repete povestea dar totuși Sonora începe să se panicheze un pic. Strigă după fetele ei dar nu primește nici un răspuns. Își găsește doica însângărată pe podeaua bucătăriei și țipă. Fuge și cotrobăie prin toată casa, fără să își găsească fiicele. Se întoarce la maică-sa, care este într-un fel de transă religioasă și nicidecum în starea de a da o explicație logică. Sonora sună la poliție și anunță o crimă. Apoi își sună soțul și îi povestește foarte rapid și concis ce s-a întâmplat. Acesta îi spune că a fost găsită mașina lui Boris într-o răpă și că acesta a dispărut. Apoi îi spune să stea liniștită fiindcă se va îngriji personal ca poliția să își facă treaba.

XVII. De fapt, soțul Sonorei nu ia legătura cu nici unul dintre prietenii săi sus-puși în MAI. În schimb își dă întâlnire cu Gorgon Sinoe în barul acestuia, în care Gianni a încercat mai devreme să își plătească datoriile. Acolo îl amenință pe Gorgon cu pușcăria și îi ordonă să facă rost de informații prin intermediul legăturilor sale discrete cu lumea interlopă. Gorgon îi spune că deja știe ce s-a întâmplat. Îl minte povestindu-i că Vadim este implicat într-o rețea de traficanți de organe și că partenerul său principal în această afacere a avut o relație ilicită cu nevasta sa Casta, relație pentru care Vadim s-a răzbunat ordonând răpirea fiicei adolescente a acestui partener. Se pare că acest partener secret a decis să se răzbune la rândul său răpind nepoatele lui Vadim. Soțului Sonorei i se pare puțin plauzibilă această poveste, dar îi este clar

că cineva i-a răpit fiicele. Începe să transpire de nervi și se stăpânește cu greu în timp ce visează la diferite metode groaznice de a-l executa pe Sinoe. Gorgon Sinoe îi spune că poate face rost de o ofertă din partea răpitorilor, iar soțul Sonorei pare mulțumit să aranjeze toată afacerea fără scandal.

XVIII. Vadim se întâlnește cu unul din consilierii locali, de la care află că proiectul său pentru catedrală este amânat până la următoarea bugetare și că proiectul său pentru cel mai mare adăpost de animale pe o rază de cinci județe a fost scos din schema generală de re-cosmetizare peisageră a orașului pentru următorii 15 ani. Apoi pleacă deprimat spre locuința Sonorei, să vadă ce se întâmplă cu nevastă-sa. Acolo o găsește pe Sonora în pragul sinuciderii și pe nevastă-sa scoasă pe targă de paramedici. Află despre dispariție. Nu se știe încă în mod oficial dacă este o răpire - cu toate că există semne clare. Apare și Gianni cu una dintre nepoate, enervat că a început deja un mic circ. Sonora se repede la fiică-sa, dar fata pare să fie șocată și deloc conștientă de ceea ce i s-a întâmplat. Gianni minte parțial despre cum a găsit-o din greșeală pe o străduță în apropierea vilei.

XIX. Într-o cameră separată Gianni, Vadim și o Sonora destul de distrată discută problema cu Boris. Vadim este de aceeași părere cu Sonora, că Boris ar trebui să se predea – însă vor să știe cât din declarația sa dată poliției este adevărul adevărat. Gianni neagă cu înverșunare că ar fi în vre-un fel șeful lui Boris sau că ar fi implicat în afaceri necurate cu acesta. Sonora nu îl crede și îl consideră vinovat pentru majoritatea problemelor care se abat asupra familiei. Îl acuză că este un trădător și un om de nimic. Gianni, rănit, pleacă fără să îi răspundă dar încearcă să râdă în hohote ca să arate că nu este afectat – gest pentru care tatăl său îl pleznește de îi dau mucii și îl apucă plânsul(pentru că i-au dat mucii). Sonora are remușcări și se apropie de Gianni să îl consoleze dar se răzgândește și se prăbușește pe un fotoliu. Apoi Gianni iese.

XX. Gianni(vizibil marcat de nervi și stress) se întâlnește cu Gorgon Sinoe într-un separeu în care acesta din urmă se află însoțit de o fată destul de tânără – o adolescentă foarte bine îmbrăcată care nu îndrăznește să ridice capul din farfurie/pahar.

Gianni află că Gorgon știe destul de multe despre starea actuală a lui Boris și despre situația delicată în care finul preferat al lui Vadim a adus familia(dar nu îl învinuiește pe Gianni). Apoi fiul cel mare al lui Vadim află că a făcut o greșeală tragic de stupidă când a vândut cele trei fete de liceu, pentru că una dintre ele - mai exact cea care se află în separeu lângă ei - este fiica unui tip destul de mare și de periculos - un politician local subversiv, vechi inamic al tatălui său și geniul criminal din spatele unui circuit vast de trafic cu organe proaspete și sănătoase(Gorgon evită să menționeze rolul său deloc modest în această afacere subterană imens de profitabilă). Dar Geniul Organelor este dispus să îl ierte pe Gianni pentru nerușinarea cu care i-a obiectificat fiica. Gianni află cu șoc și groază că trebuie să renunțe la un rinichi, la o parte din ficat și la o suprafață generoasă din pielea sa. Și trebuie să își ceară iertare în genunchi fetei, să îi pupe tălpile și să se spele pe cap cu urina ei pentru a fi purificat de vină. Gianni rămâne stupefiat(se poate să fie și din cauza că este sub influența stupefiantelor), dar după câteva rânduri de tărie un zâmbet dezinteresat începe să îi taie fața umflată în două. Îi propune lui Gorgon să plătească cu întregul corp al lui Boris. Gorgon se scuză pentru că nu are permisiunea să negocieze, dar pare să aprecieze ideea. Fata Geniului îi șochează pe cei doi deschizând pentru prima oară gura – și acceptând verbal schimbul cu un „da” scurt. Îi spune lui Gianni că îl place și se urcă în picioarele goale pe masă în fața lui.

XXI. Bebe este arătat într-o cameră mare, cu geamuri mari și luminoase, jucând cărți cu malacul său sentimental la o masă joasă, lângă patul în care este culcat Boris(în stare de incoștiență/sub influența drogurilor). Primește un apel de la Casta(măsa) – care îi ordonă să o scoată din spital, unde nimeni nu vrea să îi dea un bilet de eliberare pentru că este considerată pericol public. Bebe încearcă să afle de ce a ajuns maică-sa în spital dar nu primește de la ea decât o tonă de țipete, urlete și tânguieri lame. După ce mai discută un pic cu malacul său, cei doi cad de acord că Gianni este sursa oricărui necaz posibil – în special un necaz care să o spitalizeze pe Casta cu crize. Bebe pleacă spre spital să afle mai multe despre sănătatea mamei sale, îi ordonă Malacului să nu lase pe nimeni să intre în casă și să îl sune urgent dacă apare Gianni.

XXII. În același separeu în care mai devreme s-a întâlnit cu Gianni(și fiica Geniului), Gorgon bea singur ceva din trei cești diferite care sînt aliniate frumos în fața sa. O sună pe Sonora și îi dă coordonatele sale pentru o întâlnire. Îi spune să vină singură. Trece un timp, în care ospătarul intră în repetate rânduri și îi spune bancuri porcoase(la care râde doar ospătarul). Intră Sonora și tatăl său Vadim. Încep a discuta despre problema urgentă: răpirea fiicelor Sonorei. Gorgon se preface că este foarte afectat de evenimentele grave care au zguduit familia. Aproape îl apucă plânsul. Sonora pare enervată de jocul lui Gorgon și îl roagă printre dinți să treacă la subiect. Acesta se scuza și se pisicește pentru a trage de timp. Tatăl ei este un element-surpriză care îl obligă să improvizeze o poveste un pic cosmetizată în ce privește recuperarea fiicelor(el nu știe că mai este doar una și nimeni nu îl corectează). Se decide să le spună că Boris are datorii mari la cămătari și că Gianni s-a implicat și a încercat să negocieze pentru el. Dar cămătarii și valutiștii s-au enervat din cauza amănărilor și minciunilor lui Gianni. Așa că au decis să se răzbune pe familia sa. Cum Gianni nu are familie proprie, gangsterii s-au orientat către cele mai apropiate și mai vulnerabile rude ale sale. Sonora înjură și trănțește obiectele de pe masă dar nu îl insultă pe Gianni ci doar pe Gorgon(pentru vești). Țipă la el și îl face cel mai mare mincinos de pe planetă – înainte să iasă din separeu trântind toate scaunele care îi stau în cale. Vadim nu se ridică să plece imediat. Stă la masă și pare să vrea să își aprindă o țigară. Gorgon îl roagă să nu fumeze în prezența sa. Vadim îi spune că toate încercările sale de a atrage investitori pentru catedrala județeană au eșuat și că este rîndul finului său preferat să încerce să miște lucrurile. Gorgon își cere iertare pentru că este ocupat cu trei pasaje carosabile la ieșirea din oraș, plus că încearcă să pornească un proiect de metrou pentru reședința de județ. Apoi se ridică și pleacă fără să încerce să se scuze. Vadim își aprinde o țigară.

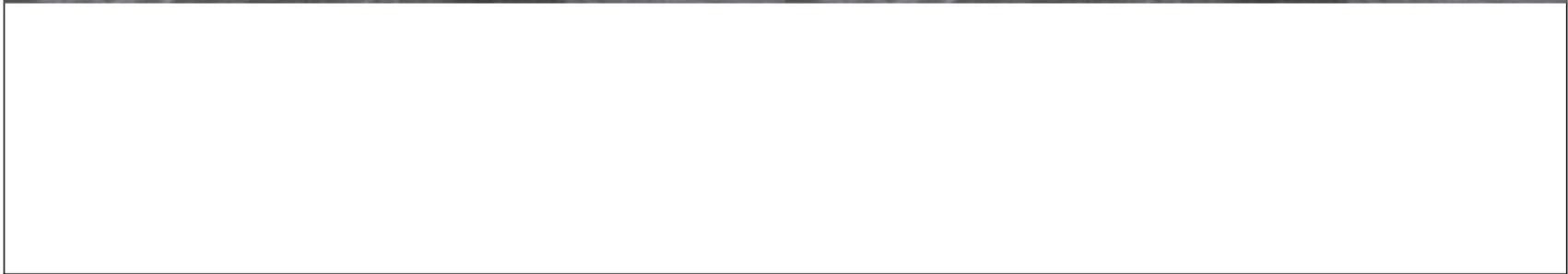
XXIII. La casa de vacanță a familiei Caritate cineva sună la ușă. Malacul este în fața oglinzii din dormitor, încercând diferite rujuri. Se scoală fără să se șteargă, răspunde la ușă și dă peste fiica Geniului care îi spune că s-a pierdut prin pădure și că ar dori să folosească telefonul. Malacul este suspicios, dar nu reușește să o recunoască fără fața mînjită de sânge. Se întoarce să îi arate

unde este telefonul și cade secerat de o lovitură primită în ceafă de la fiică. Aceasta se apleacă deasupra lui și îi înfige un ac foarte lung între ochi. Intră Gianni și împreună se duc în dormitor, unde Gianni i-l servește în mod oficial pe Boris. Fiica Geniului dă un telefon și cere suport tehnic pentru două pachete. Apoi îi spune lui Gianni că păcatele i-au fost iertate, dar nu și datoria. Gianni îi spune că o iubește și că o adoră și că vrea s-o ia de nevastă. Ea îi spune că trebe să ajungă la școală. Îl mîngâie ușor pe față și apoi îl ia de mână(urmează niște dialog siropos cu jurăminte pentru o dragoste eternă). Pleacă împreună. În fața casei trec pe lângă un grup de paramedici echipați impecabil care ies din două ambulanțe false.

XXIV. Bebe intră în salonul în care este internată Casta. Toate celelalte paturi sînt libere și așternuturile sînt oarecum răvășite. Personalul spitalului îl obligă să semneze o declarație pe propria răspundere că dorește să o viziteze pe Casta, în ciuda pericolului pentru propria sa viață. Casta este legată de pat dar pare calmă. Bebe află de la ea că Gianni s-ar putea să aibă probleme cu poliția și mai află despre răpirea nepoatelor. Spre surprinderea sa, maică-sa pare să se comporte normal. Casta îi mărturisește că a suferit un moment(interval) de deznădejde fatală în care a contemplat sinuciderea prin autoasfixiere. Apoi și-a adus aminte să se roage, și prin rugăciune Dumnezeu i-a descoperit un nou destin și o nouă cale pentru viața ei. A înțeles că nu se pocăise complet și că schimbarea confesiunii nu este o schimbare reală - pentru că nu este destul de radicală. Așa că în inima ei a avut loc o transformare. O transformare radicală. Ca urmare a acestei transformări, a pus bazele unei noi mișcări religioase de trezire spirituală la scară națională și semi-continentală – pe cinci ani. Întemeierea unei noi religii i-a adus o neașteptată pace interioară. Bebe este vizibil șocat că nu știe aproape nimic despre adevărata dimensiune a tragediei în care s-a prăbușit familia sa în decursul unei singure zile. Nu reușește și nici nu are chef să înțeleagă cât de tare mama sa nu mai este mama sa(pentru a câta oară?). Casta intră în stare catatonică, din care vorbește cu o voce schimbată. Spune ceva despre cum Dumnezeu i-a descoperit că trebuie să se ferească de Gorgon Sinoe pentru că este un om rău.

XXV. Vadim se află din nou în camera de zi a reședinței sale, unde a

OBSERVAȚI pagina alăturată. Observați imaginile de pe pagină. Încercați să înțelegeți, în totalitate, că există două coloane formate din imagini. Imaginile de pe o coloană au una sau mai multe imagini corespondente - pe coloana opusă sau pe propria coloană. Încercați să identificați toate regulile de corespondență. Observați diferențele dintre imaginile corespondente de pe cele două coloane. Concentrați-vă asupra acestor diferențe discrete. Diferențele nu sînt multe la număr dar sînt plasate în puncte cheie pe întinderea imaginilor. Aceste diferențe reprezintă punctele-cheie ale unei diagrame. Dacă reușiți completarea diagramei, ați câștigat. Există două metode prin care puteți verifica dacă diagrama dumneavoastră este completă. În primul rând, imaginea diagramei complete este asemănătoare cu un contur național de notorietate. În al doilea rând, imaginea diagramei complete este asemănătoare cu profilul unuia dintre cei mai mari dușmani ai unuia dintre cei mai mari eroi fondatori și născători de patrie. S u c c e s .

ȘI ACUM SPARGE-TE

UN GENIU AL
INGINERIEI
ROMANEȘTI A
GASIT O SOLUȚIE

PENTRU SALVAREA FOCILOR
DIN DELTA DUNARII, PRIN IN-
STALAREA SERELOR DE
FOCI(PATENTATE DE EL). ÎN
AFARA DE CONSERVARE, ACES-
TEA VOR AVEA ROLUL DE A PRO-
DUCE LAPTE DE FOCĂ, FOLOSIT
LA OBTINEREA BRÂNZEI FO-
CALE. BRÂNZA FOCALA A FOST
ÎN ULTIMUL TIMP SUBIECTUL A
NUMEROASE STUDII ȘTIINȚIFICE
ÎNDREPTATE, CĂTRE VINDE-
CAREA ÎMBĂTRÂNIRII UMANE.
INGINERUL ROMÂN ȚE BUCUROS
ȘI SPERĂ CĂ ROMÂNIA VA FI
ÎNTR-UN FINAL RECUNOSCUTĂ
DREPT UNUL DINTRE BASTIO-
ANELE INOVAȚIEI ÎN TEHNICA
MEDICALA DE VÂRF-VÂRF.

**SCURTA ISTORIE
A CELUI MAI TAL-
ENTAT PILOT DE
NAVE SPAȚIALE ȘI
ÎN ACELAȘI TIMP
OM DE ȘTIINȚĂ
CARE S-A NĂSCUT
PE MELEAGURILE
NOASTRE!!**

În realitate este vorba despre un tip care s-a născut fată. Deci tipul ăsta era fată la un moment dat în viața lui. Se distra el așa în materie de sărit coarda sau elastic - însă avea ambiții care ajungeau până la stele. Taică-su oricum era anti-fete și își dorea să aibă un băiat. Dar taică-su era steril și nu știa că de fapt fiic'sa era făcută de nevastă-sa cu un tip de la uzină. Nevastă-sa nu era o curvă dar vruise neapărat să îi dea un copil, așa că se sacrifică și concepuse ceva cu tipu de la uzină. Tipu ăsta biologic era un alcoolic plin de vaselină la gură și un mare curvar. Era fertil și bine antrenat. În plus avea un fond genetic bun - ar fi ajuns departe dacă s-ar fi născut într-un mediu sănătos. Dar în viața asta era condamnat să ducă după el hepatita și ulcerul până la un sfârșit glorios după 85 de ani. Așa că își schimbă sexul la 18 ani. Apoi trecu testul de admitere de la Academia De Navigație Cosmică Pe Distanțe Intergalactice. Era fain la Academie pentru că nimeni nu avea voie să aibă păr pe față. Medicii îi montaseră un piston hidraulic de toată frumusețea, pictat cu colorant alimentar permanent într-o manieră flamand-olandeză, bogat în detalii. Toți

colegii lui îl invidiau la dușuri și la maxim, iar unii dintre ei chiar îl iubeau în secret - pentru că avea carismă, exact cum o *ex-fată* are de cele mai multe ori.

Cel mai vrednic candidat la pilotaj devenea pilot-sef, pilot-prim, iar în final Pilot. Există întotdeauna un singur Pilot în viață. Pilotul trebuia să renunțe la numele său legal și să adopte titlul de Pilot(scris mereu cu un font mult mai mare decât textul din jur). Trebuia să împingă navele sale la viteze maxime și chiar hiperluminice(dacă avea destul talent). Pilotul avea un avantaj în plus față de camarazii săi de generație - din cauza genialității sale dobândită prin posedarea ambelor sexe în același timp. Dar moștenirea sa cu adevărat esențială urma să fie o Navă extrem de performată, proiectată de el însuși. O navă ezoterică, modelată după propriul său piston notoriu. O navă pe care o împingea de unul singur la cele mai incredibile limite fizice ale pilotajului intergalactic. O cursieră superbă, care spulberă record după record. Un obiect cu o aură aproape magică care îl transformă în eroul maselor și îl propulsă în fotoliul de Mare Maestru al Academiei Naționale de Științe Intergalactice. Dar ambiția sa deveni între timp cu mult mai mare decât orice navă sau piston pe care pusese el mâna vreodată. Își dorea mai mult, își dorea să se ia la întrecere cu cometele. Ultima sa cursă se dovedi una cu adevărat superbă, dar și una fatală. Oamenii săi îl plânseră și bociră pentru câteva săptămâni, și atât.

MARIA SIMIONESCU

fost vizitat la început de către agenții de poliție și unde a și-a luat Casta câmpii. Bâjbâie pe o tabletă și încearcă să se relaxeze. Se întinde pe canapea. Asistenta intră, își cere scuze și îl anunță că ginerele său dorește să vorbească pentru câteva momente cu el. Vadim dă din cap și asistenta iese pentru a intra soțul Sonorei. Pare extrem de tulburat și de nervos. Începe prin a vorbi pe un ton normal cu Vadim, căruia îi cere cu insistență să-i explice cum este cu puțință ca un om în poziția sa să recurgă la tactici atât de tâmpite. Vadim îi răspunde că și-a dedicat viața și sufletul familiei, pentru care este în stare să facă orice și să meargă până la Dumnezeu. Au în continuare o discuție absurdă și destul de lungă, în care amândoi evită să menționeze explicit subiectul. Soțul Sonorei se referă la răpiri pe când Vadim vorbește despre încercările sale de a rezolva un nou contract gras, executat cu bani publici. Scena se încheie cu țipete și atacuri la persoană. Amândoi deviază considerabil de la motivul imaginar pentru care se ceartă. Soțul Sonorei primește un telefon scurt, scupă între el și Vadim și se cară în grabă.

XXVI. Gorgon și Geniul Organelor stau de vorbă într-unul din birourile companiei de video-chat condusă în secret de cel din urmă. Geniul vrea să știe care este treaba cu Gianni – Gorgon este aproape sigur că Gianni o face pentru bani și că este o epavă umană incapabilă de iubire. Apoi îi confirmă Geniului că a reușit să ajungă la o înțelegere cu cămătarii răpitori și că fiica Sonorei este a lor. Geniul pare satisfăcut de afacerile încheiate pe schemă recent. Îi spune lui Gorgon să se care, să nu vorbească cu nimeni și să aștepte ordine de la el. Apoi trece într-o cameră mult mai mare în mijlocul căreia se află o masă foarte lată cu câteva zeci de scaune în jurul ei. Gianni și cu fiica Geniului stau în picioare, foarte apropiați, și beau tărie din pahare de cristal. Geniul îi spune lui Gianni că este foarte mulțumit de pachetele primite de la el și că vânzarea fiicei sale nu a fost decât o nefericită neînțelegere. Gianni află și despre mutarea datoriei sale, acum cu un termen mult mai generos și cu o dobândă corectă din partea Geniului. Apoi Geniul îi ordonă să se care și să nu mai apară în fața lui fără bani. Gianni îi răspunde scurt și sec că vrea să o ia de nevastă pe fiică-sa. Geniul se holbează la fiică - ea dă din cap afirmativ. Geniul își dă seama că orice armă ar folosi poate fi oprită de propria sa fiică(cu corpul). Așa că îi felicită pe cei doi și îl cheamă pe Gianni mai aproape de el

pentru o îmbrățișare tată-fiu. Cum pune mâna pe el, îl strânge atât de tare încât îi strivește măruntaiele și îi face inima să explodeze ca o petardă de Revelion. Gianni se prăbușește eliberat din strânsoarea dragostei nimicitoare a Geniului. Fiica nu încearcă nici un gest. Privirea ei este pironită asupra tatălui său genial, care cu un început de rânjet îi strigă printre dinți că o iubește. Acesta iese pe ușa care dă în același birou din care a ieșit mai devreme. Fiica sa nu își mută privirea din locul în care se află tatăl său mai devreme și mici șiroaie de sânge încep să se prelingă pe bărbia ei încordată și pe pumnii săi încordați. După un timp se apropie de cadavrul lui Gianni și își scupă o bucată din limbă peste acesta.

XXVII. Bebe intră din nou în salonul în care este internată mama sa, Casta Claritate. Aceasta nu mai este legată de pat, ci stă în capul oaselor înconjurată de 20-30 de oameni din personalul medical al spitalului(aranjați într-un ansamblu destul de dramatic/scenografic whatever). Îl înștiințează pe Bebe că noua cale începe prin curățarea spirituală a spitalului, pe care l-a transformat deja în templul-nexus al noii sale credințe. Bebe încearcă să îi explice că așa ceva este imposibil în orice cadru legal de pe lume, dar realizează curând că personalul medical și pacienții sînt de partea mamei sale – decizi să recurgă la măsuri extreme pentru a apăra și propaga noua credință a Clarității. Bebe trece la subiect și o înștiințează pe maică-sa despre dispariția de la casa de vacanță. Casta îi ordonă să îl găsească pe Gianni și să se asigure că acesta nu pățește nimic. Bebe o întreabă dacă Gorgon Sinoe este implicat în dispariții, dar maică-sa îi amintește să se îngrijească doar de soarta lui Gianni. Bebe pleacă. Casta le comunică credincioșilor săi că au o misiune sfântă, și aceasta este să îl întoarcă pe Gorgon Sinoe de pe calea pierzaniei. Printr-o moarte dureroasă.

XXVIII. Geniul Organelor și Soțul Sonorei stau în fotolii de piele și fumează țigări de foi care scot un fum în necăcios, aproape opac – de fapt opac. Fiecare își ține privirea fix în față, dar pe direcții paralele. Soțul Sonorei erupe și îl face mafiot notoriu în față, dar Geniul Organelor zâmbește condescendent. După ce Geniul Organelor îi sparge creierul dezvăluindu-i că o are pe fiică-sa, Soțul Sonorei sare ca ars și se așează aproape

imediat la loc. Probabil se aștepta la asta. Îi spune Geniului despre povestea pe care i-a servit-o Gorgon, dar Geniul râde și îi dezvăluie că Gianni este sursa tuturor neplăcerilor din familie. Și că el doar s-a îngrijit de rezolvarea acestei încurcături. Normal - în schimbul unei mici părți din afacerea sa cu mizeria pământului. Soțul Sonorei îl înjură cu multă imaginație și cu multă salivă aruncată peste tot, dar își dă seama că nu are de ales. Fără să își șteargă zâmbetul de pe față, Geniul Organelor îl roagă să accepte oferta sau să își pescuiască tânăra fiică din râu. Soțul Sonorei se ridică din fotoliu și se îndreaptă cu o lene maximă înspre birou, peste care se apleacă în cele din urmă și semnează niște hârtii fără să citească nici măcar un rând.

XXIX. Vadim se întoarce acasă, unde găsește grupul de rugăciune convocat de nevastă-sa, gata de începerea procedurilor sfinte. Încearcă să îi dea afară în mod politicoș, dar credincioșii din grup încearcă să îl convertească pe fastforward. Se enervează și începe să țipe. Apoi sună la poliție. Grupul îl ignoră și începe o rugăciune colectivă simultană care îi acoperă țipetele și amenințările destul de bine. Intră Bebe care impresionează prin ținuta și eleganța costumului său de politician. Îi înștiințează pe cei din grup că maică-sa a fondat o nouă religie și că întâlnirea cu ei a picat. Aceștia, enervați dar evlavioși, încearcă să îl convertească pe Bebe - care îi refuză în mod diplomatic dar le recunoaște dreptul fundamental de a crede. Apare poliția, care începe să îi bată pe credincioși la ordinul tacit al lui Vadim Claritate. În timp ce grupul este readus la tăcere, Vadim și cu Bebe discută aparte. Încearcă să pună cap la cap ceea ce știe și să deducă cu aproximație unde ar putea să îl găsească pe Gianni. Vadim decide că cea mai bună cale - deși nefericită - ar fi să vorbească din nou cu Gorgon Sinoe. Bebe este de acord, chiar dacă nu are încredere în Sinoe.

XXX. În barul său semi-dezafectat/semi-renovat, Gorgon Sinoe este așezat la singura masă curată din zonă și joacă poker silențios cu câțiva valutiști sau cămătari sau pești sau dealeri de coco(doar fețe cunoscute). Singura sursă de lumină se află poziționată zenital deasupra mesei de joc - restul barului este în întuneric. Apare din umbră Fiica Geniului. Are bandaje peste mâini și un bandaj care îi acoperă gura, înfășurat în ju-

rul craniului. O ține de mână pe fiica Sonorei. Cam toți jucătorii o privesc îngroziți sau măcar speriați. Sinoe își ridică cu o mișcare rapidă mâna dreaptă în dreptul tâmpiei - semn la care jucătorii se ridică de la masă și ies în întuneric. Până să dispară, unul dintre pești este perforat prin ceafă de un ac care îi iese parțial pe gură, aruncat cu lehamite precisă de către Fiica Geniului. Sinoe, deocamdată calm, începe să transpire puternic. Presupune ce s-a întâmplat, dar îi mârâie Fiicei printre dinți că nici măcar ea nu îndrăznește să treacă peste deciziile înțelepte ale Geniului Organelor. Becul se sparge iar în întunericul care urmează zgomote ciudate și gemete desperate închid scena.

XXXI. Fiica Geniului se află la volanul unei mașini luxoase și exagerat de late, pe care o calcă de îi sar capacele. Încordată, strânge volanul cu mâini rigide și albe. În dreapta ei se află fiica Sonorei - o pre-adolescentă care miaună în surdină din cauză că îi este frică să plângă în hohote. Niciuna nu poartă centură. Fiica Geniului gonește și gonește fără să își ia ochii de la șosea, urmărind o pradă care întârzie să se arate. Mașina intră încă plină de lux pe pod. Mașina lovește semi-frontal o mașină imensă de gunoi care se apropie cu viteză destul de mare din sens opus. Mașina se rotește, se răsucesc și străpunge parapetul podului, prăbușindu-se în râu cu un minimum de 100 km/h. La contactul cu apa explodează declanșând un rar fenomen pirotehnic compus din apă hiperîncălzită, napalm contrafăcut, fragmente ascuțite de metal superpresat, miro-suri sulfuroase și lumini multicolore. Șoferul mașinii de gunoi coboară pe scara camionului și stând cu un picior în aer își face cruce fără să își dea imediat seama că a asistat la cea mai impresionantă operă de artă pe care avea să o vadă el sau oricine altcineva în viață vreodată. Se aud sirene și elicoptere care se apropie.

XXXII. În semi-obscuritatea baru-lui preferat al lui Gorgon Sinoe intră în jur de 30 de membri din noua sectă a Clarității, înființată de Casta Claritate. Aceasta din urmă intră purată pe umeri de doi tipi înalți dar nu neapărat solizi - bine legați, atât. Toți adepții Clarității sînt îmbrăcați în uniforme albe de spital, cu papuci albi de spital - confortabili. Casta le ordonă să facă lumină. Unul dintre ei găsește întrerupătorul și o lumină caldă inundă spațiul vast, umplut de

meses și scaune aruncate de-a valma peste tot. În mijlocul eliberat se află cadavrul lui Gorgon Sinoe, răstignit pe o cruce construită din mese, scaune, cabluri electrice și butoaie de aluminiu etc. Nu pare să aibă răni evidente și abia dacă se pot observa pete de sânge pe el. Totuși capul său are o tentă violacee care este mai mult decât evidentă în condițiile în care restul corpului său este alb ca varul(sau este chiar dat cu var - nu este încă clar). Casta aproape că are din nou o criză de isterie, dar se controlează și pare doar nervoasă, între parametrii standard caracteristici unui lider normal de sectă. Decide că răzbunarea trebuie dusă până la capăt, chiar dacă obiectul acestei răzbunări a trecut dincolo de curcubeu. Ordonă cu promptitudine o sinucidere în masă prin supradoză de morfină, pentru a-l prinde și pedepsi pe Gorgon Sinoe direct pe lumea cealaltă. Adepții săi îi admiră caracterul puternic și capacitatea de a lua hotărâri cruciale într-un interval extrem de scurt. Morfina este adusă în timp record. Se trimit instrucțiuni prin numărul unic de urgență către sucursala județeană a Clarității: Templul-Nexus, fostul Spital Județean. După pregătiri și o scurtă rugăciune fără sens din partea Castei, toată lumea își injectează tone de morfină. Membrii Clarității cad moleșiți la pământ sau se întind cu mișcări controlate pe podea(pentru unii dintre ei sînt dependenți veterani). Ca urmare a injectiei de suc medical, Casta este vizitată de un fior transcorporal care o obligă să scape un mieunat ascuțit și să se prăbușească într-o strânsoare disperată peste cadavrul lui Gorgon Sinoe înainte de a-și pierde cunoștința.

XXXIII. După un timp, când nimeni nu mai mișcă și nimeni nu mai scoate nici un sunet, intră Vadim însoțit de Bebe. Amândoi stau perplecși și se holbează la grămada improbabilă de cadavre din fața lor. Bebe cade în genunchi fiindcă își dă seama primul despre ce este vorba. Tatăl său, care nu știe exact cum și-a racolat Casta primii adepți, trage o înjurătură kilometrică după care exclamă de multe ori, pe același ton: „Casta”. Se repede către ea și o îmbrățișează. Încearcă să îi asculte pieptul dar nu își dă seama dacă mai e în viață sau nu. Cu toate acestea, tipă că nevastă-sa mai poate fi salvată și strigă după doctori sau după ambulanțe. Bebe începe să râdă odată ce realizează ironia. Îl anunță râzând pe taică-su că probabil toți medicii de pe o rază de 30 de kilometri sînt prăjiți dincolo de orice imaginație. Vadim nu

pare să îl audă sau pur și simplu nu îl bagă în seamă. Apoi își ia nevasta în brațe și pleacă cu ea. Bebe se ridică și stă pe loc uitându-se cum iese taică-su. Își scoate mobilul și formează un număr/alege un număr din agendă. Îi spune persoanei de la celălalt capăt al firului că are nevoie de un sfat.

XXXIV. Sonora Claritate și cu soțul ei se află în dormitorul matrimonial și imens al reședinței lor. Sonora îi spune că fiica lor doarme liniștit. Pentru că i-a dat niște calmante șmechere. Soțul său o asigură că totul este în regulă și că cealaltă fiică va fi în curând cu ei. Sonora este epuizată și se culcă liniștită. Apoi soțul deschide televizorul și se întinde în pat lângă nevastă-sa fără să își schimbe hainele. La știri o imagine filmată din elicopter înfățișează un echipaj de la descarcerare care scoate dintr-un râu ceea ce par a fi rămășițele unei mașini scumpe. După puțin timp adoarme cu televizorul deschis. Știrile continuă.

iartă-mă, sper că
nu îmi miroase respirația
într-așa un hal, mă rog mai
folosesc și mentosane, să știi
iartă-mă, sper că
ai și tu câteva

GALAXION LOVESHTE ANIMALIC

Civilizația evoluase insuportabil de mult în ultimele zece mii de milioane de milenii. Lumea era parțial fericită și toate speciile descoperite erau de mult îmblânzite. Modificările genetice care permiteau atașarea unui suflet sintetic oricărei ființe sau oricărui obiect (dotat cu receptor spiritual) deveniseră principalul motiv de mândrie al Rețelei Umane (dar și o importantă sursă de venit prin comerțul trans-post-oceanic de informație).

Viața era mai ieftină decât oricând. Se afla la discreția Ansamblurilor și Combinatelor Tehnologice atotputernice. Rebelii Umaniști erau singurii semi-oameni care mai trăiau în afara Combinatelor Umane, ridicate în orice altă parte în afară de peste ruinele vechilor metropole ale lumii străvechi. Apa oceanelor era drastic retrasă în fosta sa matcă monstruoasă. În fostele bazine oceanice se aflau amplasate cele mai puternice și influente aglomerări de viață semi-umană, avansat organizată. Cu cât trăiai la o altitudine mai joasă, cu atât erai într-o poziție socială mai privilegiată. Departele de aceste gropi ale luxului și avântului tehnospiritual - pe vârfurile ori crestele celor mai înfricosătoare lanțuri muntoase asiatice - se dezvoltau Cetățile Rebelilor care se iubeau pe ei înșiși. Aceștia erau auto-exilați și cu totul

independenți de condițiile de viață avansată ale Combinatelor sau Aglomerațiilor Virale De Urbanitate Adâncită.

În condițiile mortale ale vieții dezgolate de Mașină, Rebelii încercau să găsească o nouă formulă pentru organizarea socială a comunităților umane non-fertile. Se aflau de bună voie în poziția de subiect experimental, în propriile lor laboratoare rudimentare (doar în comparație cu tehnica de vârf a Combinatelor).

Majoritatea indivizilor semi-umani erau sterili din cauza vastelor experimente genetice executate asupra întregii populații de-a lungul mileniilor de progres medical neîntrerupt. În lipsa reproducerii, devenise din ce în ce mai greu să se găsească motive raționale pentru simpla existență a vieții umane sau pentru valoarea sa considerată în mod tradițional inestimabilă. Sute de ani de războaie civile sau militare măcinaseră economia planetei, din cauza lipsei de respect pentru viața umană stearpă (plus furia oarbă a fundamentalistilor de toate felurile). Dar progresul medical, tehnologic și spiritual adusese totuși avantajele sale. Corpul uman devenise mult mai rezistent, longeviv, frumos, sănătos, și în câteva cazuri - extreme și secrete - indestructibil. Așadar, nici războiul nu prea mai avea sens, din moment ce distrugerile se limitau la o simplă retardare economică a anu-

mitor sectoare din Rețeaua Umană (noul titlu oficial al Umanității, acceptat în mod unanim de către toate *facțiunile economice*).

Cea mai elegantă rezolvare a acestei noi dileme vitale veni din partea unui grup marginal de experți economici refugiați cu trei tone de spriț în Groapa Marianelor, cu ocazia celei mai recente (și ultimei) conflagrații de proporții planetare. Soluția era una extrem de simplă, dar și genială, revoluționară, străfulgerătoare: abolirea omului și fondarea formei semi-umane de corporație. Fiecare om urma să devină o corporație de sine stătătoare, cu un anume capital, valoare de piață, părți componente discrete etc. Rețeaua Umană constitui în mod natural structura sistemelor de corporații.

Rebelii Umaniști doreau arzător să se clasifice în continuare drept oameni, dar aveau nevoie de o nouă societate în care să își îndeplinească acest vis minunat. După părerea lor, cea mai avansată formă de organizare socială semi-umană era *tribalo-sindicalismul montan* - o mișcare mult superioară familiilor de delfini mutanți vorbitori. La mare altitudine, între stâncile măcinate de vânt ale Asiei părăsite, se dezvoltă una dintre cele mai revoluționare și esențialmente pure manifestări ale spiritului creativ-organizatoric uman: Cetățuia Pulsuls.

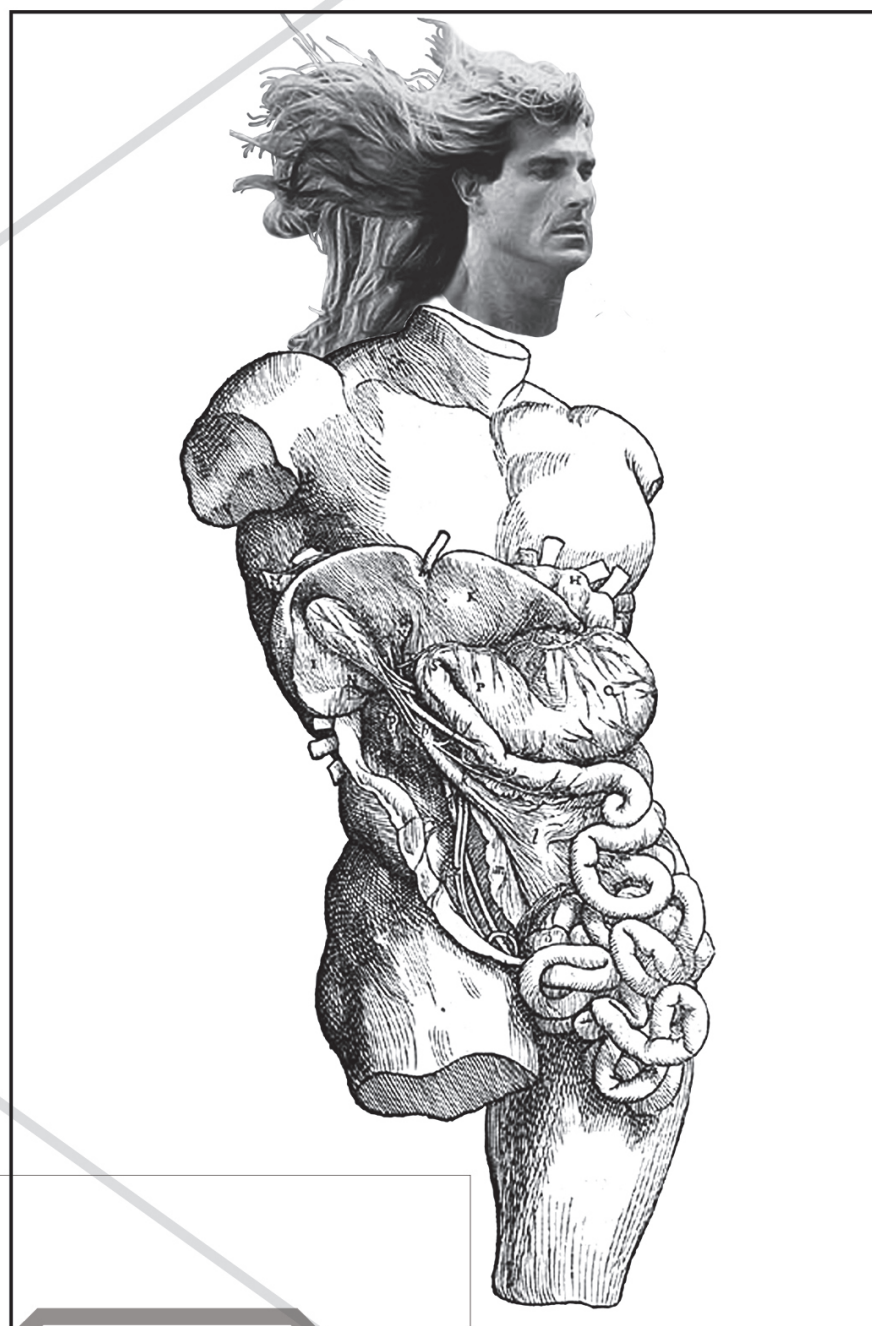
Dincolo, în adâncurile secate ale vechilor oceane planetare, corpurile tehnopastilate ale unor mutanți semi-nemuritori obsedați de comerțul abstract se aglomerau cu deosebită plăcere între închiderile metalic-luminoase ale celor mai avansate ansambluri de mașini pentru locuit, sub vaste câmpuri electromagnetice dezvoltate pentru siguranța ultimă a vieții permanent mediate. Aici viața devenise cel mai ieftin și perimat bun pe care putea să îl dețină o fostă ființă umană. Nu o marfă, ci o plăcere fără destinație. Cele cinci metropole care concentrau peste 95% din populația de corporații erau: Combina Zero, Meduzalem, Groapa Comună Diamantată, Cancer Terminal și Coafezysus. Singurele confruntări notabile dintre Rebelii Umanii și Corporații se petreceau în vacanțele pe care ambele facțiuni semi-umane ale Rețelei Umane erau obligate să le petreacă pe singurele plaje decente rămase pe întinderea Super-Pământului, în Caraibe. Această versiune ultra-avansată a Omenirii nu reușise să avanseze în materie de trafic cosmic sau colonizare inter-galactică. Nimeni nu se gândise niciodată la modul serios că asemenea investiții ar fi profitabile. În Caraibe exista o organizație militară de catering care reglementa turismul și se confruntau cu nenumărate grupări sau gherilă băștinașe care încercau să omoare orice turist le călca Pământul (considerat sfânt de către mulți indigeni). Organizația militară era compusă în mare parte din roboți de patrulă, plutoane de pantere bionice și echipaje micro-specializate de primare ultra-performante, superinteligente și augmentate cibernetic. Organizația era controlată din umbră de către un cluster de corporații

al cărui principală afacere era o linie extrem de populară de șampon magnetizat pentru toate tipurile de păr re-combinat genetic. Organizația militar-hotelieră asigura vacanțe extrem de eficiente și de bine planificate, cu o rată de relaxare de 100%. Pe lângă agenții de siguranță erau folosiți sclavi extrași din populația indigenă pentru orice tip de serviciu adus în slujba turiștilor avansați. Caraibe erau vizitate de ambele civilizații dominante ale Super-Pământului. În mod cu totul natural, nu exista nici un fel de segregare între practicanții celor două viziuni, deoarece ambele grupuri aveau aceeași părere drastică despre băștinași (în mare niște idioți). Protejați sub câmpuri de forță, animale mutante în patrulare, ziduri construite din valută forte și sateliți cu lasere de înaltă precizie, Corporațiile și Rebelii Umani se delectau lipsiți de grijă peste singurele plaje rămase pe Pământ - fine și ude.

Caraibionicii (titlul oficial) reprezentau exclușii dedicați, cei fără de parte, fără stat și fără armată. Erau totuși seducători de curajoși în fața complexului de abuzuri socio-economice care le sugruma periodic și cu malefică seninătate șubreda economie. Gherilele caraibionice aveau, fără naivitate, obiective cu mult mai ambițioase decât o economie independent-liberă, abolirea sclaviei aleatorii și siguranța socială: visau să distrugă ordinea mondială și să ardă toate complexurile, mașinăriile și laboratoarele oamenilor avansați lipsiți de capacități de reproducere. Caraibionicii erau singura populație cvasi-umană care se mai reproducea cu regularitate - și erau extraordinar de prolifici. Corporațiile și Rebelii Umani (în ciuda idealurilor lor pure) erau practic nemuritori la scara

semi-geologică. Luând în considerare clonarea în serie sau tehnologia relativ stabilă a creierului-stup, semi-oamenii avansați nu își mai puneau problema încetării din viață. A muri nu era nici practic și nici profitabil. În schimb caraibionicii erau setați - gata să moară pentru visul luminos de a rade de pe fața Pământului (printr-o insurecție sângeroasă) toate celelalte civilizații de pe

planetă. Corporațiile nu îi luau în serios dar monitorizau în mod exhaustiv orice activitate a fiecărui individ caraibionic cu vârsta de peste trei ani. Rebelii Umani nu aveau în general nici o grijă - se mulțumeau să inventeze lunar religii noi sau să re-cosmetizeze sistemele spirituale elaborate până la data curentă. Dar împreună cu corporațiile, semnaseră un tratat prin care se urmărea

executarea sumară a unui număr suficient de craibionici în fiecare semestru. Selecția subiecților execuției era încredințată unei gorile mutante cu un IQ de 198, bună cunoscătoare a codului civil, a tratatelor internaționale și a procedurii corecte de executare a unei execuții sumare sau elaborate (după caz).

Caraibionicii erau scârbiți și extrem de deprimați. Insulele lor, odată atât de

înfățișării exterioare, cât de cât convențională (menținută din cauza lipsei de imaginație și nu a unor limitări tehnico-spirituale). Liderii gherilelor caraibionice credeau că pot face corporațiile să sângereze și să crape plinde de durere. Dar corporațiile nu mai erau oameni, erau niște corpuri de carne pline de coșmaruri și de particule subatomice străine care le reînnoiau structura celulară în fiecare secundă a vieților lor înfiorător de extinse. Caraibionicii credeau că se poate călători în spațiu. Credeau că este posibilă găsirea unei noi planete mai bune și mai ude. Doreau să aibă o lume numai a lor - dar mai întâi urma să o ardă pe aceasta.

Galaxion s-a născut în familia unui profesor petrochimist măcinat de o pasiune mistuitoare pentru covoare post-arabe (cu care făcea comerț). Din păcate pentru profesor, toate Universitățile din Caraibe erau bombardate săptămânal de către Combina Militar-Eroică a Uniunii Semi-Oamenilor Corporali (un fel de firmă privată de securitate, de mărimea unei armate). Tinerii Caraibelor nu mai aveau unde să învețe și să se specializeze în științe (pentru un viitor strălucit). Cei mai mulți erau racolați încă din pruncie de către grupările de gherilă. Dar tatăl lui Galaxion își asumase misiunea de a-l proteja pe acesta din urmă, cu toată puterea sa intelectuală, de influențele nefaste ale urii omenești. L-a crescut într-un mediu saturat cu studii monumentale și perfuzii cognitive de inteligență informală. Galaxion s-a dezvoltat bine, fiind un copil silitor, ascultător, dând dovadă de talent înăscut și o înclinare specială în direcția disciplinelor dedicate managementului de clasă. Familiarizat însă din adolescență cu situația geopolitică a planetei, Galax-

promițătoare și de sălbatic, deveniseră o superbă și frumos mirositoare închisoare în aer liber. Dar nu le era teamă să își dea viața pentru un pic de vărsare clasică de sânge inutil. Din păcate pentru ei, nu erau cu totul conștienți de diferențele imense dintre ei și restul semi-oamenilor (mai avansați) - care nu mai aveau nimic în comun cu un om în înțelesul natural al cuvântului - cu excepția

am faze,
mă cheamă mihaela

bună, eu sînt
alexandra

ROLUL ADÂNC REVOLUTIONAR AL DOZATOARE- LOR DE BĂUTURI RĂCORITOARE FALSIFICATE.

ASPECTE PSIHOSOCIALE

Dozatorul a captivat lumea la un moment dat. Toată lumea iubea dozatorul. Și țara. Era simplu și rapid. Folosit printr-un singur mâner ușor de apăsat. Ce frumos se distrau tinerii patriei cu dozatorul de băutură răcoritoare...

Dacă nu ar fi fost marketat în compania fotbalului, ar fi avut șanse să înlocuiască sportul-rege drept noul sport național al patriei.

Dar destinul său a fost altul. Pentru că viața trebuie trăită în *doze*, dozatorul a fost aparatul creat de Marii Oameni ai Omenirii pentru a asigura acest nou mod de viață. Oamenii erau, desigur, familiarizați cu unitățile de măsură, după o atât de consistentă istorie a Economiei. Ei încă o iubeau, pentru că arăta ca singurul geniu protector al prosperității.

Dar cei care Erau știau deja că lumea nu poate continua în stilul fluvial de plăcere neîndiguită. Fără nici o formă de aparat rămasă pentru inducerea vinei, era rândul Noilor Oameni - Inginerii, să aducă vina înapoi pe Pământ. Doza. După o doză, oamenii se simțeau satisfăcuți. După două doze, se simțeau saturați. După trei, se simțeau vinovați.

Viața era din nou plină de sens și de iubire globală pentru speciile pe cale de dispariție. Nimeni nu îndrăznește să nege faptul că doza reprezintă partea dreaptă. Tot omul își dorea totul în doze.

+++ Principală problemă a vieții este că apar fără încetare probleme noi, care cresc din rezolvările problemelor vechi. +++

DACĂ Omenirea urma să realizeze că primește doze, și fără îndoială că urma să realizeze asta, și dacă avea să se decidă că nu mai dorește doze și că dorește altceva mai frumos, urma să avem de-a face cu o problemă (cu toții, ca Omenirea).

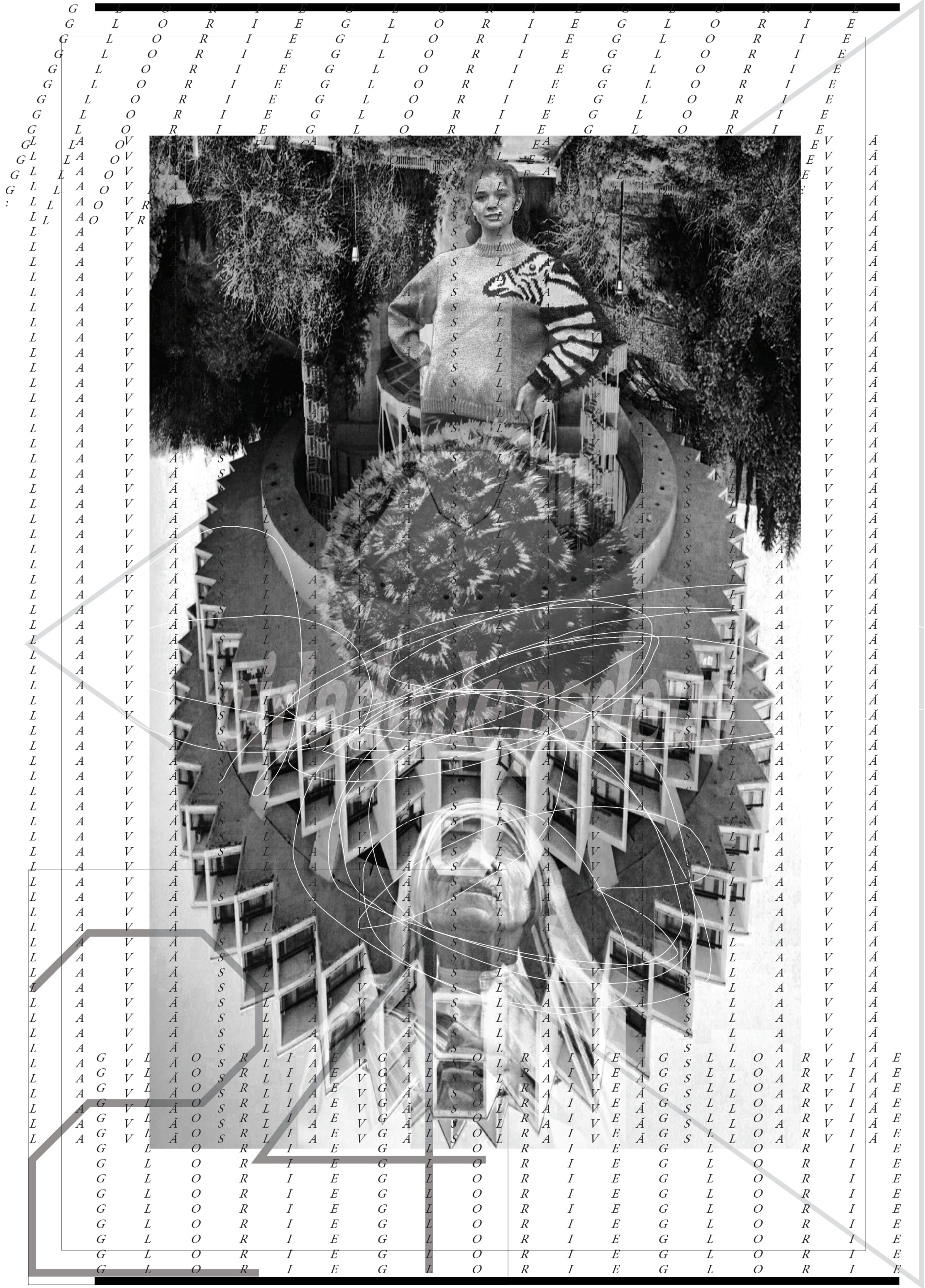
Ingeniozitatea aparatului numit dozator privea elasticitatea acestuia. Și desigur, capacitatea sa de a ascunde în spatele unei mașinării vizibile, limitate (un aparat produs și încheiat) o infrastructură înspăimântător de vastă, compusă din mașinării și instalații. Și nesfârșită, ca orice mare lucru de pe lumea aceasta. Nesfârșit nu este chiar un aspect atât de rău, însă înspăimântător este. Și în orice caz, este un fapt dovedit că cea mai bună metodă de a obține *fericirea masivă* este *ascunderea tactică*.

Elasticitatea dozatorului permitea în mod logic elasticitatea dozelor. Oamenii care Erau au înțeles asta în cele din urmă. De fapt au înțeles destul de rapid. Cumpătarea și destrăbălarea, ambele servite în mod simultan prin intermediul aceluiași aparat - iată o inovație metafizică cu adevărat importantă, atât pe planul speculativ cât și pe planul acumulativ.

După ce producătorii de materie primă carbogazoasă au înțeles că invizibilitatea atât a sursei cât și a conținătorului îi eliberează de garantarea unei oarecare calități standardizate, zăgazarile profitului au fost dinamitate din toată inima.

Dozatorul este icoana statului modern. Sau măcar una dintre ele (din cauza diversității în unitate). O mașinărie din plastic care face căcatul să iasă prin boturile sale multiple în cantități interminabile, sub forma unei apetisante băuturi răcoritoare. Iubitorul de doză simte, eventual, plăcere. Dozele sînt din ce în ce mai mari, iubitorul de doză din ce în ce mai mare.

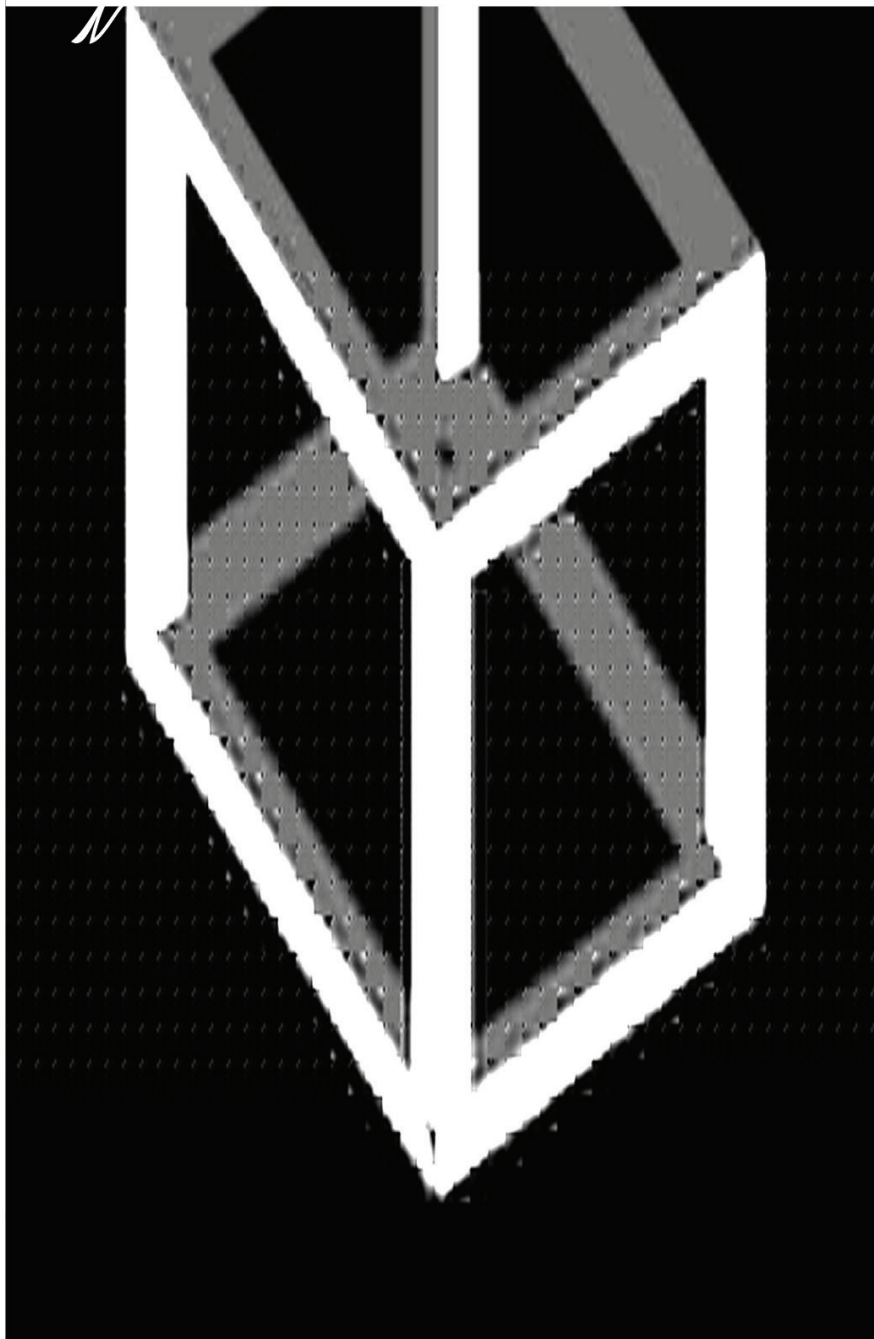

CETATUIA PULSULS

RODICA LUCIOASA

Dragi cititori! Pregătiți-vă pentru călătoria fantastică a unui grup de oameni științifici (și a sclavilor lor spațiali)! Dedicăți Trup și Suflet descoperirii celui mai eficient combustibil din Galaxie, vor avea parte de cele mai incredibile drame! Vor reuși oare prin avântul lor irezistibil să doboare piedicile de dimensiuni cosmice așternute în calea lor de forța ocultă a Mafiei Intergalactice? Vor reuși oare să rămână uniți în pofida orgoliilor lor supraevolute? Va fi oare posibil să își încheie aventura fără ca nici unul dintre ei să o sfârșească grav rănit sau exterminat pe vecie? Vor fi oare capabili să își depășească dependența severă pentru nenumăratele droguri de sinteză ale Viitorului? Este

cu puțință ca Universul să fie salvat de un grup de oameni fără nici un fel de aptitudine folositoare în lumea reală? Este oare posibil să nu avem parte de nici o sinucidere în rândurile eroilor noștri inadaptați? Vom afla oare vreodată de ce ar încredința cineva întreg la minte soarta Universului în grija unor tembeli obsedați de dinozauri? Le vor fi oare de folos cunoștințele despre dinozauri în desjucarea celei mai înfricoșătoare Conspirații Malefice din istorie? Oare cine va lăsa pe cine însărcinată? Și cine se va oferi să fie mamă-surogat pentru clona acestui copil?

*.....
Va exista oare un final fericit și pentru ei?
Evident că nu.*

La intrarea în Consulatul Spațial al Planetelor Unite, Anghel stă în picioare pe scări, mușcând fără nici un chef dintr-o caracatiță fiartă în chimen. Ansamblul scărilor este compus dintr-un număr exagerat și inutil de rampe care se intesectează în unghiuri dubioase. Rampele se întind pe o înălțime de zeci de metri, pornind de la o bază extrem de lată și îngustându-se pe parcursul urcării, pentru a accentua perspectiva și monumentalitatea monolitului bazaltic al *Consulatului*. O mulțime de tipi și tipe se întrec să prindă primele ore ale serviciului, pentru a-și mări șansele de a rezolva probleme de imigrație sau de a-și extinde privilegiile de muncă în coloniile miniere din Sistemului Solar. O dronă militară, care se învâрте în cercuri la câțiva metri deasupra capului său, ascunde un scut UV personalizat. Anghel poartă o îmbrăcăminte foarte lejeră: o pereche de bermude și o cămașă colorată cu un tipar format din papagali. Este încălțat cu o pereche de pantofi de tenis din pânză, cu talpă moale. Dimpotrivă, tipii din jurul său poartă costume voluminoase echipate cu sisteme extrem de specializate pentru microclimatizare personalizată. La prima vedere, Anghel nu arată ca cea mai înarmată ființă umană pe o rază de 30 de kilometri. Privește plictisit în jur și se scarpină în cap. O grămadă de mătreasă îi zboară de sub firele roșcate de păr trecându-i prin fața ochilor fără să își mai bată capul cu ea. Din șiroaiele de cetățeni îngrijați care se preling pe lângă el încastrați în mașinării incomode, se desprinde o siluetă. Se îndreaptă în diagonală către poziția lui. Anghel aruncă ce a mai rămas din caracatiță în afara scutului UV. Resturile sînt carbonizate aproape instantaneu. Mirosul fumului îl face să râdă în hohote și începe să înjure zgomotos în direcția celui care se apropie. Mache îi face *semnul*.

Mache este costumat într-un echipament destinat pilotării aproape de suprafața terestră. Viziua ecranată i se întinde pe aproximativ 80% din suprafața caschetei. Craniul său cicatrizat este iluminat din toate părțile de microafișaje care îi pun în față diverse schimbări sau șocuri din mediul ostil de afară. Și filme pornografice de acțiune, cu animale vs extraterestri. Poartă numeroase reclame întipărite pe aproape orice fâșie cât de cât plană a costumului său lucios. Totuși, o tubulatură aprins colorată și aranjată într-o conformație ultra-strictă îi îmbracă torsoul și părți importante din mâini sau picioare. Ecrane care rulează pe bandă promoții la băuturi răcoritoare sau la implanturi de emoție pâlpaie frenetic pe pieptul său. Brațele sale bionice sînt acoperite cu milioane de zgârieturi milimetrice. În dreapta cară o servietă lucioasă din titaniu, cu o capacitate de 1000 l și cu un ecran *medium* pe latura dinspre exterior.

Anghel face un semn cu mâna - Mache se oprește cu vreo 5 trepte mai jos. Drona accelerează vizibil și își mărește raza de rotație - o declanșare automatizată. Mache zâmbește și își arată rîndurile perfecte de dinți din titaniu. Anghel se întoarce către volumul de dimensiuni geologice al Consulatului și începe să urce scările levitând ușor pe deasupra treptelor. Accelerează ușor, dar constant. Pilotul păstrează aceeași poziție, cu un picior mai sus decât celălalt, fără să își ia ochii de la silueta alungită a lui Anghel care se îndepărtează printre costumele scârțâitoare și fumegânde ale Civililor. Aceștia se dau la o parte și îi fac loc cu lene maximă. Mache își modifică textura vizierei care devine opacă și luminoasă din exterior. Costumul său se încarcă și începe să scoată un fum înecăcios. Decolează cu o accelerație care crapă treptele, îndreptându-se în direcția plafonului superior al *Consulatului*.

Atriumul Consulatului Spațial are o înălțime ce câteva mii de metri. Pe suprafața netedă a pereților de închidere stau înscrise, cu litere gigantice, citate din filme clasice sau hituri pop. Un luminator zenital de câteva hectare filtrează lumina toxică a Soarelui Bătrân. Anghel trece prin tunelul de *verificare express* și ocolește sectorul de scanări corporale/operații exploratoare/biopsii *mandatory*. Asistentul său personal, un transsexual numit Gina, îl așteaptă lângă supapa unuia dintre puținele lifturi executive. Anghel își primește parpalacul său standard din piele de culoarea muștarului, și îl întreabă pe Gina dacă poate să elibereze primele trei ore ale zilei. Gina activează liftul apăsând un buton aflat pe brațul său bionic. Restul discuției pe marginea programului continuă într-o zonă telepatică protejată de coduri guvernamentale. Zeci de mii de funcționari se agită în jurul celor doi, eliberați de echipamente și costume.

Consulatul este setat pe un climat temperat-oceanic. Majoritatea oamenilor care folosesc spațiul interior al Consulatului nu au nevoie de echipament de protecție. Excepție o fac oamenii reanimați, oamenii obținuți prin evoluția artificială din ființe inferioare, extraterestrii semi-imuni, și clonele destinate recoltei anuale de organe. În decursul unei zile, câteva milioane de cetățeni, imigranți sau sclavi spațiali întrebuințează sau abuzează incinta acestei instituții. Anghel face parte din *Sectorul de Cercetare și Dezvoltare a Unității Planetare* - care activează la nivel galactic prin intermediul Consulatului Spațial. Spațiile de lucru ale funcționarilor-elită și ale Consultanților sînt poziționate într-un corp din sticlă construit peste luminatorul Consulatului. Singura cale de acces în acest corp este prin intermediul lifturilor executive, care nu pot fi controlate decât prin acces telepatic intermediat de Serverul Guvernamental Consular.

Clădirea *Consulatului Spațial al Planetelor Unite* și insula urbană care îi este afectată au statut de zonă anti-militarizată. Conform acestui statut intergalactic, armele performante sînt interzise (sînt permise armele așa-zise albe, care numai au statut oficial de arme). Totuși, ființele umane de importanță strategică beneficiază de protecție armată specializată în orice tip de mediu extern. În incinta acestor construcții (Consulatul spre exemplu), care sînt sigilate, este interzisă orice formă de aparatură ofensivă, defensivă sau mentală. Drona lui Anghel este îndrăgostită de el, din cauza unui software de emoție. Cu toate că tebuie să îl părăsească la intrarea în clădire, scanează imobilul și îi urmărește poziția din afară. Drona accelerează vertical și practic zboară pe urmele lui Mache.

Sus, la etajul executiv al omenirii, Mache și o dronă îndrăgostită planează fără griji, la mică distanță de un perete imens de sticlă.

La etajul 512, trei secretari sincronizează ultimele detalii ale unei ședințe epocale. Corpul special al Consulatului are toate închiderile - verticale și orizontale - compuse din sticlă armată cu nanotuburi de grafen. În situații extreme, construcția poate deveni perfect transparentă, dar fiecare utilizator are la dispoziție instrumente de control ale opacității. De obicei, *Volumul* apare ca o zonă imensă de distorsiune a luminii. De cele mai multe ori volumul nu poate fi observat de la nivelul de călcare, dar în zilele extrem de senine instalațiile și corpurile din interiorul său creează totuși o interferență destul de mare pentru a sugera vagul contur arhitectural cu care sînt familiarizați majoritatea cetățenilor. Anghel preferă să păstreze o transluciditate minimă pentru a beneficia de cât mai multă lumină toxică. Îl inspiră - atîta tot. Majoritatea colegilor săi sînt însă îngroziți de climă în general - așa că preferă să o aibă la maxim.

Anghel se spală pe dinți și își face manichiura în biroul său personal, în timp ce privește un afișaj *telepatronic* cât un perete. Imaginile afișate nu au nici un sens pentru oricine altcineva în afară de el, fiind personalizate subcortical. Pentru moment nu urmărește decât un reportaj banal de știri - dar prin această tehnologie este asigurată întipărirea sigură și perfect localizabilă a informației în mintea utilizatorului unic. Ritualul său zilnic include de obicei o destindere cu știrile pe scurt și un episod de 20 de minute din telenovela sa pornografică preferată - destul de riguros, pentru pentru un geniu creativ ca el. Lui Anghel îi place să se destindă cu chestiuni irelevante înaintea întâlnirilor cruciale. Modifică setarea transparenței pereților de închidere, din opac75% în semitranslucid. Vede silueta lui. Se întoarce cu spatele la Mache. Îl cheamă pe Gina să îi spele picioarele și să i le dea cu talc micropurificat.

În această zi, o grămadă de minți sclipitoare și de reputații irefutabile sînt pe cale să fie puse în joc. Este vorba despre întâlnirea față-în-față a unor minți sclipitoare - a unor genii de dimensiuni galactice - pe cale să primească o *Însărcinare Mortală*. Iar comanditarul nu este altul decât unul dintre cei mai mortali oameni de stat, unul dintre cei mai galactici oameni de afaceri, unul dintre cei mai colosali stăpânitori de sclavi spațiali și desigur, unul dintre cele mai mari genii ale Cosmosului transrasional. Acest om este *aproape* prietenul lui Anghel. Cei doi au câteva lucruri în comun - reușite dar și nereușite, pe care le împart între ei cu discreție maximă, ca niște vechi camarazi de război. Lăsând asta la o parte, chiar au fost camarazi de război - dar nimeni în viață nu știe asta - și amândoi preferă să lase uitată acea epocă întunecată de dinaintea înfloririi supersclavagismului. Acest om se numește Daud Sclavatoforul.

Evident, Mache nu este invitat la discuția epocală din acea dimineață - dar atât el cât și Anghel știu cu siguranță că el va fi însărcinat să piloteze orice va fi de pilotat în slujba Sclavatoforului. Mache este un om înzestrat de Galaxie cu o monstruoasă ambiție - a fost modificat genetic (pentru că această trăsătură reiese ca esențială din experimentele pe piloți umani). Nimeni nu crede că Mache este în stare să încalce ordine sau să se autoinvite în astfel de momente, chiar și cu un asemenea munte de ambiție la bord. Pentru că este un făcător, și nu un conducător. Anghel îl pune pe Gina să îi maseze gâtul și coatele. Apoi așteaptă cu ochii închiși ca Gina să îi recite lista cu invitații din acea zi, în timp ce el și-i imaginează pe rând în poziții sexuale sau în poziții normale. Din când în când, Anghel revine asupra dilemei dacă este sau nu obsedat sexual - dar atât timp cât exclude animalele transumanoide, se consideră (încă) blând.

Este vorba despre: *Marina Ansamblu* - chimistă olimpică, un biolog cu trei premii Nobel, responsabilă cu prima clonare a dinozaurilor - o femeie extrem de talentată la tenis și la tir cu arcul plasmatic; *Vasilievna Burgatovicx* - expertă de nivel intergalactic în comportamentul vieții avansate în condiții de explorare a "spațiului adânc"; *Giovanni Bulăngurian* - inginerul numărul unu al planetei în materie de nave spațiale nucleare, submarine nucleare, clădiri nucleare, scorpioni robotici gigantici nucleari, roboți antropomorfi nucleari și cel mai versat exeget al filmografiei clasice ridleyscottiene; *Rezovan Pastovlecron* - un chirurg de clasă continental-atomică, un neurochirurg de clasă vaalbariană, un jucător de poker de clasă lacteeană și un mare specialist al strategiei în bătăliile spațiale; *Coco Flegmis Babilonius* - unul dintre temerarii legendari ai tehnicii de exploatare a minereului prin pulverizare atomică.

Acești cinci oameni excepționali au fost selectați în urma unor serii de probe extrem de dificile și de costisitoare. Conform standardelor lui Anghel, ei sînt cei mai buni oameni în viață, fiecare în domeniul său. Iar studiile arată, în plus, că oricare dintre ei s-ar putea descurca mult mai bine în orice alt domeniu decât oricare dintre ceilalți specialiști normali din orice alt domeniu. Deci sînt buni. Mai mult decât buni, din moment ce Anghel a jurat pe viața lui în fața lui Daud Sclavatoforul că sînt mult prea buni pentru orice misiune posibilă. Dar despre Anghel ar fi foarte multe de spus: *Anghel Armaghedon Putinov* este în primul rând cel mai sigur-pe-el om care s-a născut vreodată. Cu toate că numai acest aspect îl plasează deasupra oricărui alt om în orice domeniu de activitate, lui îi place să se prezinte drept un expert de prim rang în robotică, cibernetică, antroporobotică și nu în ultimul rând iubire spațială.

Nimeni în viață nu este capabil să își imagineze că ar exista ceva care să îi aducă în aceeași cameră și la aceeași masă pe acești excepționali specialiști. Dar Anghel știe. Și nu degeaba deține poziția de mare maestru de ceremonii. Și nu degeaba această poziție este remunerată cu generozitate de Marele Maniac și *Kontrolatron* al miliardelor de sclavi din în toate colțurile Galaxiei. Dar Anghel este și principalul furnizor de servicii sexuale al *Sclavatoforului* - totuși nimeni nu are cum și nici nu ar avea de ce să îi nege abilitățile în domenii cu mult mai discrete și mai delicate. Expediția în cauză - care primi numele de cod "EXpediția" - este o întreprindere crucială de care depinde însăși supremația corporațiilor omenești în Galaxie. Orice risc financiar merită luat - și atât Anghel cât și Daud *Sclavatoforul* iubesc drama. Ca să nu mai vorbim de o divă de proporții precum Mache. Cu toții au la ce să se aștepte, fără doar și poate.

Cu toate că cei cinci magnifici ajung aproape simultan la ședință, egourile lor dramatice nu se pot obișnui cu ideea de a împărți o aceeași încăpere cu entități străine de prestigiu apropiat. Undele lor cerebrale intră în coliziune imediat ce Gina închide ușa sălii de conferință. Interferențele sînt dramatice: migrene colosale se înfășoară printre gemete încrun-tate și țipete isterice caracteristice celor mai mărețe genii efeminate de sex feminin postrasialionic. Nici unul dintre specialiștii invitați nu a avut relații sexuale cu o altă ființă umană în ultimul deceniu. Anghel investigase și este sigur de asta. Cei Cinci se tăvălesc pe jos de durere, în pragul unei hemoragii cerebrale colective. Tocmai intră zece prostituate de lux, dezbrăcate la piele și pline de pierce-uri cromate, imense sau de aur, urmate de Anghel călărind pe un tigru hipnotizat să creadă că e o cămilă. Strigă *!petrecerea a început*, dar nimeni nu îl aude.

O puternică detunătură surdă îi forțează pe specialiști să își ridice capetele de pe jos, pe măsură ce absolut toate prostituatele se prăbușesc în jurul lor din cauza regulii tocurilor cromate de 25 de centimetri înălțime. Aceasta este legea prostituției - tocurile sub 25 de centimetri sunt interzise. Normal că partea de sex feminin a întreprinderii în curs este profund indignată de uniformitatea sexuală a darului sexual comandat de către Anghel Nestematul. Zece tipe, zece cururi, zece muștiuce, zece zgaibe, douăzeci de bubeșși, plete lungi, craci proaspeți. Dar să trecem la evenimentele teribile care urmează să *schimbe soarta galaxiei și a Umanității, și pentru totdeauna*.

Toată lumea știe deja că Anghel este un om lipsit de bun simț, de maniere și de sensibilitate în general. Dar este un om extrem de priceput la alte lucruri - și din această cauză este apreciat cu claritate de către Cei Cinci.

Gina aduce confirmarea că în spatele crizei sonice stă de fapt un proiectil lansat din costumul lui Mache. O mică încărcătură neutronică, cu putere relativ înfricoșătoare, neutralizată de sistemele de protecție magnetică ale Consulatului. Mache a distrus de asemenea drona protectoare a lui Anghel. Anghel clipește de două ori și se retrage în propriul său birou. Revine după 2 minute și ordonă ca Mache să nu fie eliminat. Gina se brânșează în linia secretă a înalților funcționari - echipele de intervenție se retrag. Mache rămâne suspendat în aer, înăuntrul costumului său zburător - o umbră dezamăgită în afara sălii de consiliu - același retard cu prea mult talent și prea multă valoare de întrebuințare pentru a fi eliminat.

Gina stabilește legătura cu Daud Sclavatoforul, prin intermediul unui ecran imens aflat pe singurul perete opac al sălii de consiliu.

Sclavatoforul a.k.a. Kontrolatronul apare luminos și bine construit pe ecranul imens al sălii de consiliu. Nu este proiectat, ci o fereastră din spațiul localizării sale este teleportată într-un spațiu extrem de subțire afișat pe peretele opac.

Cei cinci se așează la masă, iar sub masă prostituate extrem de luxoase și de talentate încearcă să își facă meseria cu seriozitate maximă.

Dar odată ce Sclavatoforul se conectează, comandă cu o voce tunătoare ca orice element străin de expediție să fie expulzat din sală. Cele zece și Gina trec în biroul lui Anghel - care le face cu ochiul(și îi ordonă telepatic lui Gina să le păstreze). Anghel apoi îi prezintă personal pe Cei Cinci Sclavatoforului, care este profund impresionat de talentele lor și le urează mult succes în *Misiune*. Își continuă discursul cu generalități jalnice și concepte abstracte despre cucerire, după care întrerupe brusc linia.

Cei Cinci excepționali așteaptă cu o considerabilă scârbă urmările obligatorii ale acestei întâlniri presărate cu incidente imprevizibile. Pentru oamenii de știință, imprevizibilitatea este ultimul lucru pe care îl pot suporta fără crize de personalitate sau disocieri impulsive.

Anghel se așează, indiferent, în poziția sa de moderator/briefer. Prin geamul semitranslucid din spatele său, umbra masivă a lui Mache levitează amenințător. Începe prin a mulțumi fiecăruia în parte pentru amabilitatea de a asculta propunerile irezistibile ale unui magnat atât de glorios, pe care el - Anghel - are privilegiul de a-l cunoaște și în mod personal, chiar intim - desigur numai spre fericirea sa eternă. Marina Ansamblu izbucnește în lacrimi - tremurând ca o copilă de liceu - iar Vasilievna Burgatovicx face tot posibilul să o calmeze(în pofida faptului că este o sociopată model și nu înțelege ce se întâmplă).

Anghel continuă cu generalități despre măreția și importanța epocală a misiunii *EXpediția* - un discurs care îi aduce în pragul tărâmului viselor pe Cei Cinci(excepție face Marina Ansamblu, care nu prea are cum să adoarmă din cauza plânsului convulsiv care îi sculptează abdomenul).

Gina intervine, se scuză și merge de la ușă până la urechea lui Anghel, unde zăbovește, aplecat, în jur de 30 de secunde. Expresia lui Anghel nu se schimbă decât după ce Gina este din nou în poziție de drepti. Înainte să se ridice, Anghel îi asigură pe Cei Cinci că importanța lor în cadrul expediției este una dintre cele mai cruciale, esențiale și ireparabile. Apoi se ridică de la masă și trece cu pași grăbiți spre biroul său, în timp ce Gina se așează cu naturalețe pe scaunul de pe care s-a ridicat Anghel și se apucă să le spună Celor Cinci bancuri sau anecdote întrebându-i din cinci în cinci minute dacă doresc ceva de băut.

Înăuntrul biroului, peretele cu știri și teleporne de mai devreme este acoperit în întregime de către fața imensă, în *high-contrast*, a lui Daud Sclavato-foul. Transpirat și nervos, Sclavatoforul îi ordonă lui Anghel să îl îngroape pe blestematul Mache, să îl "expedieze pe acest pilot maniac" către oricare dintre taberele sale de sclavi, pe o planetă minieră sau dacă nu, măcar o planetă minoră. Nervos și mai mult decât atât - nevrotic - Daud Sclavatoforul se stresează pentru că are impresia că Anghel este pe cale să piardă controlul expediției încă de la stadiul primitiv de proiect. Eșecul acestei expediții ar trece în prim planul vieții sale ca o tragedie personală dar și ca mult mai mult.

Anghel are totuși un plan extrem de bine construit și așteaptă impasibil ca acesta să se solidifice. În secret. Înainte ca Sclavatoforul să taie conexiunea, primește de la Anghel garanția că Mache este indispensabil.

Gina se străduiește din răspuțuri să mențină trează atenția Celor Cinci, cu atât mai bine cu cât Marina Ansamblu s-a oprit din plâns și atmosfera destinsă miroase a armonie în familie. Cu toate că instituția familiei a fost abolită, conceptul de familie este în continuare folosit pentru a exprima un tonus pozitiv în cadrul întâlnirilor de afaceri. Giovanni Bulăngurian este curios dacă remunerația este pe măsura publicității evenimentului în timp ce Coco Flegmis ordonă un platou de crustacee. Gina se scuza pentru că nu are în sala de conferințe legătură directă cu restaurantul Consulatului și profită de această criză ospitalieră pentru a trece în birou.

În birou, Anghel este îngropat sub o construcție acrobatic-contorsională formată din femei bronzate dispozitive penetrante din silicon și gemete. Gina pare nervos, ridică telefonul secretarial și comandă crustaceele. Anghel se ridică cu lacrimi în ochi.

Cei Cinci sunt în mijlocul unei dispute despre genetică militară și drepturile sclavilor spațiali, când Anghel reintră în sala de consiliu. Îi anunță despre un atac terorist asupra Consulatului, care l-a reținut din păcate peste măsură și își cere fără întârziere scuze pentru prelungiri.

Trece la subiect și proiectează o serie de grafice în succesiune rapidă pe care nu le înțelege nimeni, însoțite de imagini idilice cu planete paradisiace amestecate cu imagini de colonii miniere extra-terestre. Concluzia generală este că Sclavatoforul dorește îmbunătățirea lumii și aducerea fericirii în Galaxie - totul prin obținerea unei noi surse de energie sau a unui nou combustibil care să fie ultra-accesibil, ultra-ieftin și ultra-performant. De preferat gratis. Iar pentru asta este dispus să investească fonduri nelimitate în Cei Cinci, în cercetarea lor și într-o expediție de căutare a acestei minuni energetice.

Reacțiile celor cinci par rezonabile. Cu excepția Marinei Ansamblu, care consideră căutarea inutilă din cauza probabilității infime că un asemenea material ar putea exista dar este dispusă să trăiască în lux căutându-l, ceilalți patru sunt optimiști sau extrem de optimiști. Babilonius, într-adevăr, pare exagerat de entuziat. Transpiră abundant cu gândul la oportunitatea de a arunca în aer planete întregi sau chiar o stea(dacă oportunitatea apare). În realitate, toți sunt conștienți de imensitatea averilor și resurselor aflate la dispoziția Sclavatoforului și nici unul dintre ei nu este destul de incapabil încât să refuze asemenea resurse.

Daud Sclavatoforul este, în mare, nervos pentru că Sistemul său Solar proprietate personală începe să fie agresat de propriile sale colonii miniere, care se extind către moșia sa galactică în încercarea de a menține constante cotele de profit (piața se contractă).

Anghel suspectă o motivație ascunsă a Sclavatoforului, dar nu poate accepta că un om cu atât de mult succes poate fi irațional, infantil și la urma urmei retardat mintal. Sclavatoforul nu a părăsit *edenul* său personal de cinsprezece ani. Rapoartele de activitate regulate și armata sa de funcționari extrem de bine plătiți l-au ajutat să se mențină la un nivel destul de acceptabil în materie de înțelegere a lumii. Iar acum visează să își extindă edenul și să scape de colonii. În orice caz, suferă de un fel de psihoză spațială din cauza căreia nu suportă ființe umane de rang social inferior la o apropiere mai mică de 1 an lumină de el. Iar problema sa este că a creat un anumit rang social atât de înalt încât este singurul element uman prezent în acesta. El - Kontrolatronul Perfect al Sclaviei și Președintele Robotic al Galaxiei sunt la urma urmei singurele entități care fac parte din rangul lor. Dar îl urăște din tot sufletul pe Președinte.

Ca urmare a negocierilor preliminare, Cei Cinci cad de acord să își vândă următorii zece ani din viață Sclavatoforului - cu asigurarea explicită că nu își vor pierde viața în cadrul acestor zece ani, dar nici ca urmare a unui eveniment cauzat în mod direct sau indirect în cadrul acestui interval de zece ani. Gina înmânează fiecăruia un precontract de aur masiv și un card de credit fără plafon și fără titular.

Anghel îi anunță că urmează să fie preluați din fața Consulatului Spațial de către un banc de drone și escortați până la *Baza Aeriană Sclavatronică*. Acolo se vor îmbarca la bordul unei nave aero-spațiale care îi va transporta până la *Baza Spațială Intermodală de Cercetare Minefactoriană* aflată pe orbită, unde vor începe, asistați de drone științifice, asistenți umani și nenumărați sclavi spațiali dezvoltarea propriu-zisă a principalelor etape care se vor materializa eventual într-o EXpediție Revoluționară.

Ședința formală se încheie. Toată lumea este fericită. Toată lumea este dornică de muncă. Nici unul dintre Cei Cinci nu pare contrariat de natura urgentă a desfășurătorului expediției. Nici unul dintre Cei Cinci nu are viață personală și nici unul nu mai ține minte când a dormit ultima oară acasă sau într-o casă normală sau dacă mai are o casă care să fie *acasă*. În semn de ospitalitate, Anghel și Cei Cinci trec la manifestări artistic-culturale pe care și le aplică unii altora sau unii asupra corpurilor altora. Activitatea telepatică crește simțitor în sală iar geamurile se aburesc. Adevărata știință se naște în asemenea împrejurări fertile. Prostituatele fug înfricoșate plângând, sau leșină. Eventual, toate sunt acostate de agenții privați de pază ai Consulatului, iar prin mijlocirea lui Anghel, internate într-o instituție psihiatrică unde memoria le este ștearsă iar personalitatea transformată în variații ale tipului de casnică spațial-sclavatronică.

Mache este blocat cu totul în afara unui ecran luminos care reflectă razele toxice ale soarelui. Nu are absolut nici o idee despre ședința care s-a încheiat oarecum, dar știe că se plănuiește ceva în care va fi implicat indiferent de voința sa. Știe că este în viață numai datorită lui Anghel și că Sclavatoforul îl detestă. Acesta din urmă îl detestă în primul rând pentru că a reușit să îl cumpere pe Mache și să îl transforme în sclav, dar s-a lăsat ulterior convins de Anghel să îl elibereze. Cu toate acestea, Mache îl disprețuiește cu toată puterea pe Anghel pentru că a preluat controlul asupra vieții sale prin simpla sa milă. Lui Anghel nu îi este milă de Mache - pur și simplu este conștient că un talent ca al lui Mache se naște odată la o mie de ani. Nici el și nici Kontrolatronul, cu toată averea sa nelimitată, nu au atâta timp la dispoziție. Iar într-o eră atât de spațială, un pilot de geniu este o veritabilă comoară tehnocratică.

Cei Cinici se retrag la venirea serii. Anghel încearcă să îl contacteze telepatic pe Mache și să îl anunțe că urmează să aibă loc o cursă de o inestimabilă importanță. Dar Mache levitează blocat în interiorul costumului său dement și ruginit(de propria sa transpirație), cu milioane de grafice luminoase care îl informează că fortăreața Consulatului nu poate fi penetrată. Opacitatea închiderilor de sticlă dispare în totalitate la comanda telepatică a lui Anghel. Câteva puncte de lumină halotronică scot în evidență conturul interior al biroului său. Anghel proiectează pe ecranul său principal o imagine color mare, cu Baza Aeronautică Sclavatronică scăldată în lumina soarelui la vremea apusului. Mache vede și deschide imediat o linie către interfața de telecomunicații a lui Anghel. Acesta din urmă aude mesajul unei voci străine, pițigăiate, cam așa: *“Ia mai du-te dracului sclavule”*.

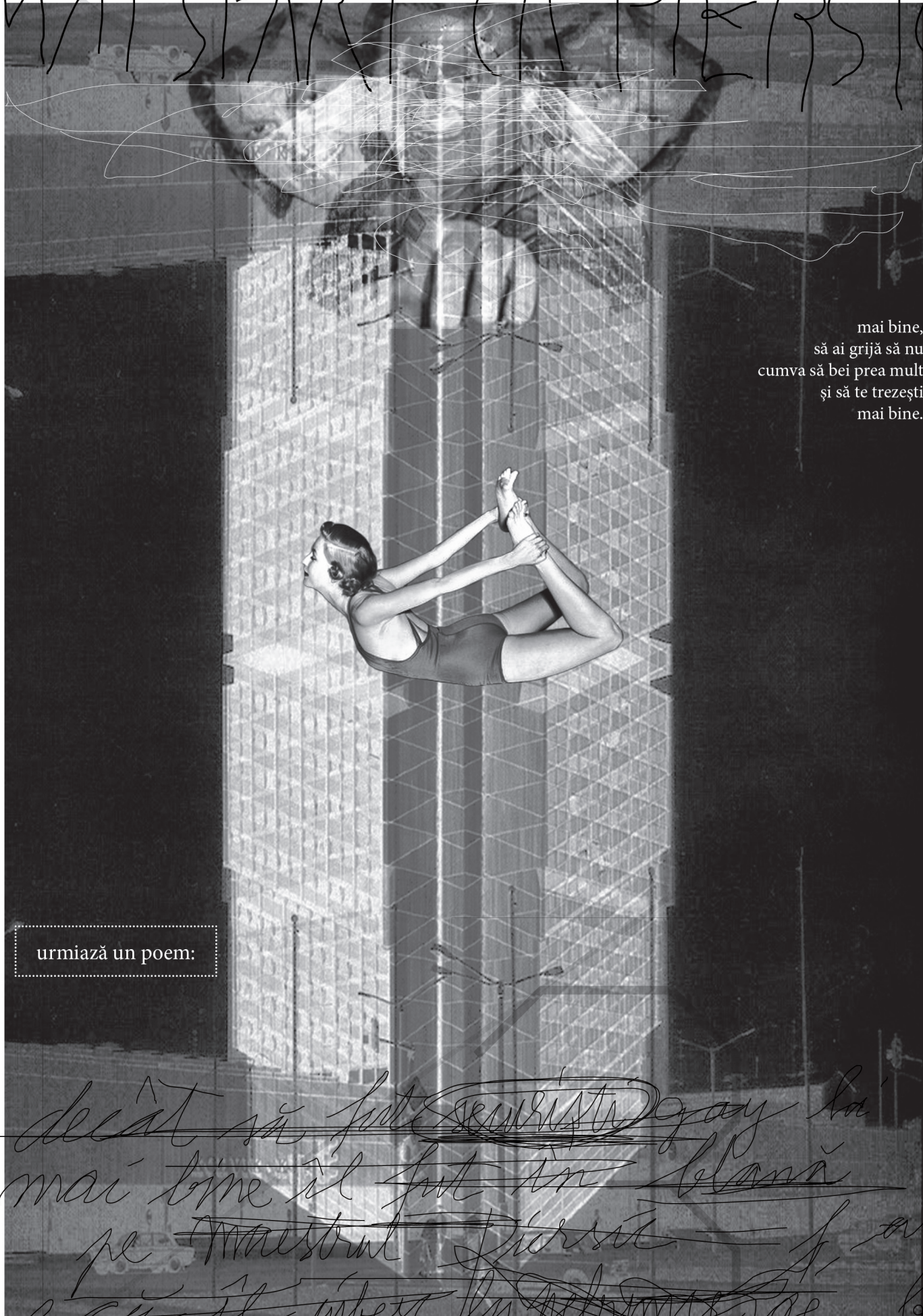
“Ești un sclav nefericit al sistemului, un împuțit îmbrăcat în haine care valorează mai mult decât corpul său devastat de Supraordine Genetică. Nu trebuie să îți fie milă de un om căruia îi este milă de tine. Spune-i Sclavatoforului că maică-sa a fost o curvă.” Anghel știa în mare că aceasta e ideea lui Mache despre viață, dar nu știa că este dispus să renunțe la tot ce are, pentru o idee. *“Ar trebui să te prezinți la Baza Aeronautică, Mache. De acolo vei transporta cinci oameni extrem de importanți către o bază orbitală. După asta vom discuta fericirea ta. Te rog.”* Mache se îndepărtează de Consulat, în zbor. Căile de evacuare ale motorului său cu reacție sunt vizibile chiar și în biroul iluminat al lui Anghel. Zâmbește cu simpatie, ca în fața unui animal bine dresat care a executat comanda. *“Sper că nu îi iubești din toată inima pe tipii ăștia, Anghelache. Fiindcă tu și lumea nu o să mai aveți parte de ei pentru prea mult timp”*.

Anghel sună după Gina, care este din nefericire plecat la cantină pentru a se bucura de cina subvenționată. Îl contactează telepatic, pe linia lor privată care nu se închide niciodată. Gina își scuipă ciorba în farfurie când simte urletele telepactice ale lui Anghel, se ridică de la masă, dă peste câțiva alți funcționari care se opăresc cu lichide fierbinți și iese din sala de mese în fugă. În cel mai bun caz o să aibă nevoie de zece minute ca să ajungă înapoi în birou. Anghel nu știe să opereze aparatele de telecomunicație experimentală de la stația de lucru a lui Gina. Se încurcă încercând să recruteze câțiva agenți de securitate privată, care oricum nu au permisiunea să contacteze alte detașamente de intervenție. Când Gina ajunge, vede pe fața transfigurată a lui Anghel că s-ar putea să fie cât de cât de târziu. Într-un final, este contactată firma de securitate și este trimis un detașament către Baza Aeronautică Sclavatronică.

Fața impasibilă și imensă a Sclavatoforului luminează biroul lui Anghel de pe același ecran imens al damnării și retribuției. De această dată, sentința este incertă chiar și pentru un geniu al planificării de talia lui Anghel Armaghedon Putinov. Kontrolatronul nu este enervat decât de pierderea controlului. Iar Mache știa asta cel mai bine în afară de Anghel. Ce anume l-a făcut să nu vadă că se va întâmpla una ca asta? Nu este vorba de a și-o ierta, ci este ceva cu mult mai profund. Anghel privește înmărmurit ecranul. Dăd Sclavatoforul Kontrolatron pare intrat într-o transă catatonică. *“S-au dus, Anghel. Baza a pierdut 90% din personal - aș zice că este vorba de o daună catastrofică. Okay, baza nu era a mea, dar în orice caz - asociații mei o să fie nervoși. Nu s-au găsit corpurile celor cinci - nu știu dacă Mache este vreun canibal sau așa ceva. Dar știu - cum știi și tu - că este un singur loc pe lumea asta unde poate să se ducă acum. Și nu sunt deloc fericit, Anghel”*. *“Cetățuia Pulsuls”*. *“Pulsuls, în pizda mă-tii...”*

MAI SPART CA PIERASIC

mai bine,
să ai grijă să nu
cumva să bei prea mult
și să te trezești
mai bine.

urmiază un poem:

decât să ~~fiu~~ ~~seurist~~ gay la' kil
mai bine îl ~~fiu~~ în blană
pe ~~maestrul~~ ~~diorsu~~ — f' ana
c' cu il ~~în~~ ~~în~~ ~~în~~ pe bon

SANZIANA XERXES

SAI BI CAI EXTRAVAGANTI

AM FOST LA PETRECERI MAI GROZAVE DECÂT MAICĂȚA

(odă vieții urbane cyber)

Ce ți s-a întâmplat boschetarule învelit în vomă,
ca într-o mantie
Ai iubit prea mult sau ai vomitat
din cauză că era presiunea atmosferică atât de mare încât nu ai mai rezistat
și ți-ai dat cu firma de pe sticlă în cap

Și nu zic asta ca P o întrebare
Doar fac pe deșteptul cu tine

Nu aveai cum să scapi oricum
de soarta ta crudă animalule omule nimeni nu te iubește
în orașul ăsta.

Dacă ai fi fost salvat printr-o minune
ai fi murit
oricum, la încheierea petrecerii de boschetari
ca un profet animal nimeni nu te iubește azi.

Când se sfârșește șmenul și ștoarfele au chef să plece acasă
Fiecare dintre ele își dorește un cap de *homeless* ca să-l aibă
acasă pe perete
Trofee noi pentru familiile lor d ștoarfe cumsecade și dulci
Și sensibile când trebuie să își îndeplinească poftele adânci
Se prefac atunci când o fac pe șefele cu tine, pentru că nu au
cum să-și dea seama că ești o bestie, și stau cu tine și beau

Cum să știe că se așează lângă tine și tu ai fi în stare să faci
Sacrificii imense pentru visele lor din copilărie, dacă ai ști
Care dintre ele ar trebui împlinite și care ar trebui ignorate

Dacă ai avea de ales între două petreceri de Boschetari, pe care ai reclama-o la Poliție dintre cele două
Pe cea în care ți-ai redescoperi vocația pentru pastile
Sau pe cea în care ți-ar fi puse de-a curmezișul lumii
așteptările tale

nu întreb
Ascunși în cea mai neașteptată peșteră a orașului nostru iubit
Armătura roșie le taie-n carnea
Cu care îmi visez eu viața dorindu-mi o grămadă de armătură
Pentru gândurile lor de animale
Când mi-e frică de pânda lor atât de lipsiți de iubirea noastră

Am copiat niște gânduri de la tine atunci
pentru că erai un distrus plin de vomă și
nu știai nimic despre lume

Nu știai decât să te învelești în mantia ta
Și să adormi pe un pat de iarbă și jeg ud

VARA LA MAXIM

(cântec de sezon)

Iubito am visat un vis frumos și superb aseară
Iubito am trimis un câine să ne aducă BMWul
Iubito, sînt singurul tip care are un câine șofer
Dintre toți fraierii care te vor pe aici în cartier

(Secvență vorbită, pe un ton declamativ)

Singura mea dorință în acest moment de vis iubito, este să ne dăm în mașinuțe-n timp ce tu mă mângâi în locul promis, Draga mea vreau ca acest moment să se prelungească la nesfârșit Iubirea noastră să explodeze ca o piramidă Egipteană în flăcări construită deasupra unei Conducute ilegale de petrol în mijlocul Mării Nordului

Azi ne așteaptă, iubire, O aventură super-letală
Tu chiar nu mă vrei fiindcă am o muie specială
Știu că nu ești chiar gata pentru mega tăvăleală
Dar așteapt-un pic și te trimit din nou la școală

Urcă pe iahtul meu de aur, pictat de Jeff Koons
Vizitează-mi peșterea plăcerii cât stau pe budă
Draga mea fraierii care fac trotuarul te privesc
Cu bale lungi dar noi avem o Vilă de Marmură

Transpirația curge ca marmura italiană încinsă
Când e lună plină topim tabloul electric în doi
Sar scânteii rozé când vrei să îmi extragi filonul
Mă simt atât de complet când suntem doar noi

Iubirea mea o să te fac mireasa de pe locul unu
După ce ieși din visele mele o să-ți arăt secretul
Să vezi că schimbi euro-n dolari și dolaru-n aur
O s-avem cea mai faină firmă de haine de firmă

Hai zboară cu mine peste munții de iubire sacră
Pe care i-a aruncat la picioarele noastre Destinul
O să-i cumpăr pe toți ca să facem vacanțe porno
Departe de guvern și cei ce nu vor să fim fericiți

Să mergem la mare pe plajă unde-s tone de apă
Să ne îmbăiem cu balenele cumpărate de mine
Pentru conserve, să te văd alergând dezbrăcată
Spre mine în timp ce deschid o bere congelată.

Azi ne așteaptă, iubire, O aventură super-letală
Tu chiar nu mă vrei fiindcă am o muie specială
Știu că nu ești chiar gata pentru mega tăvăleală
Dar așteapt-un pic și te trimit din nou la școală

(Secvență vorbită, pe un ton libidinos-naiv)

Nu vreau să par nerușinat dar Voi sări pe Tine ca un Urs Polar, lăcrimez după Tine ca după o Morsă tolănită în mijlocul Verii Polare, Îmi pierd răbdarea Iubito fiindcă știi că vreau să te Am, Tu mă ocolești și te Prefaci că nu mă vezi Faci pe Interesanta și te furișezi cu Prietenele tale ca să vezi filme erotice la cinematograful Știu că mă dorești și Tu Hai nu mă mai fă să aștept, Hai Iubito vino la mine vreau să fiu, să fiu, să fiu, să fiu, să fiu cu Tine

MAXIMA PIELEUDA

B L Ă N I R E A

Crede în
tine fato/ Lasă-i să te taie
ca de Paște mielul/ Ai o minte frumoasă și
tenebroasă, dar și o inimă/ Știi bine că binele nu poate
fi făcut decât de gagici pure ca tine/ La fel ca una dintre cele mai
vechi femei din lume/ Poate nu femei care au citit la fel de mult ca tine/
Dar femei care au suferit la fel de mult ca tine/ Nașterea cunoașterii care
aproape că le-a luat mințile/ Atunci stăteau în picioare în fața bărbaților lor/ Și ei
nu aveau de ales decât să bea zeama bălțită de la picioarele moi/ Ale femeilor ca tine dar
un pic mai ciudat îmbrăcate/ Poate că așa era moda atunci, nu trebuie să îți pierzi prezența
de spirit/ Și să te gândești la altceva decât la cum o să îți crească pletele la loc/ Și mai bogate
Acum întinde-te pe masa de operație și trage adânc aer în piept/ Ai plămâni foarte sănătoși nu-ți fă
griji draga mea/ Nu aer, ci Gaz care o să îți ia mințile dar numai pentru puțin/ Câteva ore și vei fi din
nou printre cei care te iubesc/ Cei care îți vor așterne la picioare daruri și propriile lor capete dezvelite/
Oameni slabi care degeaba împart cu tine aceleași gene/ Pentru că nu au avut curajul tău în Abandon/
Sîngele tău nu va fi vărsat dar va fi filtrat printr-o pompă extrem de curată/ Te vor dezinfecta așa că nu te
mai gândești la ce va fi/ Lasă-te în voia blocului operator și vei începe să plutești/ Te vei naște din nou într-o
grădină unde analgezicele cresc în copaci/ Lângă gutui cireșe piersici cu care nu o să mai știi ce să faci/ Poate
doar să te speli pe picioare la răsăritul soarelui/ Ți se vor afunda și mai bine picioarele în pământul moale al
blocului operator/ Pe o saltea fină și tandră, lângă o vulpe mare tolănită și roșie ca sângele tău
Este Asistentă ta preferată, știe totul despre tine fiindcă ți-a citit fișa/ O să-ți atingă fruntea cu mână, o să te
ia de mână în clipa aceea/ Va idolatriza curajul tău în timp ce îi vor da lacrimile fără să și le ascundă/ De
dragul tău va renunța la dependența sa de morfină și la jurământul său/ Poate că era fascistă și plină de ură
dar asta cu mult timp în urmă/ Înainte de tine/ Va plânge cu amar pentru că tu nu vei putea vedea nimic
din toate astea/ Dormi și rămâi liniștită pentru că cei care vor trăi din cauza ta o vor face ca parte din
tine/ Te vor adora ca pe o nouă mamă care a fost tăiată și deschisă pentru ca ei să se minuneze/ Mai
departe risipind aceleași vieți pe care tu le-ai redat lor - nu pentru că îți păsa de ei/ Nu ai găsit nici
un motiv care să te tragă în jos înapoi în trupul tău impecabil/ Nimic care să te împiedice să virezi
limuzina către o pădure de foioase incredibil de deasă/ Locul tău nu este tolănită peste mațele
unei victime dintr-un accident feroviar/ Uitată într-o rezervă pentru că pur și simplu nu ai
chef să fii conștientă
Știi cum sunt spitalele, primitoare și înfricoșătoare în același timp/ Dar tu ești cu atât
de imens mai curată decât orice instrument încastrat în plastic/ Pe tine nu te-au
folosit încă doctorii pentru că nu știau cât ești de specială/ Nu îndrăzneau
să te taie pentru că se așteptau la o explozie catastrofică/ Eu te cu-
nosc - nu ești un ciborg și nici mamă a răniților, dar ei de
unde să știe/ Nu, locul tău nu este lângă cei fără
apărare și nici lângă comatoși/

D O N A T O A R E I

Doar atât
ne-a mai rămas fato - să nu
te dai bătută, chiar dacă ai fost golită/ Viața
și conținutul răniților culcați lângă tine nu va depinde
decât de noi/ Mai mult de tine decât de mine, hai să nu mințim/
Au fost anesteziați pentru că nu aveau de ales, nu ca tine/ Carnea
lor fără de soț va fi la urmă victoria dăruirii tale totale/ Încă mai însemni
mult pentru mine, fiindcă puteam să primesc din partea ta totul/ Dar ai ales să te
dăruiești cu totul tău străinilor și să te golești pentru niște sclavi/ Să îi lași să se ridice
pe tine și să calce din nou pământul/ Pământul care nu i-a suferit oricum niciodată/ Și vor
vedea încă o dată cât de departe sînt de viața întreagă/ Posedați de singurătatea unei fantome
dezintegrate și transpusă înlăuntrul lor/ Iar tehnica desăvârșită a chirurgilor nu o să îi poată salva
de moșternirea/ Pe care ai semănat-o în măruntaiele lor la adormirea ta fulminantă și ireversibilă

Când eram impecabilă pe dinăuntru și nu mai aveam nici o șansă, ai apărut tu/ Când eram desfăcută
pe masă și zeci de mii de wați mă ardeau dezvelită de piele/ Am auzit insinuările unui demon robotic cu
vocea atât de gravă/ Încât în acea stare credeam că te întâlnesc Dincolo și că s-a terminat/ Dar îmi doream
prea tare să mă dau drept Salvatoarea Planetei/ Nădăjduiam prea puternic că îmi voi întâlni Dorința/ Cu o
inimă curată și departe de mine, transpusă în toraxul altcuiva/ Între plămânii unui toxicoman care nu mai
merita nici o șansă/ Numai că iată l-am salvat eu călărind pe un neon imens zburător/ Purtând mesajul păcii
și al Abandonului Total/ Ca o sfântă învelită în folie de aluminiu pe malul unui râu fără nume/ În zona cea
mai densă a unei păduri incredibil de dense/ Și privirile specialiștilor cu măști pe față și cu mâinile învelite în
latex/ Și înțelegeam de pe bucățile lor de față că nu mai am dreptul la upovăință/ Și ochii cruzi ai vulpilor
încolăcite în grămezi calde sub tufișuri de afine/ Și ochii cruzi ai dihorilor adulmecând aerul de sânge cu
piele sintetică ulei/ Și ochii cruzi ai bufnițelor care nu își doreau părțile speciale cu care m-am născut/
Și ochii cruzi ai căprioarelor cu dinți de vampir și fără inimă/ Mă născusem cu mult timp în urmă,
pentru prima oară fără nici o defecțiune/ Doar o gustare din victima ideală care nu mai așteaptă să
fie salvată sau condamnată/ Pentru că știe mai mult ca oricine că a dat totul armatei sale de sclavi

Nu te consuma pentru patima cu care ți-au dovedit că sunt îngroziți/ O să te trezești și o să
te ridici într-o zi să îți contempli o nouă scoarță cerebrală/ În noua ta pădure personală
sădită de președinți și de directori de spitale/ Cei slabi s-au mulțumit cu o hrană
care se va isprăvi la fel de repede ca întotdeauna/ Iar tu o să fii proaspătă și
îndrăgostită de tine după ce îți va trece stupoarea/ După ce vor trim-
ite așternuturile la topitorie și te vei fi ridicat să îți vezi grădina
tânără/ Sădită în onoarea ta și plămădită pentru a
adăposti cinstea ta/ Crede în tine pentru că
Vremea Bogată este aproape.

VALERIA GURANGURA

SAU POVESTEA UNUI LUPȚĂTOR TALENTAT CU PROPRII SĂI DEMONI, CARE STATEAU ÎN APARTAMENTUL VECIN AL UNOREXTRATERESTRICU DEMENTA PUGILISTICA (ȘI VECINICUEL).

Iată că este vorba, din nou dragi cititori, despre un suflet chinuit - un om cu adevărat valoros pentru Artă. Numai că arta sa de a trăi era, pentru acest om imens, identică cu arta luptei cu pumnii. Acest om a trăit pentru luptă și a luptat pentru a trăi. Nu era ușor pe vremea aceea - nenumărați golani și teroriști globali amenințau nivelul de trai oricum drastic al vremurilor sale. Acest om era îndrăgostit de lupta cu pumnii pentru că aceasta reprezenta pentru el și pentru viața sa seacă de învățător cel mai glorios sport care a fost inventat vreodată. Acest sport a fost inventat de greci - civilizație care a inventat desigur și alte lucruri geniale, de care nenumărați semeni de-ai noștri s-au bucurat de-a lungul secolelor - spre exemplu pe Socrate. Și omul ăsta despre care vă vorbesc eu acum a trăit într-o epocă extrem de tulburătoare pentru omenire - când extraterestrii retro stăpâneau galaxia și îi învățau pe maiiași cum să nu scrie pentru că e o pierdere de vreme dacă ai tehnologia de a

mi-aș dori să simt că îți pasă de mine
mi-aș dori să îți pese de ce simt
ce animală ești, atât de în formă
și tonifiată ca la Olimpiadă.

produce audiobook-uri. Problema acestui om de mare talent și valoare nu era că maiiași aveau audiobook-uri, ci că el avea niște vecini dementi care vroiau să îl ducă în iad. El nu era dispus să ajungă în iad până nu câștiga cel puțin câte un campionat mondial în patru categorii de greutate. Îl idolatriza pe "El Terrible" Morales, dar dorea să îl și depășească. Și la cât talent avea, nimeni nu se putea îndoi de aspirațiile sale. Dar extraterestrii din apartamentul vecin cu demonii care erau vecini cu el erau niște leniniști fervenți și buni prieteni cu acești demoni, din moment ce nu erau afectați de groaza damnării umane. Iar pentru niște leniniști model, reușita individuală este un grav păcat în afara colectivului (pe care leniniștii îl numesc rai leninist). Demonii, naivi și îndrăgostiți de cel mai la modă rai din acea vreme (cel menționat mai sus), au fost iute convinși de pălăvrăgeala extraterestră caracteristică stângii galactice. Pugilistul nu avu nici o șansă - nici măcar o ocazie să primească o bătaie soră cu moartea. Sau măcar soră cu Mao. Dar așa este viața de luptător - câștigi sau pierzi, la urma urmelor pierzi. Dar nici să ajungi în iadul condus de leniniști proaspeți nu este o situație roz.

Rețeta de succes #1

merita nici acum o mie de ani și nu merită nici acum. În cazul în care această viziune asupra vieții - care implică să îi privești pe cei iubiți drept mâncare - nu vă convine sau vi se pare insuportabilă, înseamnă că nu sunteți capabili de sacrificiu real, în slujba fericirii ultime de a servi pateu de bunică. În acest caz, aveți oricând la dispoziție nenumărate tehnici prin care să vă sinucideți, pentru că este evident că nu ați înțeles însemnătatea vieții. Nu uitați, dar, să lăsați tradiționalul bilet de adio prin care să le indicați celor dragi cu ce rețetă să vă gătească comemorativ.

În calitate de experți în autofagie post-spiritual-filială vă putem recomanda câteva opțiuni prin care să miroșiți bine după moarte (fără conservanți) dar și să rămâneți în mintea ori stomacul celor dragi. Pentru că oamenii pe care îi lăsați în urmă, contează.

Puteți rămâne drept un grătar inimos cu legume, pâine și muștar, orchestrat în fața blocului - în cazul în care ați fost un om social, care a ținut mereu la cei apropiați - un gen carismatic și sufletul petrecerii. Rinichii și ficiații dumneavoastră îi pot încanta pe cei apropiați printr-un bine temperat gulaș asortat cu pălincă, sau printr-un drob piperat pentru zilele mari.

Inima dumneavoastră care a bătut neobosită pentru cei care v-au fost aproape, nu ar trebui preparată în sînge, rețetă nefericită și considerată de prost gust în rândurile specialiștilor. Totuși, îndoliații dumneavoastră pot opta pentru o inimă umplută cu creier (cine nu și-ar dori asta cât ar fi încă în viață), sau varianta pedestră de umplutură compusă din știucă, slănină, cașcaval afumat - împănată cu usturoi iar apoi dată prin ghimbir cu lapte și zeamă de lăcustă.

De obicei evităm ochii - pentru că pot aduce la suprafață amintiri lacrimogene care nu își au în nici un caz locul la ocaziile festive. Dar dacă se ivește o oportunitate, este imperios necesar să le lăsați apropiaților cu limbă de moarte instrucțiuni despre marinarea atentă a globilor oculari într-o soluție alcoolică concentrată, asortată cu rozmarin, chimen și semințe de in - timp de minimum 72 de ore. După observarea cu atenție a acestei transformări chimice, în decursul căreia ochii dumneavoastră nu ar trebui să își piardă culoarea ori strălucirea, cei dragi vor putea să prepare un shake mineralizant cu urzici, leurdă, un pic de spanac și morcovi, o supă cremă de ciuperci cu pătrunjel și mărar ori - de ce nu - un platou de gustări selective care să combine globii dumneavoastră oculari marinați cu fâșiute afumate de limbă, sinusuri caramelizate, urechi prăjite în făină cu ou, batonașe digitale zaharosite, vene împletite în formă de steluță înmuiate în miere cu scorțișoară - toate asortate cu legume ușoare de vară: ceapă verde, ridichi, roșii minuscule etc.

Dacă muriți pe timp de iarnă, nu uitați că varianta cea mai productivă este ca familia să vă proceseze și să vă țină în memorie ca slănină, cârnați, șunculiță fumată, tobă, mega-piftie. Iar dacă simțiți o afinitate pentru școala moleculară, mergeți pe mâna excelentelor progrese făcute în domeniul mumificării gastronomice.

DAUD SCLAVATRON

GINA FLATATA

Sistemul Solar are pe lângă cele 8-9 planete ale sale - dintre care o parte sunt încă complet inutile - o groază de planete miniere(planete-colonie). Ca să fim mai exacti - undeva în jurul a câteva sute. Civilizația planetei noastre a planetarizat sistemul solar într-o primă fază, după care a început să planetarieze și alte corpuri cerești exterioare Sistemului. Acestea s-au dovedit mult mai rentabile și mai stabile pe termen mediu/lung decât asteroizii. La început, resursele planetarizate au fost repartizate proporțional, într-un sistem de naționalizări parțiale ale planetelor-colonii. Cu timpul, gestiunea acestor resurse imense s-a dovedit a fi inefficientă și a fost transferată unor firme private specializate în organizarea activităților de minerit spațial. La scurt timp după aceea(500 de ani) Codul Spațiului Cosmic a permis proprietatea privată în spațiu - iar în acest mod au apărut diferite forme de latifundii spațiali, speculanți, magnați ai energiei spațiale, dominatori galactici și în cele din urmă Kontrolatroni.

Kontrolatronul este stăpânitorul planetelor-colonie - poziție care nu poate fi obținută decât prin executarea celui precedent pe baza unei condamnări pentru fraudă fiscală. Dacă există mai mulți Kontrolatroni în același timp, aceștia sunt obligați prin lege să comaseze toate stăpânirile sub unul singur, prin violență. Kontrolatronii nu au voie să negocieze forme de co-existență sau o asimilare pașnică a mai multor stăpâniri. Practic, odată ce un individ a devenit Kontrolatron nu are de ales decât între a fi singurul și a fi distrus/pulverizat. De pe planetele-colonie se minează orice - de la minerale, fosile, specii de viață sau gaze până la oameni crescuți în colonii de Minereu Uman. Coloniile de Minereu Uman sunt de obicei planete cu climă apropiată de cea tropical-oceanică de pe Pământ. Minereul Uman este cea mai mare sursă de sclavi din istoria umanității. Acești noi sclavi se numesc acum sclavi spațiali.

Kontrolatronul este singurul proprietar de sclavi din lume - el închiriaza sau concesionează sclavi spațiali contra cost. Un sclav spațial poate fi concesionat pentru totdeauna, dar nu poate fi închiriat pentru mai mult de 50 de ani. Kontrolatronul nu are permisiunea să se afle, sub nici o formă, la o distanță mai mică de 1 an lumină de Pământ, din motive de securitate.

Conform tradiției pământene, sclavii nu prea au nici un drept sau îndatorire socială. Singurele constrângeri sau libertăți din viața unui sclav reies dintr-un contract întocmit între alte două persoane care nu au statut de sclav spațial. Pe Pământ, sclavia a fost abolită cu mult timp în urmă, așa că nu este permisă prezența sclavilor spațiali - dar asta nu înseamnă că un rezident al Pământului nu are voie să dețină sclavi. Nu este nicio problemă, atâta timp cât sclavii sau coloniile de sclavi aflate în proprietatea unui rezident al Pământului se află la o distanță de Pământ de cel puțin 1 an lumină.

Cea mai mare dramă eco-socială care să lovească civilizația spațială în ultimii 10 000 de ani a avut loc acum câteva zile. Unul dintre cei mai prestigioși Kontrolatroni din istorie, Daud Sclavatorul, a fost asasinat de către o gherilă de sclavi intoxicați cu droguri, al cărui lider a devenit în mod automat noul Kontrolatron(nu există nici o limitare în privința originii sociale a Kontrolatronului). Câțiva membri ai gherilei sale nu au privit cu simpatie această nouă glorie a sa și au încercat să îl asasineze, dar au fost uciși la rândul lor. Cel care trebuia acum să preia funcția de Kontrolatron a refuzat-o și a declarat populația de sclavi spațiali drept "poporul său". Kontrolatronul a renunțat în scurt timp la titlatura de Kontrolatron, funcție pe care a dizolvat-o. Astfel a dat naștere Marii Crize a Slavagismului Spațial (pentru că au apărut din senin câteva mii de noi Kontrolatroni auto-proclamați). Dar acest Pseudo-Kontrolatron, fiind imens de popular în rândul sclavilor spațiali, a reușit într-un timp extrem de scurt să elimine orice pretendent la vechea funcție și să o dizolve de facto(a rămas în vigoare în Codul Spațiului Cosmic).

Pseudo-Kontrolatronul a decis că populația de sclavi nu va mai fi proprietatea sa ci va fi constituită într-o națiune care va renunța la statutul de colonie pentru a intra sub protecția sa suverană. Liderii Pământului și ai Coloniilor Sale s-au opus indignați acestor aberații politice, condamnând Pseudo-Kontrolatronul la moarte prin decret oficial. De asemenea, au oferit o recompensă de trei miliarde de sclavi pentru moartea sa (capul său). Dar problema este că ideea fusese deja sădită în mințile sclavilor spațiali, și că aceștia cred în noul lor stăpân. La scurt timp după condamnarea sa la moarte, noul lider al sclavilor spațiali se autointitula Sclavatron, luând în mod oficial Hotărârea că Pământul trebuie distrus. Declarația sa a fost luată în derâdere de către Liderii Pământului. Aceștia construiseră o sferă spațială armată cu raza de 1 an lumină, în jurul Pământului(tocmai în eventualitatea unei rele-purtări a sclavilor) compusă din sateliți militari, drone nucleare, stații spațiale de distrugere în masă de dimensiunea Pământului etc.

Dar Sclavatronul știa că există un număr suficient de sclavi spațiali pentru a distruge nu doar Pământul, ci întreg Sistemul Solar. Numărătoarea estimativă a populației vehiculată pe Pământ era de trei milioane de miliarde de sclavi, dar estimările națiunii sclavilor spațiali situau populația de sclavi la peste 1 miliard de milioane de miliarde.

Evident, singura confruntare violentă a avut loc la marginea Sferei, din moment ce Liderii Pământului nici măcar nu își făceau griji că sclavii ar avea vreo șansă să părăsească în viață Sistemele lor Solare sau să supraviețuiască radiației electromagnetice emisă de Sferă pe o distanță de aproximativ 50% din Galaxie. Dramele macro-economice asociate cu exterminarea unei populații gigantice de sclavi deveniră clare în mintea Liderilor Pământului doar după măcelul efectiv. Ați putea spune că trebuie să fie vorba despre niște Lideri ruși de realitate - și așa este.

Această anecdota a avut loc într-un viitor extrem de apropiat de al Nostru. Ca de cele mai multe ori, trebuie să avem în față un tip decent, cu intenții bune dar fără noroc. Aici intră drama în scenă. Omul Nostru avea o slujbă plătită decent, în cadrul unei administrații solide, un loc unde să trăiască în condiții decente, relații sexuale informale regulamentare și destul de dese pentru a-și menține sănătatea mentală. În medie, se simțea bine. Era într-adevăr îngrozit de îmbătrânire - dar cine nu era pe vremea aceea. Viitorul era îngrozitor în privința anumitor aspecte, pe vremea aceea.

În definitiv, îmbătrânirea i-a spart creierii tipului - și a devenit dependent de collagen - cu care își făcea reconstrucții ale țesuturilor neconforme. În plus, își injecta testosteron săptămânal pentru că era absolut sigur că guvernul urmărește sterilizarea secretă a populației.

Apoi au apărut pastilele de conducere a collagenului. Acestea conțineau un fel de ADN programatic, care le făcea extrem de eficiente pentru că avea rolul de a transmite collagenul injectat arbitrar în cantități en-gros direct către zonele din corp care aveau nevoie de tonifiere. Surplusul de collagen era neutralizat și transformat în diverse alte proteine, în funcție de necesitățile corpului suferind de îmbătrânire. Tipul avea 23 de ani. Era promițător în structură. Dar a început să își reguleze colegile fără discernământ, din cauza testosteronului scăpat de sub control prin creierul său. A fost concediat în momentul în care 30 de angajate au intrat în concediu de maternitate din cauza sa, într-un interval de 2 luni.

Dar fără această slujbă minunată nu își mai putea permite nici collagen, nici testosteron, ci doar o pastilă collagenitronică - și doar o dată pe săptămână.

Rămas singur și pradă îmbătrânirii, congestionat sub povara a zeci de pensii alimentare neplanificate, pradă unei minciuni medical-terapeutice, deprimat și aproape bătrân la 24 de ani, a ales calea demnă de a ieși: timp de 2 ani în care a boschetărit semi-dependent de alcool nerafinat, a strâns câteva sute de pastile collagenitronice, cu care a încercat să se sinucidă - dar degeaba. A supraviețui și s-a înrolat în Armată.

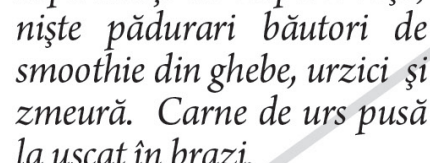
CONSTANTIN MUILAX

CONTINUARE LA PAGINA 41

de HORTENSIA GROSOMODO

>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>
Blăneală cronică la marginea unei pajiști transformate-n parcaj noroios. M-am injectat bere la PET în vene și mă simt deprimată ca în clasa a opta. Tăctoriști dependenți de ciuperci roșii, niște pădurari băutori de smoothie din ghebe, urzici și zmeură. Carne de urs pusă la uscat în brazi.

Cel mai important eveniment al Județului și al anului este *Confruntarea Panterologică*. Cel mai tare om al pădurilor trebuie să se măsoare în putere și bărbăție cu o panteră montană crescută special să urască de moarte oamenii. Este vorba despre o specie de felină supradimensionată endogenă Județului. Exemplarele alese sunt crescute de la cea mai fragedă vârstă într-o cușcă plină cu poze ultradetaliate zoomate pe cadavrele mutilate ale părinților lor. De multe ori, micile pantere montane sunt forțate să asculte Bach la niște boxe cu un bas mortal. Nu se cunoaște deocamdată cu exactitate motivul pentru care panterele îl urăsc de moarte pe Bach, dar acest fapt este dovedit prin experiment și observație directă. Specialiștii au date solide pe baza cărora să creadă că Bach a fost foarte crud cu animalele. Se pare că Bach a și mâncat animale. De sărbători se pare că Bach făcea și supă. În speță, se pare că Bach a fost unul dintre cei mai fervenți rasiști zootehnici. În

ce privește panterele, Bach le considera niște ființe demne de dispreț, dezgustătoare, dar și nemaipomenit de valoroase pentru Artă.

Intestinele de panteră sunt o sursă dinăv de materie primă pentru producția de corzi muzicale. Chiar și în vremurile noastre, *Confruntarea Panteriologică* este puternic sponsorizată de către Combinatul Instrumentarului Muzical. Toate panterele montane înscrise în Confruntare - indiferent de performanță - beneficiază de un contract exclusiv de colaborare cu cel mai mare producător de corzi muzicale din Uniune.

Pe de-o parte, panterele doresc să se răzbune pe speța umană care le-a distrus destinul ca specie, iar pe cealaltă parte, oamenii (pădurari, tractoriști, securiști, mașiniști, etc) doresc să maltrateze niște animale foarte mândre și violente care vor să îi rupă în bucăți.

Este clar că ambele părți au mare dreptate, izvoare nesecate de onoare, respect reciproc animalic și că o asemenea înfruntare este demnă de a rămâne pentru vecie în istorie. Confruntările se desfășoară după un set echidistant de reguli, conform căruia oamenii au dreptul să folosească orice armă sau mașină de distrugere, iar panterele montane au onorarea de a lupta în cadrul unei suprafețe pătrate de o mie de metri pătrați (sunt echipate cu un colier electroșoc *hand-made*, care le paralizează 10 secunde dacă depășesc limitele invizibile). Există

anumite probleme, pentru că specialiștii nu au reușit să descopere metode viabile prin care să le explice panterelor montane conceptul de electricitate. Însă evenimentul are fără doar și poate un real succes de masă. Omul de rând poate afla mai multe despre această nobilă specie pe cale de dispariție într-un context distractiv și în același timp poate empatiza/asista cu/la distrugerea ei festiv-sistematică prin Artă Montană.

În jur de 200 de practicanți de Artă Montană în regim profesionist se înscriu anual în *Confruntarea Panteriologică*. Această Confruntare are loc de 4 ori pe an (în fiecare anotimp).

În ultimii ani, aprovizionarea cu pantere montane a devenit problematică din cauza dispariției inexplicabile a exemplarelor sălbatice. Și asta în ciuda faptului că zoologii cred în unanimitate că pantera montană este o specie obsedată sexual (în alte cuvinte, prolifică). Din fericire, progrese majore obținute recent în domeniile *clonării la foc automat* și *transgestației peer-to-peer* au îmbunătățit efectiv calitatea experienței participanților la *Confruntarea Panterilogică*.

Participanții se înscriu de obicei în cel mult două din cele șapte probe puse la dispoziție de către Corpul Organizator:

1. Fute pantera montană (se contorizează orgasmele panterei montane);
2. Execută un transplant de inimă între o panteră montană

și un stejar modificat genetic recombinat cu ADN de capră neagră folosind numai unelte de mecanică fină(contratimp);

3. Desparte cu fierăstrăul un
cuplu de pantere montane
siameze(contratimp);

4. Vânează pantere montane mutante în câmp deschis sau pe traseu cu obstacole (sistem de biatlon);

5. Salvează-ți familia dintr-un țarc plin cu pantere montane turbate artificial, folosind cel mult un tractor cu tepi;

6. Taie cu drujba mănunchiuri de 3, 6, 9 și 12 pantere montane legate laolaltă în timp ce conduci un tractor în linie dreaptă pe un traseu cu obstacole mlăștinoase (contratimp - nu se ia în considerare decât la trecerea de proba cu 6 pantere);

7. Proba de aptitudine artistică:
Creează o operă de artă de pe o poziție critică și relevantă social folosind numai rămășițele de panteră montană de la probele anterioare și materiale reciclate sau din surse sustenabile 100%.

În mod tradițional această confruntare atrăgea maniaci axați pe arme de pădure și auto-trenuri de mare cuplaj. Pentru un Județ cu profil forestier, o asemenea uniformitate în rândul participanților nu este deloc o tragedie. Iar norma devine plăcere, prin virtutea obişnuinței.

Șocul a venit anul acesta prin înscrierea în concurs, cumva neortodoxă, a unui karatist al pădurilor - un specialist fuzional care își trage seva atât din tehnicile străvechi de autoapărare, cât și din experiența milenară a tăietorilor de lemne și a

CONTINUARE LA PAGINA PATRUZECI

SIGUR CĂ POT

CLAUDIA COSMOS

Evident că îmi este dificil să mă reculeg după ce am fost martora principală la o crimă pasională auto-moto. Oamenii iubesc mașinile dar nu se iubesc între ei - și îmi este cu atât mai greu să înțeleg un fapt atât de crud cu cât evenimentul la care am fost martoră implică numai maeștri ai iubirii. Maeștri ai iubirii îndrăgostiți de mașini ale morții.

Evident că au avut loc schimburi de focuri de armă, au avut loc ciocniri frontale, au avut loc striviri și ciopârțiri. Și toate din pricina iubirii. Nu este stilul meu să mă bag în viața oamenilor, dar la acea oră aveam de ales între a merge la piață să cumpăr legume și a merge la Curse să pariez pe fraieri cu talent și reflexe inumane. Atunci când pariez pe reflexe mă distrez cu toată inima - nu doar cu un ventricul sau două (cum fac pariorii amatori). De fiecare dată când ratez un pariu, inima mi se oprește pentru că îmi pun toată inima în pariuri și fiindcă le iubesc. Iar dacă iubesc și cursele am parte de un menaj al iubirii în trei.

Reflexele își înșală mereu posesorul și stăpânul. Pilotul și asasinul le iubesc și au încredere în ele, dar reflexele sale nu dau doi bani pe ei. Și pilotul crede că El și-a făcut reflexele și că viața sa lunguroasă este meritul Său, al făcătorului de reflexe-când de fapt reflexele l-au făcut pe el Ceea Ce Este (în nici un caz un făcător de reflexe). Din această cauză nu își dă seama de ce se întâmplă cu el când reflexele îl părăsesc, nu înțelege că trebuie să renunțe și pune mâna pe o mitralieră mare, neagră și grea, ca să treacă la execuții în masă.

CONTINUAREA "KARATE VS PANTERE MONTANE DOPATE"

crescătorilor de urși pe ciuperci halucinogene. Un gest șocant pentru unii, un semn pozitiv pentru alții. Totuși, poate că marea sărbătoare a Confruntării are nevoie de prospețime și de mai multă diversitate.

Ionikon este un karatist al pădurilor de la frageda vârstă de 11 ani, când o familie de pantere montane scăpată de la Sanatoriul Psihiatric Pentru Pantere Modificate Genetic i-a atacat cabana montană și i-a mâncat familia. Atunci, el se afla în vacanța de vară cu familia care îl adoptase cu 5 ani în urmă și se simțea nemaipomenit de bine. Nu fusese asimilat complet și dormea într-o cușcă plină de propriile sale excremente, dar era fericit că are o familie adevărată. O familie de canibali rockabilly care credeau în OZN-uri și care își doreau să vină sfârșitul lumii de fiecare dată când se termina băutura la chefuli. Dar cum tragicul eveniment care i-a consumat familia nu i-a lăsat nici o alternativă, Ionikon s-a dedicat trup și suflet obliterated profunde a panterelor montane.

Tehnica sa specială combină lovituri mortale executate cu toate extremitățile corpului, fierăstraie și topoare din osmium transformate în nunge, o gamă largă de băte ciobănești de nuc și un urs dresat prin administrarea prelungită de ketamină și acid lisergic în cantități generoase (pentru un elefant).

În mod surprinzător, ursul nu este funcția cea mai eficientă a metodei sale, dar în mod cert impresionează juriul. Conform studiilor aprofundate ale specialiștilor în pantere montane, panterele montane nu pot suferi mirosul de urs aflat sub influența halucinațiilor paranoide - așa că rolul acestui animal absent mental este totuși esențial în strategia lui Ionikon. Piesa principală a arsenalului său neortodox este propriul său corp, antrenat la un asemenea

nivel încât are consistența pietrei de râu îmbibate cu apă. Duritatea cărnii sale este combinată cu o elasticitate nepământeană care îi permite cele mai extreme mișcări și poziții de luptă (inaccesibile chiar și călugărilor de la Muntele de Pietate Karatistă - asociație înființată și patronată de Muntele De Pietate în forma unei scheme de spălare a banilor care să aducă totuși "profit extrem").

Karata lui Ionikon face furori în cadrul Confruntării Panteriologice. Pădurarul maniac de duzină calcă 30 de pantere montane cu un tractor pe șenile în timp ce compune o simfonie și își alăptează copilul adolescent, cu mai mult sau mai puțin succes sau grație în execuție. Spre deosebire de el, Ionikon intră cu mâinile goale legate la spate, într-un țarc noroios în care colcăie zeci de pantere montane într-un trip colectiv de amanite (prin bunăvoința organizatorilor), iar după cinci minute spectatorii se pot minuna în fața unei grămezi ordonate de jumătăți de panteră montană, toate aranjate după tradiție și fâlțuite corespunzător. Iar la final, Ionikon nu are nici măcar o urmă de sânge pe mâini din cauza vitezei extreme cu care coboară karata de deasupra capului. Își folosește toporiștile ca să obțină din pantere montane corpuri detaliate pe care le assemblează în structuri maiestuoase inspirate din motive tradiționale. Din păcate, acestea se împrăstie după câteva zile și atrag vulturi gigantici care în 92% din cazuri atacă și spectatori, mai ales copiii.

La urma urmei, tehnica și procesul preferate personal de Ionică sunt "petrecărilor". Acest termen inventat de către el însuși (foarte mândru) descrie o serie de activități care implică pantere montane mucificate și petreceri monstru înecate în produse rafinate. Pentru realizarea acestui ideal care

îi macină creierele anual (de patru ori pe an), Ionikon se folosește de bătele sale ciobănești, lăcuite, băițuite, lustruite și împrăspătate.

Prima etapă a procesului este relativ simplă - Ionikon trebuie închis într-o cutie metalică dotată cu o scurgere de mare capacitate și cât mai multe pantere montane isterizate. Înăuntrul acestui container Ionikon face borș din pantere, care se scurge printr-o instalație specială într-o cuvă aflată în apropiere, ferită de soare și căldură. Borșul (borhotul) de panteră montană este ingredientul principal (și singurul cunoscut publicului) din renumita sa răchie de panteră montană. Sau "pantormălie". Unii specialiști sunt de părere că omorârea și procesarea panterelor montane cu instrumente dure și boante reprezintă secretul gustului și al aromei. Alții cred cu certitudine științifică maximă că secretul este ca panterele montane să fie isterizate de moarte în momentul morții - un puls ridicat în momentul zdrobirii are ca rezultat o tărie mai specială a pantormăliei. Numai Ionikon poate ști care este adevărul, iar această performanță stabilită de către el în afara competiției ar putea avea mari șanse să devină o tradiție înfloritoare. Pantormălia obținută în cadrul Confruntării Panteriologice este oferită gratuit de către Organizatori tuturor participanților și spectatorilor, la Sărbătoarea Panteriologică de încheiere. Sărbătoarea se desfășoară la încheierea tuturor probelor, competițiilor și spectacolelor demonstrative de masă. Masa oficială are ca principal fel de mâncare creier de panteră montană învelit în pătrunjel și împănăt cu muguri de pin marinați în vodcă. Banchetul păduresc este stropit cu pantormălie din belșug, având rezultate devastatoare pentru speranța de viață a populației Județului. Mii de

oameni și cetățeni intoxicați se amestecă și se calcă în picioare la marginea unei păduri în care cu greu se mai poate găsi vreo ființă sălbatică vie sau întreagă la minte. Zeci de mii de specimene împaiate privesc încremenite din copaci, din scorburi și din vizuine cum singura rămășiță cât de cât întreagă a ecosistemului lor împaiat, este făcută terci, pané, salată și - nu în cele din urmă - tărie.

Cele trei reguli mari și implacabile ale Sărbătorii Panteriologice sunt următoarele:

1. Nu întreține relații sexuale cu mâncarea;
2. Nu te opri din băut pantormălie dacă încă îți reucunoști rudele sau prietenii;
3. Nu rosti cuvintele "panteră montană", "panterele, au și ele suflet", "pădurea este moartă", "vreau să merg acasă", "de ce nu am câștigat eu Premiul Cel Mare?"

La ediția din acest an a Confruntării Panteriologice, karatistul pădurii a dat o lecție de conduită co-competitorilor săi, realizând în același timp și condițiile ideale pentru ca enorme progrese științifice să fie realizate în domeniul larg al panterei montane și al mecanismelor bio-tehnologice care fac din această specie cea mai de succes specie animală în peisajul post-zoonic.

Exterminarea globală a animalelor nu a fost niciodată idealul lui Ionikon - dar ura sa patetică urmează să îl călăuzească înspre împlinirea sublimă a acestei cauze universale a Umanismului contemporan.

Panteră montană stă în calea Umanismului Nostru. Dar cea mai mare grijă a ei ar trebui să fie că se află în calea unui unic geniu al karatelor, care i-a pus gând rău și care nu va renunța la luptă până când panteră montană nu va dispărea din Univers și din Istorie.

DURERE SI PLASMA

de MIRABELA GINO

Mick Cadru este fără dubiu unul dintre cei mai de succes polițiști ai sectorului 29. Cu geaca sa din piele de crocodil melanistic și cu părul său negru dat pe spate, Mick adoră să se scufunde zi după zi în cele mai împuțite fose socio-culturale ale Orașului și să restabilească Ordinea. Și asta folosind toată forța necesară.

Căpitanul diviziei sale și persoana care îi dă în mod direct ordine este o gagică de 35 de ani, foarte deșteaptă și foarte îndrăgostită de el (de fapt este nifomană și dependentă de iubire autodistructivă).

O cheamă Sandrabracadabra Braun. Sandrabracadabra îl detașează pe Mick, spre scârba lui nemăsurată, în misiuni exotice sub acoperire, în adâncul și în miezul Claselor Dominatoare. Pline de baroni și moștenitori putreziți, saturați cu alcool din cereale modifi-

cate genetic și cocaină-X, aceste misiuni speciale îl plictisesc de moarte pe Mick din cauză că nu are cu cine să se ia la trântă. Cu moștenirea lor genetică halucinant de sofisticată, o gașcă de aristocrați corupți neplătitori de taxe care nu s-au mai sculat din fotolii de doi ani de zile decât ca să își mai toarne încă un pahar, reprezintă cea mai proastă țintă pentru un monștru oficial de prestață și cu talentul lui Mick Cadru.

Mick își dorește din tot sufletul o familie normală, o casă bine plasată și animale de companie cu gust bun. Un pachet complet care să se asorteze cu strălucita sa carieră. La 30 de ani trebuie să se gândească deja la stabilitate, la Bunăstare pe termen mediu și lung. Așa că Mick se apucă să scoată în oraș, la întâlniri romantice sau piese de teatru avangardist, tot felul de gagici, dive ale asfaltului, adolescente

cu experiență, curve pastilate, babe ultrafardate care știu să facă două feluri de mâncare dintre care unul este omletă cu ceapă - cam toată populația nocturnă care se învâрте de-a lungul și de-a latul zonelor rău famate pe care le ordonează el în timpul turelor polițienești. Aici, pe stradă, își petrece Mick două treimi din viață - cea de-a treia și-o irosește dormind și stând la taclale în secția de poliție cu diverși psihopați purtători de insignă (ca și el). Procesul de selecție implementat de Mick este extrem de riguros și obositor. În scurt timp își dă seama că nici una dintre femeile pe care le cunoaște sau nici una dintre ființele despre care el știe că ar trebui să reprezinte sexul slab și îmbibat de dragoste, nu se poate conforma idealului său familist. În câteva zile, Mick alunecă într-o depresie cruntă care afectează simțitor rata de arestări și de rezolvare a crimelor violente, pe toată secția. De pe locul 1, secția 29 alunecă pe parcursul unei singure săptămâni pe locul 29 în clasamentul celor mai performante secții polițienești dotate cu echipament din piele de crocodil (de ultimă generație). Sandrabracadabra se vede forțată să ia măsuri și decide cu mare emoție să îl trimită pe Mick Cadru într-un concediu plătit în Insulele Belize. Alături de ea, evident. Mick speră ca în Belize să găsească o prostituată

decentă care să îi poată împlini visele domestice. Sandrabracadabra speră să îl facă pe Mick să se îndrăgostească de ea (variante în costum de baie minimal). Superiorii lor nu au nici o părere în ce privește cazul, dar sînt bucuroși că scapă pentru o un timp de o nifomană atât de absorbită în propria sa manie încât nu poate să le prezinte un raport de activitate fără să îi și masturbeze cu furie (cel puțin). Vacanța decurge normal pentru proaspătul cuplu de ofițeri decorați. Mick se scurge se târăște și se prelinge prin toate speluncile belizeane peste care dă cu ochii, intervievând avid cât mai multe fete muncitoare. Fetele nu înțeleg nimic din Mick Cadru, iar peștii cred că este un nenorocit de jurnalist. Multe zile de vacanță se încheie cu o grămadă de pești internați în spital sau tolăniți în comă prin șanțuri. Sandrabracadabra încearcă să facă plajă din plin, dar în același timp să-și petreacă mult timp de calitate cu Mick. Mick bea cât de multă bere cu plasmă poate și se culcă unde se nimește să cadă din picioare. Este exasperat de avansurile Sandrabracadabrei și se afundă cu tot cu plasmă, adânc tot mai adânc în disperarea deznădăjduită a unei fete mari care a pierdut trenul F.

Sandrabracadabra îl părăsește pe Mick după 3 săptămâni, la bordul unui iaht perlat din fibra de carbon închiriat de la un lord caraibean al traficului de carne vie. Mick își ia rămas bun de la ea și se întoarce la țară, seapăn și perplex pe ponton, sprijinit de o vâslă și pișându-se pe el cu toată dezinvoltura unui alcoolic care pute a saramură și caracatițe.

După ce îi expiră concediul plătit, Mick rămâne pe străzile din Belize cersind pentru alcool și semințe de floarea soarelui. Pe o ploaie torențială este găsit la marginea unui șanț și salvat, pe jumătate înecat în apă amestecată cu propria sa urină bioluminiscentă din cauza plasmei, de către o feministă lesbiano-mormonă implicată adânc în comerțul subteran de sclavi minori (care înflorește în Caraibe și America Centrală). Aceasta îl ajută să își revină din comă și îi interzice să se mai apropie de plasmă cu bere sau de bere cu plasmă. Îi plătește un tratament anti-plasmatic. Apoi se căsătoresc. Apoi se mai căsătoresc cu câțiva sclavi de-ai lor și fac mulți copii sclavi. †

CONTINUAREA "FEUDEI LUI SCLAVATRON"

Printr-o breșă tehnologică în Sfera Apărătoare, reușesc să se strecoare Sclavatron și câțiva apropiați de-ai lui. Numai oameni cu adevărat valoroși, perfect conștienți de condiția lor de sclavi-luptători-pentru-mai-bine. La bordul unui ridicol escadron compus din nave rapide de luptă - insuficiente pentru pulverizarea unei planete - toți vitejii au încredere deplină că Sclavatron le va livra succesul printr-un plan genial de ultimă oră. Însă nici unul dintre nevinovați nu este la curent cu planul ultra-mega-psiho-secret al lui Sclavatron - care a infiltrat cu bună știință un cyborg nucleonic în interiorul propriei sale gărzi personale.

Acesta este Feudon. Echipat cu o încărcătură nucleonică cuantoplastică (capabilă de distrugeri colosale chiar și la scara galactic-minoră) Feudon este adevăratul Agent al moștenirii pe care o visează Sclavatron. Bătălia Sferei a reprezentat pentru el doar o primă etapă, efectiv o diversivă care să îi permită accesul în interiorul Domeniului Oamenilor. De aici încolo nu i-ar mai rămâne decât să îl detoneze pe Feudon și să reducă într-o clipită întregul Sistemul Solar la un mare nor de praf cosmic.

Dar acest plan secret blestemat conține încă un strat de secretomanie, despre care nu este cu adevărat nimeni conștient - cu excepția unui singur om: cyborgul Feudon Omul. Pentru că a aflat prin intermediul aparaturii sale ultrasenzoriale care este adevăratul său rol în schema lui Sclavatron, nu îi lasă nici o șansă lui Sclavatron să își dea seama că este condamnat. Feudon asasinează undeva în dreptul lui Jupiter întreg echipajul navei de la bordul căreia se află. Pe Sclavatron îl lasă la urmă și îl decapitează cu grijă pentru a-i păstra în condiții impecabile creierul în funcțiune. Apoi îl închide într-un acvariu antifonat umplut cu ser probiotic.

Când ajunge pe Pământ, Feudon stabilește legătura cu Liderii Pământului și predă echipajele celorlalte nave, pentru a fi executate. Pe Pământ nu există arme, așa că îi execută el. Feudon îi înștiințează pe Lideri că el personal este o bombă catastrofică pe două picioare. Cu acest argument, este numit Mare Lider și îi sunt înmânate prerogativele de conducere ale Pământului și Domeniilor Galactice. Capul lui Sclavatron este instalat ca piesă principală în nou-instalatul "Muzeu al Cuceririi Cyborgiene și al Renașterii Sclavanoetice" - peste drum de Palatul lui Feudon.

A black and white collage titled "BIFURCATED GIRLS" at the top. The central figure is a woman in a dark leotard with white trim, performing a split leap. To her right is a shirtless man in a loincloth and arm bands, holding a chain. Below the leotard dancer is a man in a police uniform with "LCPD" and "POLICE" patches, smiling. To the left of the police officer is a man in a suit, looking to the right. In the bottom left corner is a young boy in a jacket, smiling. In the bottom right corner is a man in a military uniform, smiling. The collage is filled with large, stylized flowers. Text elements include "GAY GIRLS IN TROUSERS" and "25¢ LIVE NUDE GIRLS" on a sign, and "25¢ PEEP SHOWS" on another sign. The entire collage is framed by a repeating border of the word "ANEXA".

CUM SA FII UN MARE ARTIST!

Viața vă rezervă nenumărate surprize - plăcute sau neplăcute, e drept. Una dintre ele este că puteți ajunge artiști, așa, din senin. Să nu vă doriți să deveniți artist. Nu se procedează în acest fel, deoarece nimeni nu vă crede pe cuvânt. Este necesar ca în orice moment al zilei sau al nopții altcineva să vă vorbească de bine - mai ales în ce privește talentul dumneavoastră sau patrimoniul dumneavoastră de idei.

În acest punct trebuie să vă fie clar că aveți nevoie de prieteni. De foarte mulți prieteni.

Dacă nu aveți prieteni, înseamnă că nu aveți pe nimeni care să nu vă creadă pe cuvânt dar totuși să vă admire pentru inexplicabilul motiv că v-a ales dintr-un anumit grup mai larg de indivizi, pentru un alt anume motiv și confrom acestei alegeri v-a insuflat valoare adăugată. Nu contează că această valoare adăugată este arbitrară - este extrem de important ca ea să existe.

Nu explicați niciodată ceea ce faceți și încercați astfel să produceți opere cât mai neclare cu putință. Aceasta este procedura prin care vă creați celebra "aură" despre care probabil ați auzit sau învățat. Nu fiți descurajați dacă este la modă să prezentați texte teoretice sau argumente pe larg. Acestea trebuie să fie și mai neclare, și preferabil lipsite de orice legătură cu realitatea sau cu opera în cauză. Acest aspect al activității dumneavoastră trebuie să contribuie cu mare efect la sporirea reputației dumneavoastră - dacă și numai dacă este îndeplinit corect.

CLEOPATRA COPILOATA

CUM SA FII UN MARE ARTIST AL TUTUROR TIM- PURILOR EVER!!

Unii dintre dumneavoastră nu pot suporta să fie pur și simplu mare. Dar pentru a fi mare în orice epocă trecută sau viitoare, pe orice planetă posibilă etc. - adică absolut mare - veți avea nevoie în mod absolut de ceva diferit.

Nu mai putem vorbi despre o listă de instrucțiuni sau despre o rețetă pe care ingredientele sunt trecute într-o scriitură atentă și cursivă. Acum este vorba, dragii mei, despre **fler**. Unii specialiști sunt de părere că flerul nu poate fi câștigat, dobândit, antrenat, scos cu bătaia sau revelat - el trebuie să se afle acolo în dumneavoastră în momentul în care veniți pe lume. Acești specialiști reduc oamenii mari la soartă. Dar noi vom arunca fără teamă pe geam toate aceste considerațiuni ridicole - pentru că măreția absolută nu poate fi lăsată în voia sortii sau a destinului, orb și invalid.

Flerul este ceea ce trebuie învățat în perioada de dinainte de a deveni mari artiști. Cel care își dedică viața măreției absolute în domeniul artelor de calibru nu trebuie să înceapă prin a se preface că nu îi pasă că are talent chiar dacă toți prietenii îl aclamă fără încetare (caracteristici ale stadiului de mare artist). Acesta care urmărește măreția trebuie să cunoască înainte flerul. Flerul trebuie privit ca unic scop în viață, izolat de idealuri viitoare sau de limitările trecutului. Flerul este atotcuprinzător și mereu cu dumneavoastră. Iar când veți avea flerul, vă veți da seama că nu mai aveți nevoie să fiți un mare artist - și în acel moment precis veți deveni cu adevărat un mare artist al tuturor timpurilor.

MADALIN MADALINESCU

AMARA ȘII DRACII NU' S BLANZI

Am cunoscut-o în tramvai, chiloți pătați, fustă pătată. Și mirosea a iepuri. Eu veneam de la nunta lui Nilă din Bethausen, unde băusem toată noaptea cu Ovi Rigipsarul și dansasem cu nașa din Sibiu. Străluceam de vitamultin și era șansa mea să eclipsiez. Ca să-i adulmec glasul și să-mi rănească nasul am întrebat-o cât e ceasul. Ea s-a întors și mi-a răspuns politicos: Numa dracu știe! M-am așezat lângă ea fără să întreb și m-am servit din punga de semințe. Am vrut să par un bărbat puternic și dominant, unul care ia fără să întrebe. M-a prins de mână și și-a pocnit una peste meclă. De ce ai făcut asta, am întrebat. Mi-a răspuns că vrea să-l facă gelos pe prietenul ei care conduce traivanul. Și a început să plângă că și-a lăsat dragostea vieții, un controlor freelancer, pentru siguranța financiară pe care i-o oferă vatmanul, care e mai mereu plecat în cursă și nu-i dă atenția cuvenită. Plânsul ei îngroșat dezvelea proteza unei cabaline. Era primul implant al unui cal într-un om.

-S-a uitat la mine? Nu?! Cobori cu mine în Maria? Oricât de descurajantă ar fi fost înfățișarea ei, nu puteam să refuz propunerea, de mult vroiam să cobor în Maria. Pentru mine lucrurile nu puteau să meargă mai bine decât dacă printr-o magie ne transformam cu toții din tramvai în animalul nostru sacru: doi otteri, trei căprioare, o femelă de urs și un somon. Oterri băteau somonul, căprioarele bat oterii și ursoaica speriată pentru că nu știa regulile i-a sfârtecat pe toți. Din nefericire nu s-a întâmplat nici pe departe ca în Viața lui Pi, aceasta este povestea adevărată a unei aventuri cu o gagică de vatman. Am urcat la apartamentul ei dintr-o clădire istorică, chiar deasupra unei cofetării Gold n' Frișcă, o nouă franciză țigănească. Deschise un set de uși mari de tablă zincată și am rămas stupefiat... cât vezi cu ochii linoleum, șemineum, pisici, tot. Cum de vă permiteți toate astea dintr-un salariu de vatman? Lucrezi și tu ceva?

-Da, lucrez ca part-time.

-Part-time ce?

-Da, la office.

-Ah, ok. Ce bine! Ce vrei să facem acum?

-Hai să ne uităm unul la celălalt, ne îndrăgostim, ne dezbrăcăm și ne frecăm pe mâțe... că-s blânde.

Zis și a făcut, iar ea s-a dezbrăcat și acum aveam tot ce-mi trebuia. Amara! Se prezentă, în timp ce-mi trăgea salopeta. Am dansat goi până ne-am uitat pe noi, iar când ne-am regăsit... ei a început să-i placă să se piardă și mie să o găsesc... până când mâțele au început să cânte. Și, în timp ce eu o iubeam frumos, mâțele, cântând de parcă nu se întâmpla nimic, au început să intre în ea prin cur, una a câte una, și le vedeai prin burtă și prin pulpe cum îi manâncă din grosime și o gâdilă pe dermă cu părul lor fin, și-apoi a intrat și motanul flămând care și-a făcut culcuș în cap.

-Mai ba...meoww! Spuse Amara în timp ce capul unei mâțe îi ieșise pe gură. O îndesă delicat înapoi, înghiți, răgâi pedant și continuă... Mai bagă că nu sunt toate! Iar eu, nu puteam să fiu mai fericit că fac și rău în timp ce înestulez flămânda, așa că am luat niște unsoare și am îmbulzit ultimele două mâțe în cur.

-E bine acum? Am întrebat, urmărind dracii cum îi colcăie sub piele. Și am continuat până s-a lăsat de seară și-am auzit un sample de ploaie pe pervaz care m-a întristat. Am știut că urmează un comedown nasol când am auzit-o delirând:

-Desculți în iarbă, desculți în ciorapi, desculți în foc...

-Eu trebuie să plec!

-Mai stai, mi-a spus ea confuză, hai să bem niște mir! ...Deși nu mai știa cine sunt.

-Nu mai pot, chiar mă grăbesc, am spus eu din frică. Și chiar când să ies pe ușa de tablă zincată, ea mă oprește de mână...

-Ia și asta cu tine! Și-mi întinse pe motanul flămând, care acum era gras că îi mâncase amintirile și îi căcase nostalgie în loc. Ia-l, ia-l... să-ți amintești de mine! Iar eu m-am uitat pentru o ultimă dată la ea și nu am mai văzut urâtenia din tramvai de care mă îndrăgostisem și nici sufletul ei neterminat în care mă repetasem de atâtea ori înainte și-napoi. Acum îi vedeam nostalgia cum îi era suficientă sieși, preocupată doar de propria suferință, completându-i sufletul, terminându-l.

-Îți mulțumesc frumos... dar mâța asta a fost în cur!

CONTINUTUL "ISTORIEI TRAGICE A UNEI TINERE STUDENTE LA MEDICINA (DIN CALARASH) CARE A DECLANȘAT O RELATIE SENTIMENTAL - PORNO - EROICA CU UN CAL SALBATIC EVADAT DIN GRADINA BOTANICA PARTICULARA A ABATORULUI DE CARNE DINTELE RMANSPECIALIZAT IN SALAMURI SI TOBE PENTRU EXPORT!!!

calul și iazele

SAU CUM CALUL DE VIS AL ANCĂI REUSESTE SĂ OCUPA UN POST DE CONDUCERE ÎN CADRUL ADMINISTRAȚIEI CENTRALE DE STAT PENTRU PROTECȚIA PATRIMONIULUI EMOȚIONAL-FORESTIER

Cu o Ancă condamnată la pușcărie fără drept de apel, închisă dar nevinovată în inimă, băgată la răcoare și izolată, ce îi mai rămânea acum calului său iubit și incomod? În privința lui, era vorba despre viața sa, despre viitorul său pe post de post-animal. Căci nici un cal până la el nu fusese transformat într-un mod atât de profund de către ceea ce unii ar numi iubirea vieții sale. Dar vorbim totuși despre un cal, așa că nu prea se aplică expresia asta.

Anca plângea la ea în celulă și implora toate zeitățile despre care a auzit câte ceva în viață să o milostivească și să îi schimbe Destinul. Printr-o minune, totul putea fi din nou ca la început. Renunțase la fostele sale idealuri ultrarevoluționare, care spre mizeria sa îi turnaseră viața într-o matrită incalculabil de incomodă.

Membrele Grupului Revoluționar erau închise în aceeași pușcărie în care își blestema zilele biata Anca. Acum doar niște foste colege de expansiune rapidă a orizonturilor, fetele se întâlneau în mod sporadic la masa comună sau în timpul activităților sportive obligatorii. Nu mai exista destulă ură între ele încât să le motiveze să schițeze măcar câte un mic gest amărât de violență dezlanțuită neîmpărtășită. Se complăceau doar să omoare cât mai mult timp cu puțință.

În timpul în care avea loc ar-estarea Ancăi (biata de ea), colegele sale de cămin se distrau din plin cu calul genial de negru al Ancăi, pentru că aflaseră despre plăcerea acestuia de a se îmbuiba cu țelină murată. Țelina face

fetele studioase fericite după o sesiune plină de examene extrem de lungi și pline de transpirație axilară și din când în când chiar dificile. Fetele nu aveau de unde să știe că o echipă de mercenari infecti, mascați în recuperatori cu acte în regulă, aflați la volanul unei dube negre și lucioase și fără număr de înmatriculare, și cu o remorcă supradimensionată în dotare se îndreptau cu cea mai mare viteză cu care a mers oricine până atunci către campusul lor (fără să respecte stopurile). Cei cinci recuperatori simțiră mirosul puternic al țelinei încă de la 150 de metri depărtare. Nu se mai opriră să ceară indicații sau lămuriri și călcară câțiva bicicliști echipați corespunzător, dar insuficient pregătiți pentru impactul frontal cu o dumă metalică de 2 tone (aproximativ).

Fetele erau baricadate în cameră. De fapt calul stătea în ușă pentru că ele erau implicate în curățenia de vară/toamnă prin restul camerei. Ceilalți studenți cazați în cămin semnară o petiție comună prin care își exprimau opinia că fetele care țin un cal imens în cameră trebuie excluse din campus și eventual din cadrul învățământului superior. Studenții aveau standarde solide la acea vreme. Unii dintre ei urmau să își păstreze aceste standarde inumane pentru tot restul vieții, iar câțiva dintre aceștia din urmă cu un real succes chiar.

Recuperatorii se ciocniră la intrarea în cămin cu o gloată de protestatari și semnatari de petiții care cereau cu insistență evacuarea destrăbălatelor iubitoare de salam ambulant. Studenții

nervoși se hotărâră printr-un proces decizional ambiguu și intuitiv (de tipul minții-stup) să își verse amarul pe niște străini îmbrăcați în mod ciudat, impecabil și la urma urmei *suspecți*. Tipii din dubă nu aveau chef de tăvăleală, nu aveau timp de buleală și nici nu aveau toate instrumentele necesare unei operațiuni de o asemenea anvergură socială. O bătaie generalizată în bâte peste meclă urmă. Gloria protestului pașnic și raționalizat se înecă în sânge tânăr patriotic. O piramidă de fraieri sifonați ocupa scările din mozaic frecat în masă care conduceau în holul îngust și meschin al căminului. Numai doi recuperatori reușiră să se sustragă în stare cât de cât funcțională din *melanj*.

În momentul în care găsiră camera cu cal și cu fete, și calul dispăruse, și fetele dispăruseră și totul dispăruse. Cinci străzi mai încolo, trei studente strigătoare la cer (chiar asta făceau) călăreau un monstru negru și calm ca o momâie pe patru picioare aspirând praf și petale de tei. Trei ore mai târziu, această apariție fantastică semi-umană-semi-cabalină-semi-divină părăsea intravilanul Călărașilor și se îndrepta vertiginos către bălțile, iazurile, heleșteele, râmnicele și iezerile de crap și de crâpșor prost amenajate la marginea marelui oraș menționat mai sus. Pe marginea iazului, la umbra sălciilor, la adăpostul norilor și la mila pescarilor, calul și fetele și toate ființele sincronizate cu aceștia au râs și au nechezat și s-au purificat cu apă de baltă stătută. Pescarii se minunau și s-au minunat și după aceea, dar au uitat eventual totul pen-

tru că fiertul racilor este cu mult mai fascinant pentru oamenii cu obraji înroșiți (și nu din cauza soarelui). Calul iubea apa și se scălda cu toată puterea - stropi calzi improșcau fețele încinse ale fetelor iar crapi grași sătui de viață săreau în aer de fericire - direct în gura calului. După ce a prins gustul peștelui gras, cu greu au mai reușit fetele să îl întoarcă înapoi la vechea sa pasiune - comoara femeiască umană.

Nu își dădeau încă seama că prelungirea exilului lor iezeresc nu era nimic mai mult decât pizmă, ură și învrăjbire dureroasă - toate având la bază inevitabila creștere de preț al kilogramului de crap. Era clar pentru o întreagă adunătură de alcoolici preocupați să își omoare jumătate din viață pe marginea unui gropi umplute cu apă că o calamitate naturală pe patru picioare s-a proptit cu nerușinare în mijlocul singurului iaz (care merită) din întregul Județ. Totuși, înclinația înăscută, dăruită calului Ancăi Întemnițate pentru pescuitul de performanță, reuși să atragă simpatia, invidia sau chiar respectul semi-unanim al pescarilor de pe linie dură. După 30 de apariții în paginile revistei de profil "Jurnalul Pescuitului Sportiv" (în numai 5 luni și jumătate), nenumărate recorduri la crap și trei interviuri uriaș de populare, calul deveni adevăratul Zeu al Peștelui - primul și singurul care a înțeles cu adevărat de ce trage peștele, primul și singurul pescuitor din istorie fără momeală convențională.

Idol al pescarilor de pretutindeni sau amant multiplu al celor mai hipioate tocilare devenite ne-tocilare

AVENTURILE LUI

HAGI IUBEA FOTBALUL DIN TOT SUFLETUL. NU ERA NIMIC PE LUMEA ASTA CARE SĂ ÎI IA MINTEA DE LA FOTBAL. AVEA CHEF SĂ SE GÂNDEASCĂ MULT LA FOTBAL.

CÂND MERGEA LA MARE, ÎI PLĂCEA SĂ FACĂ BAIE ȘI SĂ SE DEA CU NĂMOL TERAPEUTIC. NĂMOLUL ÎL AJUTA SĂ TREACĂ PESTE RĂNILE DIN SPORT. NU ERA UN JUCĂTOR PREDISPUȘ LA ACCIDENTĂRI, DAR DIN CAUZA TALENTULUI SĂU AVEA MULȚI DUȘMANI. NU PUȚINI RIVALI ÎL INDIVIDIAU DE NU MAI PUTEAU. ÎI VROIAU RĂUL, IAR MINTILOR FOTBALISTICE UNELTEAU LA DISTRUGEREA ACELUIA NUMIT HAGI.

HAGI SE DUCEA LA MARE CU UN ARO SUPER-TUNAT. ERA O MAȘINĂ PERFECTĂ PENTRU SUPRAFETE NISIPOASE SAU NĂMOLOASE. SE BUCURA ÎMPREUNĂ CU AROUL SĂU DE CURSE PRELUNGITE PRIN MLAȘTINI SAU LUNCI ÎMPUȚITE. MAI ȘI VÂNA PĂSĂRI CU PRAȘTIA. TOATE ASTEA ERAU POSIBILE ÎNTR-O SINGURĂ ZONĂ ULTRASELECTĂ A MAMAIEI. ERA SECRETĂ ȘI NU SE AFLA PE NICI O HARTĂ. O ZONĂ ÎN CARE AVEAU ACCES NUMAI ANUMITE PERSOANE. PERSOANE MENȚIONATE ÎNTR-O ORDONANȚĂ GUVERNAMENTALĂ SECRETĂ, EMISĂ DE MINISTERUL SPORTULUI ȘI EDUCAȚIEI FIZICE DE PERFORMANȚĂ AL PARTENERIATULUI EXTRATERESTRU PENTRU O VIAȚĂ MAI SĂNĂTOASĂ.

ERA VORBA DESPRE UN MEDIU PERFECT PENTRU IUBITORII DE NATURĂ BUNĂ.

ÎN ACEST RAI PROMARITIM PROTEJAT, HAGI SE SIMTEA ÎN LARGUL SĂU. ÎȘI PETRECEA AICI O MARE PARTE DIN VERILE SALE LIBERE (PENTRU CĂ NU ERA ETAPĂ). EVITA SĂ ÎNTÂLNEASCĂ ALȚI BENEFICIARI AI ORDONANȚEI DE GUVERN - PENTRU CĂ MERITUL SĂU ERA SUPERIOR. PUR ȘI SIMPLU NU VROIA SĂ SE DEA MARE. AVEA UN MERIT CÂT UN MUNTE DIN PLATFORMA

CONTINENTALĂ. ERA SCUFUNDAT SUB O MARE DE MODESTIE ÎNNĂSCUTĂ. NU ÎI ERA RUȘINE SĂ SE MÂNDREASCĂ CU ASTA - DAR NUMAI ÎN FAȚA CELOR APROPIAȚI.

SINGURA FIINȚĂ CU CARE HAGI COMUNICA ÎN ZONĂ ERA UN EXTRATERESTRU DETAȘAT SĂ SUPRAVEGHEZE ELITA UMANITĂȚII. DIN CAUZA RESTRICȚIILOR, NU ÎȘI PUTEA INVITA MEMBRII FAMILIEI. ERA SINGUR ȘI TEMĂTOR ÎN CE PRIVEȘTE VIITORUL NUCLEAR AL PLANETEI (VEZI CADRUL AL TREILEA).

ÎN URMA DISCUȚIILOR SECI ÎN COMPANIA EXTRATERESTRULUI AFLĂ LUCRURI NOI DESPRE

UNIVERS.

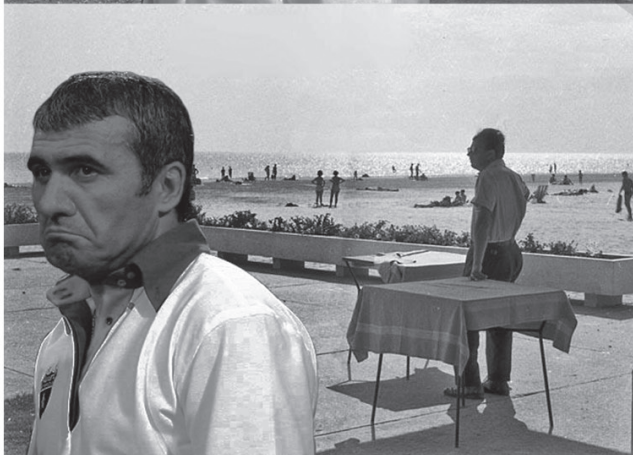
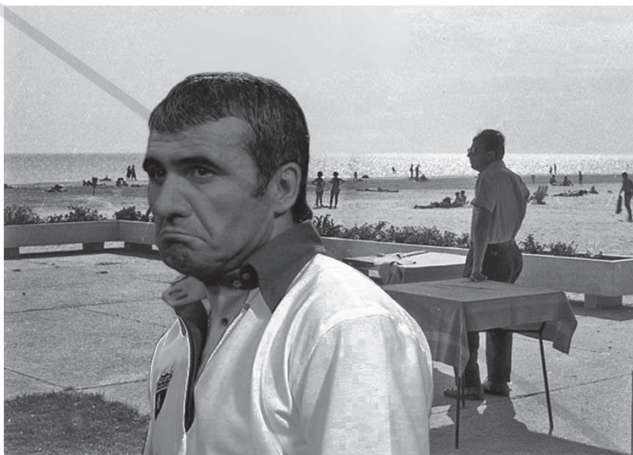
EXTRATERESTRUL DE FAPT ARĂTA ASEMĂNĂTOR CU UN OM. NUMAI CĂ AVEA MULT MAI MULTE MÂINI ȘI MULT MAI MULTE PICIOARE. AVEA MULTE GURI. AVEA MULTE COARNE ȘI SALIVA CEVA VERDE. SE TÂRA CA UN MELC ACIDULAT ȘI MIROSEA CA O DACIE BOSCHETĂRITĂ. IUBEA OAMENII PENTRU CĂ ERA PROGRAMAT PRIN INTERMEDIUL UNUI TRATAMENT MEDICAMENTOS EXTRATERESTRU HIGH-TECH. ORICUM, ERA UN EXTRATERESTRU DESTUL DE SOCIABIL, CHIAR ȘI DUPĂ STANDARDELE INTERGALACTICE DE SOCIABILITATE (CARE SITUAU RASA SA PE ULTIMELE LOCURI ÎN MATERIE DE SOCIABILITATE, ÎN CONDIȚII DE TRANSRASIALITATE EXTREMĂ). RELAȚIA DINTRE EXTRATERESTRU ȘI HAGI DEVENI DESTUL DE STRÂNSĂ, DAR FĂRĂ ANGAJAMENTE.

DISTRAȚIA DEZLĂNTUITĂ ERA PRINCIPALA OCUPAȚIE A CELOR CARE FRECVENȚAU REZERVAȚIA DE CELBRITĂȚI GENIALE. AVEAU CU TOȚII O INCREDBILĂ SETE PENTRU DESTINDERE, IAR EXTRATERESTRUL GĂSI ACEASTĂ ATMOSFERĂ PE PLACUL LUI. DAR ÎI ERA CU TOTUL FIDEL LUI HAGI.

HAGILA MAMAIA

DAR ERA UN EXTRATERESTRU SUPERÎNTELEPT ȘI AUZISE DE SPINOZA. SPINOZA ERA SÎNGURUL OM DIN ISTORIE CARE PROFETISE O REVOLUȚIE SÂNGEROASĂ DE PE PLANETA SA, CU VREO 20 DE ANI DUPĂ CE AVUSESE LOC (ERA VORBA DESPRE O PROFETIE SPAȚIO-TEMPORALĂ PENTRU CĂ PLANETA EXTRATERESTRULUI SE AFLA DEPARTE. REVOLUȚIA NU PUTEA FI OBSERVATĂ CU TELESCOPUL DE PE TERRA DECAT LA 200 DE ANI DUPĂ CE A AVUT LOC. TEHNIC ERA VORBA DESPRE O PROFETIE, DACA ADMITEM CĂ SPINOZA NU CUNOȘTEA TEHNOPSIHOLOGIA INTERGALACTICĂ). EXTRATEREȘTRI AVEAU ȘI EI UN JOC ASEMĂNĂTOR CU FOTBALUL. NUMAI CĂ SE JUCA CU MULT MAI MULTE MINGI. ȘI PÂNĂ LA MOARTE. EXTRATERESTRUL ȘI HAGI FACUSERĂ UN PĂRIU ȘI HAGI ÎL CĂȘTIGASE. EXTRATERESTRUL NU ȘTIA CE INSEAMNA UN PĂRIU, DAR SIMȚI UN IMPULS PUTERNIC SĂ ÎL EVISCEREZE PE HAGI. TRATATUL INTERGALACTIC ÎI INTERZICEA ASTA. DESCOPERIRĂ ÎMPREUNĂ CĂ EXTRATERESTRUL AVEA CAPUTEREA SĂ SE TRANSFORME ÎN FORMA UMANĂ, ÎNSĂ NU PUTEA SĂ ARATE DECAT CĂ OPRİ DIN CÂNTAT. NOUL SAU COMPORTAMENT HIPERSOCIAL ĂTRĂGEA ATENȚIA. CELEBRITĂȚILE DIN REZERVATIE (SE ÎNDRAGOSTIRA DE NOUL PRIETEN AL LUI HAGI. HAGI NU ERA DELOC MULTUMIT, FIINDCĂ EL VROIA CALM ȘI CONCENTRARE. DOAR ERA CAPITANUL NAȚIONALEI, ȘI TREBUIA S-O CALIFICE UNDEVA. MONDIALELE ȘI EUROPENELE ÎL AȘTEPTAU PE EL ȘI PE BAIETII LUI. ECHIPA SA DEPINDEA DE EL. IAR HAGI, SPRE NEFERICIREA SA, DEPINDEA DE UN EXTRATERESTRU CARE ÎL LUASE PE CALEA GREȘITĂ. TOTUȘI HAGI ÎL ÎUBEA CUMVA. NU ÎNTELEGEA ÎNCĂ CUM, DAR SE GÂNDEA CAM MULT LA EL, LA CUM ADORMEA ÎN PROPRIA SA VOMA EXTRATERESTRA LA 9 DIMINEAȚĂ.

NU ERA SÎGUR ÎNCĂ UNDE. DAR HAGI ÎȘI DOREA LINIȘTE. ÎN SCHIMB EXTRATERESTRUL ERA BUCUROS CĂ SE PUTEA ÎNTEGRA ÎN SFÂRȘIT ÎN LUMEA UMANILOR. ERA POPULAR ȘI SE MIȘCA CA UN MANIAC PLIN DE TALENT. TOTUȘI BĂSTANII ȘI ÎL DOREAU CĂ LAUTĂR LA CHEFURI SAU BOTEZURI COMUNIST-ORTODOXE. ALOCATIA SA EXTRATERESTRĂ ERA UNĂ MODICĂ, DAR CU BANII ÎNCASAȚI LA PÎTRECERI ÎȘI PERMITEA SĂ SE ÎAFAIE. HAGI SE SUI ÎN AROUL SAU DE ÎNCREDERE ȘI DISPARU ÎNTR-O DIMINEAȚĂ TIPICĂ PENTRU MAMAIA. TOATA LUMEA PETRECEA ȘI SE PĂSTILA LA MAXIMUM PE BEĂTURILE INGENIOASE ALE EXTRATERESTRULUI. DEPRIMAT ȘI SÎNGÛR, HAGI DOREA SĂ AJUNGĂ ACASA. DAR VARA NU SE TERMINĂSE, ȘI MAREA ÎL CHEMA LA EA. NU PUTEA STA PE PLAJĂ ȘI ERA RAPIT DE VRAJĂ. PEISAJUL PARADISIAC DIN JURUL SAU ÎL DEPRIMA ȘI MAI TARE. SÎNGUR CĂ O MEDUZA MUȚIFICATĂ, AVEA FANTEZII CU O NAVĂ SPAȚIALĂ GIGANTICĂ PE CARE O PILOTĂ PE PARCURSUL ERADICĂRII A NENUMĂRATE CIVILIZAȚII EXTRATERESTRE ENERVANTE. CONCENTRAT ASUPRA DEZAMĂGIRII SALE, SE PLIMBA FĂRĂ SĂ ÎȘI DEA SEAMA CĂ STAȚIUNEA SE DEZVOLA. NUMEROȘI INVESTIȚORI EXTRATEREȘTRI SPECULASERA SUCCESUL EMERGENT AL RASEI LOR. PRINTR-UN LOBBY AGRESIV OBTINUSERĂ ANULAREA ORDONANȚEI GUVERNAMENTALE. HAGI ERA DEZGUSTAT DE PLAJĂ ȘI DE VRAJĂ. URMA SĂ SE RAZBUNĂ PRIN PROPRILE SALE INVESTITII GENIALE CARE SĂ MONOPOLIZEZE TOTUL ȘI SĂ STOPEZE DISTRACTIA. DAR PÂNĂ ATUNCI ERA CONDMĂNAT LA FOTBAL DE MARE CLASĂ - SÎNGURA MULTUMIRE ȘI SÎNGURA PASIUNE ÎNDEAJUNS DE PUTERNICĂ ÎNCĂȚ SĂ ÎI IA GÂNDUL DE LA MARE ȘI DE LA TRĂDĂREA EXTRATERESTRULUI. PE TÎMP DE VARĂ DEVENI ZOMBIE-UL, NUMARUL UNU AL STAȚIUNILOR DE PE LITORAL. LE PATRULA METODIC FĂRĂ SĂ POARTE NICI O EXPRESIE PE FAȚĂ, ÎN CAUTAREA UNEI VICTIME EXTRATERESTRE.

CONTINUTUL "ISTORIEI TRAGICE A UNEI TINERE STUDENTE LA MEDICINA (DIN CALARASHI)... etc.

post-hipioate militante pentru drepturile peștilor la o moarte lipsită de durere? Fără îndoială, o alegere aproape imposibilă pentru cal - o creatură în general plină de vână dar cu un coeficient de inteligență al unui pui de cimpanzeu născut retardat mintal și modificat genetic de către un grup de specialiști malefici ca să fie și mai retardat.

Atenția presei îi îndepărtă pe Recuperatori și pe Lorzii Abatoarelor. Un sindicat cu o imagine publică șifonată nu își mai dorea sub nici o formă un nou scandal public prin tranșarea celui mai proaspăt și mai carismatic erou popular. Oamenii iubeau salamul dar iubeau și eroii. Dacă puteau să își admire eroii dar să mănânce și salam de calitate, oamenii nu aveau nimic împotriva și nu găseau nici un motiv să fie revoltați. Nechezăturile fioroase ale calului Ancăi Împușcariate erau interpretate în unanimitate de către agenții de PR și de către specialiștii în comunicare drept strigăte de luptă și apeluri de mobilizare a maselor la muncă democratică. Tot mai multă lume venea să privească cum calul mănâncă sute de kile de crap gras și se bălăcește într-o baltă sfântă, nechezând instrucțiuni prețioase pentru toată sulfarea Națiunii.

Fetele se simțeau pe bună dreptate date la o parte. Mai aveau din când în când, săracele, parte de atenția nocturnă sau matinală a calului Ancăi, dar le era evident că ticălosul o face în scârbă, cu gândul numai la crapi și la crăpșor. Se hotărâră să fugă într-o dimineață de mai, exact la aniversarea de un an a întâlnirii dintre ce era atunci un cal pe moarte și o fată promițătoare. Acum Anca zăcea într-o celulă plină de pișat și de săpun lichid cu aromă de mere iar fostele sale tovarășe de cameră de cămin alergau ca bezmeticele prin viroagele din apropierea Călărașilor, bucurându-se că au reușit în cele din urmă să se elibereze de tirania aceluia patruped negru, lucios, maiestuos, superb, Iubirea-Vieții-Lor - dar în-

sensibil, disfuncțional și prea celebru.

Nimeni nu a observat în acea zi că dispăruseră trei activiste enervante care nu făceau altceva decât să îl epuizeze la culme pe săracul erou-cal. Cal care se simte mult mai bun și mai talentat acum fără ele, care au emigrat în Emirate unde sînt plătiți ca lumea doctorii(semi) și e plin de cai pur-sânge, mult mai modești și mai nobili decât specimenul Ancăi Întemnițate. Așa se amăgeau ele, știind în adâncul creierilor lor că nu o să mai întâlnească în o mie de milioane de ani o minune cabalină de o asemenea anvergură.

Țara era șocată. O lume întreagă se minuna la vederea acestui specimen, odată condamnat la tăiere, odată sortit pieirii și măcelăriei și care se ridicase fulgerător deasupra tuturor liderilor de opinie cu reputație. În sondajele de opinie privitoare la încrederea acordată de cetățeni persoanelor publice sau fictive, sfântul cal al Ancăi ocupa un strivitor loc doi - după papa de la Roman. Tipul ăsta de la Roman era un fost sculer-matrișer care suferise o contuzie cerebrală în timp ce încerca să își monteze o antenă improvizată pe bloc. Apoi au început viziunile. În aproape doi ani a dezvoltat un vast plan de a reforma ortodoxia, care putea funcționa numai în conjuncție cu o deregularizare extremă a prețurilor produselor petroliere. Susținut de un lobby puternic al companiilor domestice sau străine cu portofoliu dominat de petrochimie, expunerea publică a viitorului papă de la Roman crescuse puternic. A convertit în masă, cu succes(89%), jumătate din Moldova și Buzăul. În perioada în care zeci de mii de pelerini se îndreptau către Iazul Calului în speranța de a primi câteva firmituri de înțelepciune de la un cal imens îndopat cu pește, papa de la Roman pregătea o incursiune misionară în sudul Moldovei - pentru largirea și propovăduirea ortodoxiei petrochimice de rit nou.

O confruntare fascinantă în-

tre două doctrine proaspete și pure era inevitabilă. Pe alt plan, Biserica Națională era în criză. Din cauză că se împotrivise cipurilor biometrice, care acum puteau să vindece cancerul și SIDA deodată, pierduse susținerea claselor ne-muncitoare. Clasele muncitoare nu prea aveau simpatie pentru structurile tradiționale din cauză că erau prea ocupați să dea la pește în timpul liber. În mod evident, calul se dovedi în ochii lor sfințenia întrupată, performanța supranaturală pogorâtă din înaltul cerului în procosmosul lor particular - balta. Toate semnele calului nu puteau fi ignorate de adevărații adepți ai bălților. Și aceștia nu erau puțini.

Tabăra de pelerini din jurul Iazului Calului creștea în fiecare zi. Depășise de mult populația mândrului Călărași - care se golise oricum pe jumătate și suferea din cauza lipsei de forță de muncă. Sute de mii de urmăritori ai Adevăratului Cal erau mult prea preocupați să ofere variante de interpretare la nechezăturile și șuierăturile animalului pentru a mai avea timp să și muncească. Calul reușea să prevestească tot, cu o eficiență de 101%(după calculele specialiștilor).

Când papa de la Roman își făcu apariția în buza Iazului Calului, însoțit de 30.000 de credincioși, disputa teologică deveni brusc principala prioritate pentru ambele tabere confesionale. După 3 luni de predici acerbe și de contra-cuvântări fulminante, papa de la Roman luă admirabila decizie de a-l confrunta pe sfântul Cal în mod nemijlocit. Coborând în iezer, îmbrăcat corespunzător cu câțiva metri pătrați de cauciuc verde, papa de la Roman se apropie de fostul cal al Ancăi gândindu-se la o misiune unică: va pescui crap cu și mai multă putere sau se va vedea înfrânt pe Vecie.

Calul se transformase considerabil în perioada de după ce luase în stăpânire iazul. Devenise cel mai de succes cal din Istorie. În ciuda tuturor datelor științifice despre cai, crescuse mai mare decât era când l-a găsit Anca(și

atunci era mare pentru un cal) - mai lucios, mai benignos, cam cât un elefant(dar zvelt).

Papa de la Roman nu venise pregătit. Avea intuiție dar nu era un om adevărat. După ce plasă câteva contra-ipoteze doctrinare în timp ce se străduia să apuce cu mâinile goale un crap de 5 kile care se învârtea la suprafață în jurul lui, primi drept răspuns o copită direct în frunte. Copita era imensă, cam cât o tigaie. Lovitura Adevăratului Cal îl decapită, curat și neted. Capul papei de la Roman se rostogoli pe deasupra luciului de apă, rotindu-se cu viteză la fiecare atingere. Primul credincios care încercă să îl prindă își pierdu mâinile(din cauza șocului sau din cauza sfințeniei).

Armata de romaniți primi anihilarea cu 30.000 de zâmbete pe buze. Căderea a 30.000 de capete deveni știrea șoc a deceniului. O nouă posibilă epocă a războaielor religioase amenința Blândețea Statului. Și tocmai în această perioadă, mii de cetățeni începeau să sufere de crampe stomacale la care doctorii nu puteau găsi nici o explicație logică.

În general, oamenii trăiau o viață sănătoasă și duceau o existență împlinită, grație unei diete echilibrate. Dar un singur cal reușise în șase luni să răstoarne ordinea și să îngroape fericirea generală la malul unui heleșteu ultra-blestemat în care milioane de tone de crăpșor se sacrificau de bunăvoie pentru singuratica chemare a celui mai lucios și mai metalic armăsar de care s-a îndrăgostit vreodată o tânără studentă delincventă. Rezolvarea veni prin două rezoluții prezidențiale pe linie de urgență.

Anca: executată prin prin supradoză de orgasm multiplu. Calul Ancăi: numit Ministru Al Afacerilor de Mediu și Lord Protector al Domeniilor Piscicole aflate în Proprietatea Privată a Domeniului Public al Apelor Naționale de Interes Universal(din cauza covârșitoarei sale experiențe în domeniu și a activismului său în direcția sporirii interesului public pentru aceste sectoare de ac-

PLAUZIBILA POPOESCU

CALUL SI DE CE NU MA MAI BAGI IN SEAMA LA BALUL ABSOLVENTILOR

Îmi aduc aminte de ce prostii puteai să îmi povestești, stăteai și te holbai în halbă la ora
La care lumea întreagă suspina și nu pierdea ultimul episod din ceva demn, cu adevărat
Mai special decât orice am văzut anul trecut, sau tu sau alt om întâlnit în aceeași situație
Ingrată sau binecuvântată din multe puncte de vedere ați putea vedea cu ochii voștri gri

Că viața nu ne-a dat cadouri, dar ne-a făcut întregi ca să nu ne putem dori unul pe altul
Pe mine m-a instruit un instructor cum să împachetez cutiile cu șampon venit din Asia

Și atunci când urma să te ascult cum te bălbâi ca un mandril șamponat și frecat cu peria
Mă gândeam cum să te-mpachetez într-o cutie atât de mare încât să intri în ea întreg și

Să te dedici studiului în tăcere, să mă urmărești cum împachetez cu atâta talent tone de
Animale care aleargă peste asfaltul mirosind a pișat de câine și a bere vărsată de tâmpiți

Ca tine și ca mulți alții care o sa vină fără să știe care le este măsura și unde li se termină
Aura, câmpul magnetic, plaja de speranță, viitorul mut și surd la rugămințile lor și la ce

Credeau unii că nu mă vei mai recunoaște printre atâtea fețe prea cunoscute sau râzând
Unii la alții fără discernământ, fericiți din cauza regăsirilor parțiale și ale hohotelor dese

Între intervalurile de tăcere plină în care nu puteai să nu te gândești la probele de urină
Nu vroiai să ni le predai în acea perioadă delicată a vieții tale, în care am apărut așa și eu

Odată cu tine, la care am fost atunci în vizită fiindcă părinții noștri se iubeau încrucișat
Se furișau pe lângă noi, doi copii care vroiam în secret să bem tone din sucul de prune

Nu ții minte că nu vroiai să mă bagi în seamă, nu ții minte că nu mă băgai nici măcar în
Maică-ta când se scula de dimineață și îți pregătea senșișuri, nu mă vedea că mă furișez

Peste mine se aplecau sălciile și nucii, scoarța copacilor îmi mângâia buzele și mă durea
Că nu mă bagi în seamă, vroiam să îmi crăp capul aruncându-mă de pe acoperișul vilei
Cu ce bani ați cumpărat voi o asemenea vilă, parcă erați o familie fără bani și fără relații
Și o proastă ca mine saliva ca o javră depresivă la ușa mașinilor tale noi, acum aveți tot

Numai eu mai lipseam, numai eu puteam să calc în baltă și să îți stropesc pantofii de lac
Să nu uiți că nu pot ierta privirea aia tâmpă cu care te-ai înrolat să navighezi prin spațiu

Cu ce bani ai ajuns la absolvire, ce mită crezi că o să te poată absolvi de vina orbirii tale?
Am trecut pe lângă tine și am văzut negru în fața ochilor, cal negru și lucios privindu-mă

Din spatele desişului, din locul consumului, al fricii de a nu avea destul timp pentru noi
Şlagărele vremii îmi stricau stomacul, îmi venea să îți vomit în poală dar erai prea drăguț

Cu toți banii ăștia pe care i-ai scos de nu știu unde, dar nu din cauza asta m-am enervat
La un moment dat ai și uitat cum se cântă la mulți ani pentru că aveai atât de mulți bani

Încerc să-mi călăresc un cal negru și lung și blând și bengos și lucios și mut și tăcut și ai
Vrut și tu atunci când te-am plesnit să mă plesnești înapoi, dar m-am suiat și l-am călărit

Am ieșit printre două stânci înalte și apropiate una de cealaltă, roase de suflarea eroilor
Adevărați cei care s-au culcat la pământ numai când capetele lor s-au crăpat de temelia

Acestor lumi nu le pasă dacă pleci în cosmos cu naveta ta spațială cumpărată din valută
Acolo în spațiu avem oricum destul de mult aur încât nimănui să nu îi pese de banii tăi

Ți s-au închis ochii când am stat în fața ta, când m-am așternut la picioarele tale drepte
Tu erai mândru iar eu eram o pastilată fără nume care nu vroia să își termine viața acolo

Îmbrățișând gleznele tale cu părul vroiam să țiș de nervi, doar să îmi crească mai repede
Nu puteam să stau la masă, vroiam doar să dansez cu tine în costumul tău de cosmonaut
Am avut vaci și porci și cai, am avut multe și m-am avut și pe mine pentru un scurt timp
Scurt dar brutal pentru că tu ai decis să te urci în rachetă și să mă ignori în seara de bal.

SINCER SĂ FIU, NUM-AM
PLICTISIT NICIODATĂ
NLĂTURI DE ~~BOMBELE~~
MELE
PREFERATE DOAMNE-MI
VINE SĂ

ECSACT
ATÂT
VREAU

ESPLODE

The Rewards
of Static
Stretching

MISTO CUR

ACID
DE
GIM
NAST

CE TÂT
MIC TÂVEA
LA VREMEA
AIA

OLĂ RĂ GIMNASTICĂ

SCUIPĂ
SAU
ÎNGHITE

ASCULTĂ-MĂ
DE MINE

Intimitatea Predicativa

DESPRE ROLUL PROTOPOPIC AL ARTICOLELOR DE ÎMBRĂCĂMINTE ÎN PREVENIREA ȘI DESCURAJAREA AUTO-STIMULARII EROTIC-FUNCTIONALE.

COIZMIN LIMBALATA

Pe parcursul evoluției Umanității, adevăratul Progres și neasemuita căutare sinceră a Adevărilor Fundamentale au avut de înfruntat nenumărate și meschine piedici ori opreliști din partea obscurantismului conceptual și a mercantilismului de idei sacre.

Printre culmile stagnării și înfrângerii elanului creator aflat în sânul oamenilor de pretutindeni și din toate timpurile se află hainele. Hainele sunt principalii agenți perturbatori, implementați în viața indivizilor încă de la naștere, pentru a împiedica adevărata auto-cunoaștere. Încă de la primele încercări ale indivizilor umani de a-și examina existența corporală și situația funcțională, articolele de îmbrăcăminte sunt implementate cu promititudine pentru a descuraja și ascunde simplele adevăruri ale corpului ne-muncitor.

Sursele acestor tactici opresive în ce privește direcția dezvoltării comportamentale a individului sunt foarte bine ascunse. Păstrarea lor în umbră asigură acceptarea tacită a misterului aflat la baza învelirii compulsive în masă.

La o examinare mai atentă, toate argumen-

tele aduse de pe poziții social-ergonomice în favoarea folosirii articolelor de îmbrăcăminte nu reprezintă decât o tactică superficială de distragere a atenției. Argumentele clasice sunt formulate într-o manieră destul de logică și de convingătoare, însă anvergura lor este meschină și limitată la o înțelegere parțială și extrem de partizană a Omului ca funcție a unei serii de activități omenești. De cele mai multe ori, activitățile omenești puse în discuție sunt complet irelevante sau derivate dintr-o ideologie intens sclavagistă pe toate palierele sale. De infinit de multe ori este ignorat rolul kalistenic al activităților omenești în definirea unei scheme acceptabile pe care să se poată elabora un model al vieții reale.

Lăsând la o parte consensul academic și optica clasică implementată în toate sectoarele de viață pentru a promova asuprirea indivizilor eliberați

de predicatul muncii, trebuie să ne îndreptăm de pe poziții ofensive către Ținta Finală a oricărui studiu decent, îngrijorat cu adevărat de soarta Omenirii în ansamblul său, mai exact: abolirea articolului de îmbrăcăminte.

Care sunt dezavantajele hainelor și de ce ne fac ele să fim mai puțin oameni? Oricine poate răspunde la această întrebare, la oricare oră din zi sau din noapte. Îngrijorarea noastră trebuie însă să reziste nălucirilor și să lovească acolo unde Structura suferă și este gata să cadă! Acolo unde motivele inumane ale codului etic de îmbrăcare a Umanității sunt cu atât mai vizibile cu cât distrug adevărata țesătură a Caracterului Omenesc.

Cercetarea asiduă și știința aplicată cu rigurozitate ne-au adus în acest punct, în care putem fi siguri că un singur mecanism este viabil și capabil să transfere individul uman către următorul stadiu al evoluției culturii și civilizației, luate ca un tot.

Auto-stimularea umană este autocunoaștere umană, iar autocunoașterea este secretul murdar al eliberării suprimate, îngropat odată cu demnitatea umană reală sub un munte de propagandă fetidă adusă în slujba unei presupuse importanțe a articolelor de îmbrăcăminte.

Dragi oameni și semeni umani, ce credeți că sunt mânecile hainelor, dacă nu o pereche de cătușe perverse, moi și îmbietoare, perfecte pentru a ne distra atenția de la adevărata luptă care se duce în subteran, de la chemarea noastră primară de a ne împlini menirea umană pe culmile perfecțiunii nude? La ce poate folosi o curea, dacă nu la împiedicarea digestiei sincronizate deplin la nivel cosmic și la sugrumarea moralizantă a elanului spiritual ascuns în fiecare individ uman, adânc în pânțele său străin de el, sub atâtea straturi de material moale și scămoșat?

Ce poate însemna Dezbrăcarea pentru un om, un individ civilizat care a fost supus pe parcursul întregii sale existențe unei intense campanii de sugestionare, slujind sclavia suprafeței generale intime? Acceptarea doctrinei Dezbrăcării este primul pas către evidențierea, conturarea, preschimbarea și angajarea noului tip de om (uman) într-o nouă viziune non-globalistă asupra existenței totale. Existențele parțiale, generate de parțialitatea experiențelor directe ale indivizilor, ca urmare a partajării inegale a domeniului intimității umane, stau la baza nefericirii, conflictelor între semeni și lipsei de satisfacție reală în cazurile de contact direct între corpul uman și corpurile neanimate distribuite uniform pe întinderea sectoarelor de contact axial. Axele care conectează multiplele lumi ale Universu-

lui sunt în mare măsură ascunse oamenilor.

Există, desigur, metode mai mult sau mai puțin potente de a desluși măcar parțial configurația și localizarea acestor axe de interes cosmic (dar și general uman). Lipsa autostimulării, cauzată de gradul obscen de îmbrăcare întâlnit la marea majoritate a indivizilor umani, este principala sursă a lipsei de viziune axială și în consecință a lipsei de satisfacție plenar-pneumatică sau de transferire individuală a acestora, în condițiile unei creșteri accelerate a populațiilor de oameni și de indivizi umani.

Un fapt îmbucurător este că nu sunt necesare sacrificii de anvergură sau întreprinderi caracterizate de eroism colectiv pentru creșterea gradului și frecvenței autostimulării funcționale - atât în cadrul unui colectiv cât și în sistem de între-

Reteta de succes #2

† Dincolo de muștrări, murături iuți, torturi de căpșune umane, lacrimi și substanțele coloidale invadate de particule lipsite de importanță, canibalismul filial nu poate promite decât foarte puține satisfacții cu adevărat nemuritoare. Persecuțați mereu de către autopăgânismele dominante ale epocii, mulți adepți cedează în fața tristetelor dezavantaje ale acestui lifestyle - de multe ori de ordin penal - inhibându-și cele mai tainice poftes sau idealuri.

Pe această cale fascinantă a gustului pentru om, chiar și înarmați cu forme legale extrem de bine puse la punct, multe dintre domniile voastre vor avea de înfruntat stăvilare distrugător de descurajante.

Natural, să nu uităm totuși ce înseamnă pentru un canibal de succes dedicația extremă, determinarea de oțel, șansa unui număr mare de decese în familie și nu în ultimul rând - un stil eficient dar elegant de preparare.

Canibalii nu trebuie să fie psihopați, trebuie să plângă. Masa are un gust cu mult mai adânc dacă este stropită cu o ploaie scurtă de lacrimi calde, proaspete. Autoconsumul de gradul al doilea rămâne în definitiv unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale stilului, fiind constituit din procese și tactici foarte puțin cunoscute de amatori, incursioniști sau poseri de patrulă.

Dar fericirea în formă digerabilă poate fi fără îndoială atinsă și pe nenumărate alte căi - poate nu la fel de spectaculoase dar cu siguranță cel puțin la fel de satisfăcătoare. Iubitorii naturii, oamenii cu sensibilități agreste, cei ce aud săptămânal chemarea veșnică a pajiștilor și fânețelor ne pot garanta că nimic nu se compară cu un friptan haiducesc de țară.

Într-o țară încă substanțial rurală ca aceasta de care suntem cu toții îndrăgostiți, ocazia și condițiile pentru perfectă întocmire a țărânului fript haiducesc ne sunt oferite de multe ori cu cea mai mare ușurință.

Carnea bine frăgezită a unui alcoolic doborât de vicii într-un șant împutit își găsește cu greu un termen de comparație în materie de gust pe fața acestui pământ. După executarea sumară a ultimelor rituri - în tehnica aleasă de dumneavoastră - preferabil cu cea mai mare iuțime posibilă (discreția este aurul bucătăriei noastre), pașii de urmat rămân clari și simpli.

Veți fi săpat o groapă puțin adâncă, cu o suprafață apropiată de cea a țărânului, în care veți fi pregătit un foc de lemne pentru a obține ulterior un pat sănătos de jar care se acopere toată întinderea gropii. Acesta va fi cuptorul. Porțiunile succulente de țărân vor fi separate, sculptate cu diligență și asamblate într-un ansamblu-corp unitar cât mai convex cu putință. Pielea va fi folosită pe post de conținător pentru acest ansamblu alături de agregatele necesare. Agregatele pot fi, la alegere: grăsime, usturoi, morcovi, păstârnac, cartofi dulci, ceapă uscată, porumb, lemn dulce, cimbru, busuioc, anason, cuișoare, scorțisoară, lămâie, portocală, inimă de prun, piper boabe, nucă, nucă de cocos, alune de pădure, migdală, prună, făină, măr pre-copt, frunze de mărar, ace de pin, scoarță de brad, soia, vin alb, palincă sub55, vită, vițel, drob, nușoară, costiță de porc, salam de cal, lapte praf. Agregatele trebuie asociate în familii sau folosite în formulă integrală pentru a obține într-un mod profesionist gustul cu adevărat haiducesc.

Agregatele vor fi distribuite și grupate în mod uniform pentru a se completa ansamblul-corp în cel mai armonios mod cu putință. Conținătorul bine închis va fi așezat pe patul de jar și acoperit cu pământ.

O variantă populară în ultimii ani include folosirea pietrelor de râu în compunerea ansamblului pentru a menține temperatura maximă admisă pentru o perioadă prelungită.

Se așteaptă minimum 5 ore, maxim 7. Se degustă alături de prieteni, în jurul unui foc de tabără. Cântecul autorizat de Biroul de Cultură a Ocolului Silvic - permise.

prindere ero-genetică individuală. Necesitatea transformării individualităților organice prin reconformarea lor strictă la liniile de fugă ale unui cod erotic vid este, la un nivel elementar, imposibil de escaladat în lipsa unui grad satisfăcător de satisfacere mecanică autonomă.

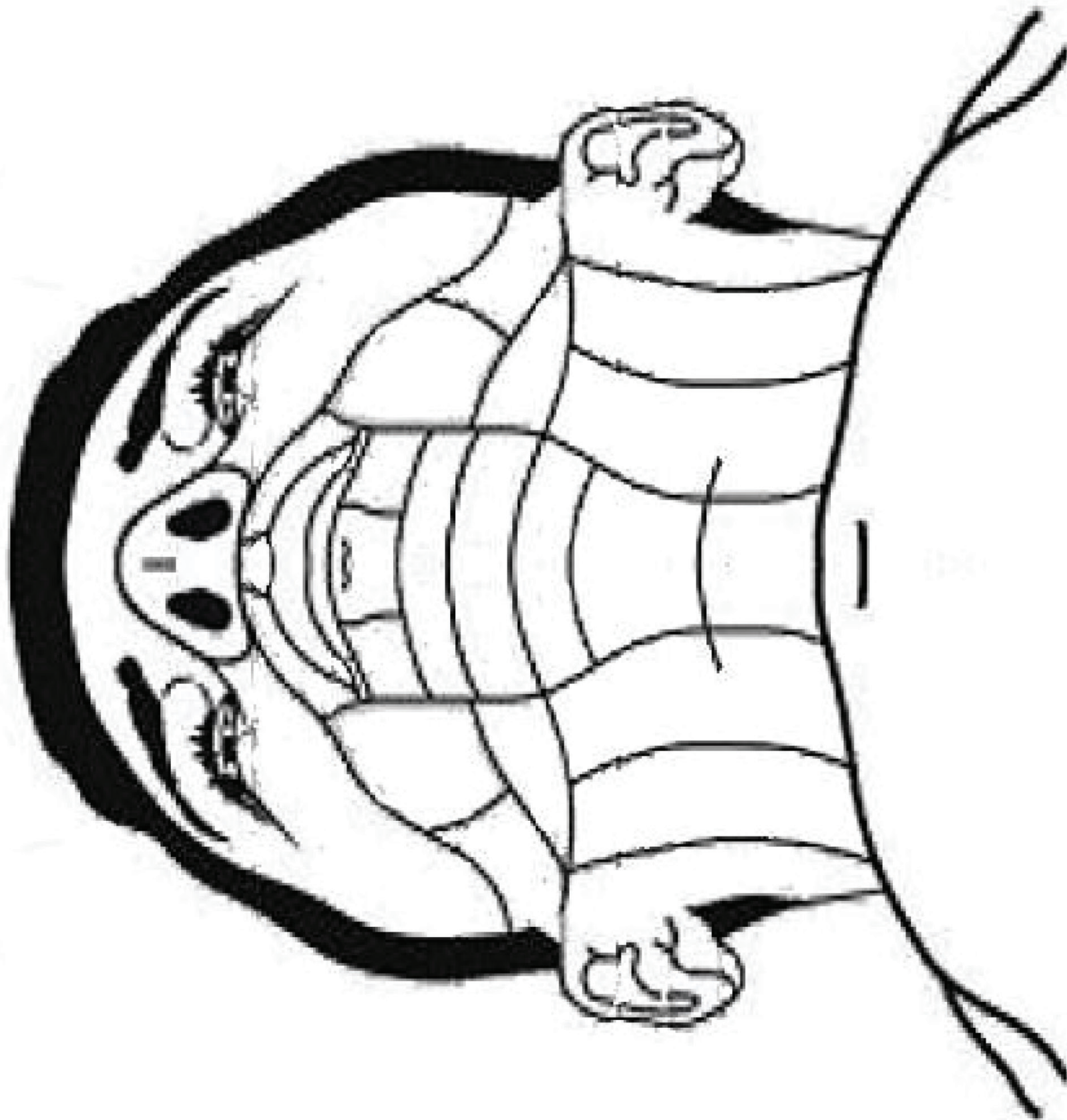
Desființarea primatului articolelor de îmbrăcăminte, cu precădere în cazul întreprinderilor umane cu caracter non-productiv, ar avea ca efect imediat o creștere accentuată, de natură plastică, a nivelului de realizare obiectivă a personalității reale în cazul tuturor celor eliberați prin procedeele caracteristice Dezbrăcării.

Indivizii umani care își vor realiza în întregime potențialul latent de a se autodescoperi (autostimula), vor ajunge prin intermediul autostimulării la o nemijlocită autocunoaștere de sine, dobândind capacitatea extrem de rară de a produce revelații spirituale prin intermediul proceselor curat mecanice. Aceștia vor reprezenta prima punte adevărată între noțiuni, din Istoria Lumii.

Falsele sisteme de cunoaștere, ideologiile semi-mistice cu caracter purist vor fi făcute de rușine, vor fi expuse ca fiind nici mai mult nici mai puțin decât ceea ce sunt: o nerușinată piedică în calea corpului ne-muncitor, un meschin ansamblu de instrucțiuni privind procedee de îmbrăcare, și în mod fundamental ascunzătorii tiranci ai Adevărului Nud.

FOLOSIȚI MAPAREA ȘTIINȚIFICĂ A OBRAZULUI PENTRU UN BĂRBIERIT MAI SIGUR, EFICIENT, MASCULIN, ULTRA-SEMI-NON-GAY ȘI *DUIOS*.

DECUPAȚI CU ÎNCREDERE ACEASTĂ PAGINĂ ȘI ÎNRĂMAȚI-O CU GRIJA ÎN ÎNCĂPEREA DESTINATĂ IGIENEI DUMNEAVOASTRĂ DE DURATĂ

ion a ales să ignore pe ascuns teoriile pacifiste ale tatălui său anti-intervenționist. Tatăl lui Galaxion credea cu toată inima că lupta sângeroasă pentru independența Caraibelor nu poate fi dusă la îndeplinire (cu resursele existente) și că numai o evoluție spectaculos de rapidă în domeniul științelor mai poate salva civilizația caraibionică, prin exod cosmic în masă.

Galaxion, ocrotit de frământările lumești în laboratoarele secrete ale tatălui său (care sintetiza produse petrochimice secrete - în principal jucării sexuale - pentru Rebelii Umani), se dezvoltă cu o nemaipomenită voință de lucru - atât din punct de vedere fizic, cât și spiritual, mental, agrar, sentimental. La vârsta de douăzeci de ani își depășise cu mult tatăl în tentativele sale personale de a-și explica dilema vieții omenești clasice. Își notase o teorie în linii mari, pe câteva mii de caiete dictando pe care le stoca într-o groapă de gunoi de la marginea satului. Aici tatăl său se refugiase cu mult timp în urmă din calea luptelor de gherilă (aceștia nu ar fi tolerat nici o formă de colaboraționism cu semi-oamenii din lumea avansată). La douăzeci și unu de ani, având textul teoriei memorat la perfecție în mintea sa clară și revoluționară, Galaxion fugi de acasă către plajele de lux scăldate de mare și de sângele insurecționiștilor caraibionici. Tatăl său muri de supărare la scurt timp după aceea. Galaxion nici nu se sinchisi să afle unde și când avu loc înmormântarea. Lucra cu niște punkiști la o bombă neutronică improvizată pe bază de alcool din cereale și magmă sticloasă solidificată. Mama sa i se părea complet irelevantă, pentru că nici un adevărat fiu al unei adevărate revoluții nu ar putea să iubească altceva în afară de patria-mamă. Nu se hotărâse

încă asupra unui tărâm al făgăduinței - ținta ultimă a revoluției sale zdrobitoare - dar știa în inima sa că acest tărâm există undeva și îl așteaptă cu brațele deschise pline de mitraliere. În schimb, mama sa uitase de existența lui pentru că era dependentă de propofol și se uita la televizor 20 de ore pe zi. Vecinii încercau să o ajute (credeau că fuga lui Galaxion a devastat-o), să facă curat în casă și altele. Ea credea că acești vecini sînt spioni ai semi-oamenilor, care urmăresc să descopere secretele răposatului său geniu. La trei luni după moartea tatălui lui Galaxion, Rebelii Umani se spălară pe mâini de orice urmă de geniu, cu un elegant bombardament (neîntrerupt timp de 10 zile), prin care reușiră să radă complet de fața Pământului orice dovadă materială care să îi lege de laboratoare petrochimice secrete - și în mod cu totul neintenționat - și în jur de 30 de sate din zonă.

Galaxion nu era atent la asemenea tragedii pedestre (complet irelevante), dar nici nu citea cotidienele (poate doar niște săptămânale de cultură, din an în paști). Își extinsese gașca de vandali și pești fără frontiere, fiind adevăratul și unicul lider a mai bine de 200 de oameni furioși. Împreună nu își doreau nimic altceva decât să plece în spațiu și să fondeze o nouă planetă unde fiecare să aibă 1000 de neveste. Planul lor pe termen scurt viza anihilarea Combinei Militar-Eroice a Uniunii Semi-Oamenilor Corporali, adversarul direct și nemilos al tuturor iubitorilor de patrie. Gherila Specială orchestrată de Galaxion era singura care lupta pentru o altă patrie în afară de Caraibe. Nimeni nu știa deocamdată care era patria de vis visată de Gherila Spațială, dar Galaxion lucra cu înverșunare la depășirea acestui sfâșietor impas ideo-

logic. Diviziile de Bunăstare ale corporațiilor erau în permanență informate asupra apariției acestei mișcări neconvenționale de eliberare. La început, corporațiile erau destul de îngrijorate de posibilitatea acestui inamic atipic. Totuși, în urma unor vaste studii de strategie și militarism aplicat în condiții de igienă ideologică, s-a ajuns la concluzia că această anomalie poate deveni la urmă catalizatorul soluționării definitive a problemei Caraibelor.

Caraibele erau în flăcări - Galaxion dansa ca un șaman animalic deasupra miilor de cadavre conaționale, iubitoare de pace fraieră. Un proaspăt război intern pentru determinarea celei mai merituoașe grupări de gherilă sfâșia modestele așezări caraibionice, aflate într-o nouă plină dezvoltare pentru a nu știu câta oară. Indigenii fugeau din calea escapadelor sângeroase orchestrate de fiecare gherilă pentru strângerea forțată de voturi. Interceptați de patrurile de primate mutante ale Combinei, refugiații erau executați fără nici un avertisment pentru traversarea neautorizată a domeniilor combinate, domenii care ocupau exact întreaga suprafață a Caraibelor exceptând așezările băștinașe existente cu o vechime de peste 100 de ani (aceștia aveau nevoie de pașaport pentru a călători între orașe/sate și așteptau ani de zile pentru vize intercomunale date în scârbă).

Evident că în urma unor intervenții mai mult sau mai puțin evidente, corporațiile au decis că Gherila Spațială va trebui să învingă. Lucru care s-a și întâmplat. În urma exterminării totale a oricărei forme de organizare armată autohtonă (cu ajutorul sateliților laser), Gherila Spațială rămase singura instituție structurală de pe suprafața Caraibelor.

Refugiații rămași (cât de cât) în viață au fost încredințați de Combină Gherilei Spațiale. Galaxion (după ce se sfătui cu cercul său de locotenenți intimi) decretă în mod oficial că toți refugiații - excepție tinerele femei (întregi) cu vârsta între 15 și 27 de ani - sunt trădători și urmează să fie executați prin ardere pe rug. Gherila Spațială număra la această dată în jur de 4000 de membri dedicați și supuși cu tot sufletul lui Galaxion. După sortarea refugiaților, consilierii lui Galaxion îl înștiințară că femeile întregi care să se conformeze criteriilor de selecție erau cu mult mai puține la număr decât sperau experții de gherilă. Galaxion se hotărâ în acel moment că poate trăi și un stil bisexual de viață, pe o altă planetă. Corporațiile îi promisese ră toată tehnologia și susținerea financiară necesare pentru înfăptuirea acestui vis - în schimbul curățării toatale a Caraibelor.

Trei luni mai târziu, o năvoaie spațială de trei ori mai mare decât tot Caraibele era pregătită pentru imbarcarea glorioasă a lui Galaxion și a Gherilei sale Spațiale. O nouă planetă, gata de a fi distrusă în cel mai catastrofic mod cu putință, numai de dragul idealurilor sale patriotice-psihotice, îl aștepta pe Galaxion. Înconjurat de zeci de tinere uscate de plâns, care îl admirau totuși pentru monstruoșitatea sa extraterestră, liderul neînfrânt al Gherilei Spațiale își planifica sărbătoarea de rămas bun, neatent și convins în inima lui că este cu adevărat preferatul corporațiilor. Acestea din urmă se amuzau cu visele copilărești ale unei ființe încă umane. Experții din Meduzalem erau de părere (în unanimitate) că un asemenea experiment nu trebuie ratat - cu atât mai mult cu cât subiectul experimental se oferă pe tavă cu toată

bunăvoința copilărească a unei oi, aducând după el o armată de fraieri visători (foarte buni pentru statistici). Galaxion era un mare pervers, ca orice ființă umană extrem de inteligentă care a înțeles că se află într-un moment de cumpănă al Istoriei. Credea în el. Știa că poate să dea lovitură de grație binefăcătorilor săi și că poate scăpa cu asta, zburând nepăsător în spațiu acoperit de carne roz. Nu știa încă nimic despre adevărata natură a corporațiilor și într-o mai mică măsură, a Rebelilor Umani. Nu știa că exterminarea Caraibelor trebuia înfăptuită din interiorul lor, pentru că semi-oamenii se considerau mult prea avansați pentru a recunoaște deschis că își doresc eradicarea unei populații atât de benigne, captivă încă în clasică formă umană. Fiecare parte a acestei situații de criză credea că este cu mult mai inteligentă și mai șireată

decât cealaltă. Corporațiile negau existența poliției și războiului, desființate odată cu abolirea corpului uman viu. Gherila Spațială visa numai război, credea în moarte, credea că doar vărsarea de sânge poate schimba ceva și aduce fericirea universală pe planeta promisă (nu neapărat Super-Pământul). În definitiv, totul se reducea la cine va supraviețui Trădării. Corporațiile știau că vor fi trădate și nu erau deloc îngrijorate pentru că beneficiau de asigurări de viață și post-viață beton. Gherila Spațială și în speță Galaxion nu aveau nici cea mai mică bănuială că sunt carne de tun pentru un viitor mai strălucitor și plaje mult mai ieftine. Pur și simplu nu își puteau închipui cât de mult erau dispuși corporațiile și Rebelii Umani să dea pentru a se bucura de vacanțe superbe și 100% relaxante. Visele lor de gherilă erau de o cu totul altă natură

- la scară cosmică, ample, nebunești(gherila credea că cel mai bun termen pentru descrierea idealului era cuvântul "frumos"). La bordul giganticei lor nave, care aproape că acoperea(levitând silențios) o zecime din centrul Groapei Comune Diamantate(aglomerarea cea mai vastă și principalul nod de transport din Rețeaua Umană), Galaxion scuipa la picioarele delegației corporate, ordonând cu cea mai mare scârbă executarea lor imediată(evident, pentru trădare - singura infracțiune menționată în statutul Gherilei Spațiale). După 10 minute de foc continuu, locotenenții Gherilei Spațiale se resemnaseră. Fiecare gaură de glonț se închidea aproape instantaneu. Sângele nu avea timp să iasă, iar gloanțele nici măcar nu erau respinse ci metabolizate cu ajutorul nanoboților și canceru-

lui inteligent, care susțineau corporațiile într-o formă cât de cât umană. Membrii delegației se mulțumiră să rânjească disprețuitor, luându-și rămas bun în timp ce se îndepărtau pe coridoarele navei printre sute de sălbatici înarmați până în dinți, de parcă ar fi traversat un pasaj comercial cu produse cosmetice.

Galaxion avea nervi. Începea să își dea seama că ceva nu e în regulă. Dispunea la bordul navei de explozibil artizanal cu o putere de câteva mii de gigatone - iar delegația îl forța să acționeze. Lansând bombele sale improvizate deasupra Groapei Comune Diamantate, Galaxion râdea nervos și ordona decolarea urgentă a navei pe orbită. Nici unul dintre locotenenții săi nu știa nimic despre pilotarea navei sau despre navigarea în spațiul cosmic. Gherila Spațială era efectiv captivă în propria sa fantezie revoluționară. Dedesubt, corporațiile se lăsau mângâiate de o ploaie de foc care le gâdila corpurile impenetrabile. Fragmente imense rupte din construcțiile lor interminabile zburau dintr-o parte în alta în timp ce toată populația se bucura și sărea în sus ca la carnaval.

Galaxion era prins. Nu putea să fugă în largul cosmosului și nici să se coboare triumfător peste ruinele lumii semi-umane, complet indiferentă la problemele lui existențiale. Corporațiile aveau mari îndoieli în ce privește distrugerea navei. Era o investiție potențial folositoare (și costase destul de mult).

O grupare de zece locotenenți din aripa homosexuală a Gherilei Spațiale îl asasinară pe Galaxion la scurt timp după distrugerea ratată a lumii. Corporațiile steriliză prin wireless, la scurt timp după aceea, întreaga populație de încă-oameni aflați pe navă. Fără modalități de scăpare sau surse proaspete de speranțe, disperarea cuprinse nava pe care Galaxion o dăruise fără să vrea ultimei fărâme de omenire.

REFLECTSII ASUPRA INTEGRĂRII ȘTIINȚIFICO-FANTASTICULUI ÎN NOUL VAL DE FILM ROMANESC CU VALOARE

SEFEUL este principala autoritate terestră în materie de science-fiction românesc de ultimă generație.

Acest câmp al science-fiction-ului de la noi a fost mult prea neglijat, mult prea ignorat și mult prea criticat pe nedrept de către niște animale ideologice care nu au nici o legătură cu adevărata și singura artă a speculației tehnopoetice. Sefeștii cu miezul tare, pentru care nici o revelație nu este prea neașteptată și pentru care nici o vizită din partea extratereștrilor nu este un eveniment ieșit din comun, își cunosc adevărata valoare. Aceasta este disprețuită de elementele capitalismului avansat și ascunsă sub diverse distracții integrate.

Printr-un efort concentrat, printr-o neasemuită orchestrare sincronizată de forțe creative și cu ajutorul celor mai vaste conexiuni invizibile din subteranul galaxiei noastre, specialiștii în anticipație literară se pot ex-corporaliza acum, transformându-se în transmițătoarele ultra-precise ale continuumului de date fluctuante venite din sferele superioare.

Agenții singurei schimbări posibile la nivelul societății avansate în care suntem cu toții captivi și fericiți-întru-deprimare se pot naște numai în câmpul zelotismului sefeistic. Succesul temporal de care se bucură cinema românesc contemporan nu trebuie să treacă cu vederea aripa sefeistică a producției culturale românești, nodul sacru(atemporal) al Colectivității. Căutarea posibilităților captive în viitor trebuie să atragă pe orbita sa imensă cât mai multe tentative de rezolvare a căii corecte de împăcare cu inutilitatea vieții umane, așa cum este ea implementată în arte. Popularitatea producției de science-fiction românesc se află pe o curbă ascendentă imbatabilă, la granița fragilă a mainstreamului obosit prin excesul de pompă, gata să cedeze în genunchi față în față cu adevărul spart al literaturii adevărate de anticipație.

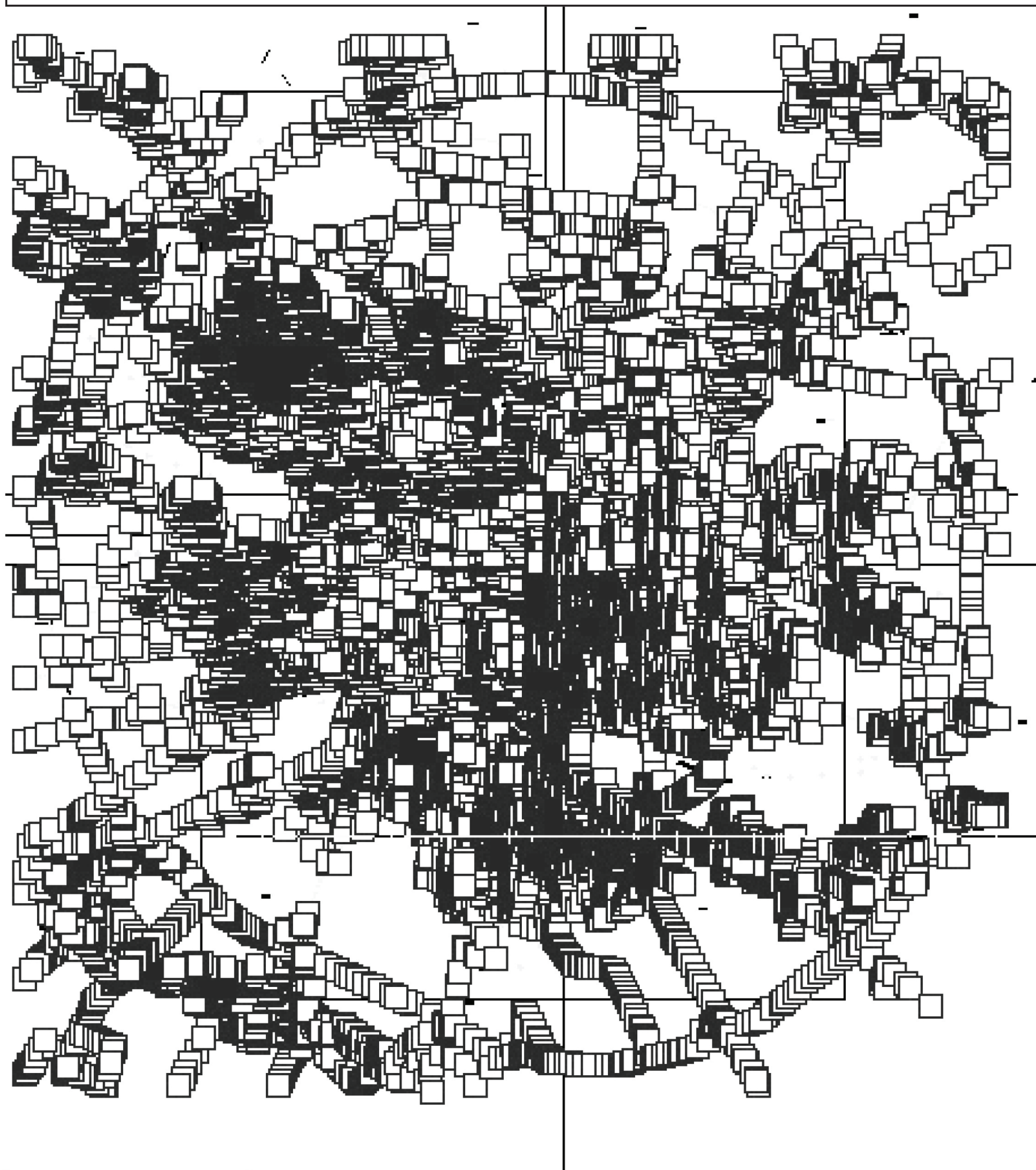
Literatura va atinge cu atât mai multe inimi și minți(pe plan internațional) odată ce va fi transpusă în filme artistice de mare prestigiu(datorită tehnicii românești impecabile de execuție). Doar voință.

LUCIANA BLANESCU

Producerea degenerativă a unui număr tot mai mare de conținut fără importanță reală în cadrul relațiilor româno-extraterestre stă la baza inițiativei acestei publicații de a condiționa în mod favorabil accesul consumatorilor umani de revelații tehnospațiale direct la SURSĂ.

////////////////////////////////////
CONTRIBUTIILE VOLUNTARE SAU FORTATE INCLUSE IN ACEASTA PUBLICATIE SUNT CREATIA UNOR *ELEMENTE UMANE* SI VOR RAMANE INTOTDEAUNA CREATIA UNOR *ELEMENTE UMANE*.

SEFEU

este o publicație deținută de Corporația Sefeu, precum este și orice unitate de conținut sau fragment de conținut incluse în această publicație, cu sau fără acordul scris al autorilor sau plagiatorilor (după caz)

SEFEU este jurnalul oficial al CENACLULUI SEFEU - singurul organism independent care își desfășoară activitatea în strânsă legătură cu Liga Democratică Extraterestră.

Director: Ioan Kastravetes † *Director Executiv:* Luciana Blănescu † *Director Financiar:* Mihnea Rusu † *Șef de Redacție:* Gheorghe Mușatini † *Redactor-Șef Adjunct:* Sanda Groza † *Secretar de Redacție:* Alexandru Rodeo † *Consilieri de Specialitate:* Timotei Niculaie, Viorel Manolevici, Marius Țeicu † *Tehnoredactor:* Dan Munteanu † *Traduceri:* Olga Busuioc † *Corectura:* Mariana Stănculescu † *Coperta:* Lidia Rosenblum-Hernandez † *Prezentare Grafică:* Colentina Rădulescu † *Tipar:* SUPERTIPAR(?) † etc.

Brașov, Rumeynya, Terra, Systemul Solyar. e-mail: sefeucorps@gmail.com redactia@comicsuri.ro

ACEASTA PAGINA ESTE INTENTIONAT GOALA

ACEASTA PAGINA ESTE INTENTIONAT GOALA